Sue Rich

O FRUMUSEȚE ÎNCÎNTĂTOARE, CARE DOREȘTE SĂ-ȘI RECAPETE LIBERTATEA...

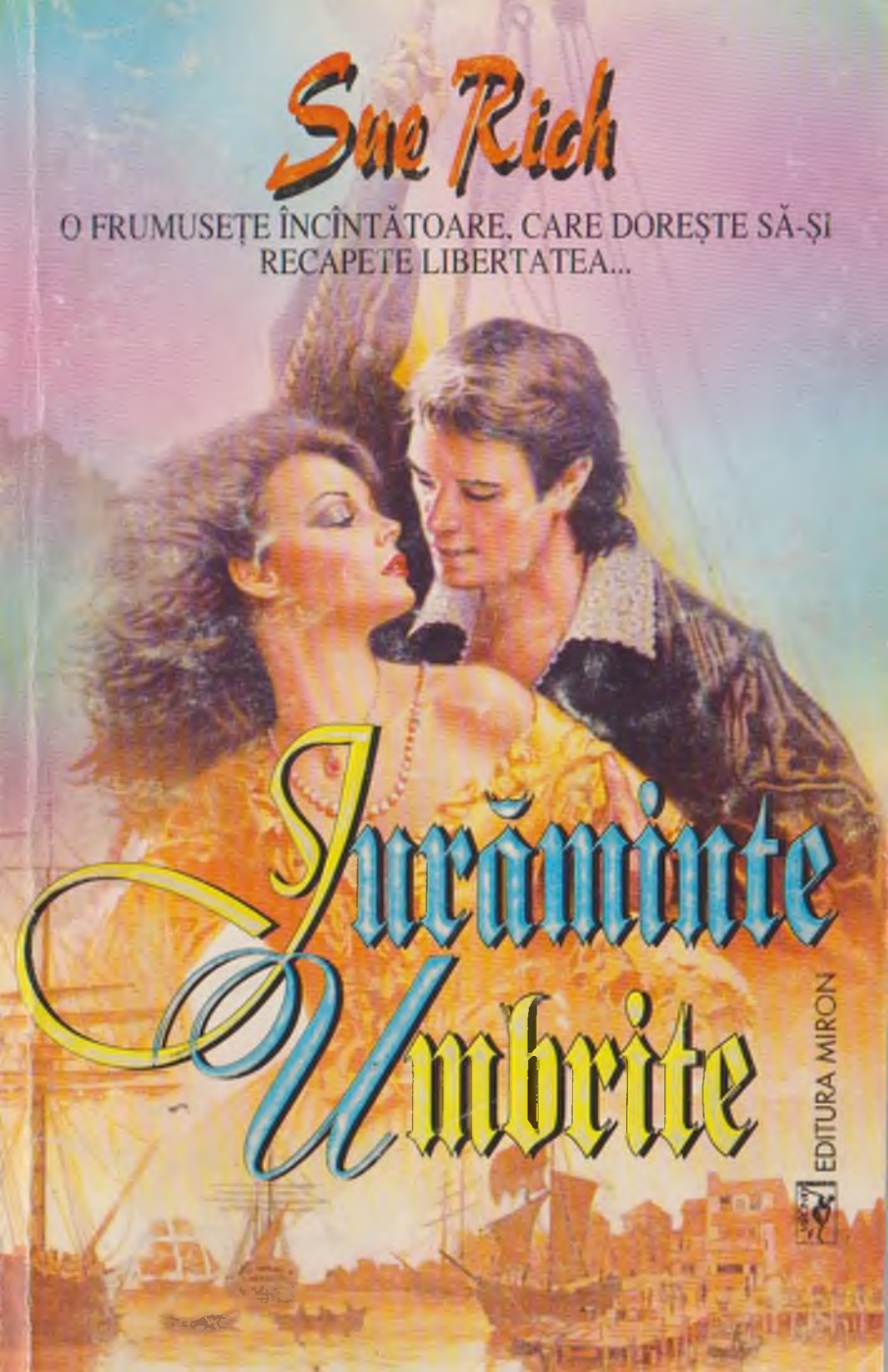

Jurăminte Umbrite

EDITURA MIRON

Sue Rich

Jurăminte umbrite

Shadowed Vows

by Sue Rich

Sue Rich

Jurăminte umbrite

Capitolul 1

LONDRA, ANGLIA

Hawk îşi dezbrăcă ultimele haine şi le aruncă pe podeaua din lemn negru, lustruit. Lumina tremurîndă a două lumînări dansa deasupra pluşului albastru şi a lucrurilor elegante din dormitorul grandios pe care îl ocupa de unsprezece luni, în casa ei.

Deşi colţurile gurii i se lăsaseră în jos, el nu-şi putea aduna energia pentru a se încrunta aşa cum ar fi vrut. Era prea obosit. Pe de o parte, căutarea continuă a surorii prietenului lui şi, pe de alta, nevoia de a o evita pe ea îl epuizaseră peste măsură.

Privi spre patul acoperit cu o cuvertură aurie şi începu să se îndrepte către acesta, tocmai cînd orologiul de la parter bătu o dată. Dîndu-şi seama că era treaz de patruzeci de ore, simţi oboseala învăluindu-l şi se întinse, dezbrăcat, peste aşternuturi. Se afundă în perne, bucurîndu-se de căldura focului uşor mocnit, care îi liniştea trupul obosit.

În curînd va pleca acasă, în America, la liniştea ca-

banei lui din adîncul pădurii din Virginia.

Gîndul de reîntoarcere în colonii îi produse o clipă de neliniște. Cu siguranță că, după aproape un an petrecut în străinătate, reușise să pună capăt sentimentelor pe care le purta soției prietenului său, Jason. Reușise oare? De altfel și căutarea surorii vitrege a lui Jason, de mult pierdută, care îl ținuse ocupat zi și noapte, se apropia de sfîrșit.

Copila, avîndu-l ca părinte pe tatăl lui Jason, Beau Kincaid, venise pe lume fără ca acesta să aibă știre. Cînd mama ei a murit la naștere, unchiul copilului, într-o criză de mînie, dădu fetița moașei și îi porunci să se descotorosească de ea. Apoi îl omorî pe Beau Kincaid.

Moașa vîndu noul-născut unui cuplu fără copii, din Anglia, care se afla în vizită în colonii. Jason află de acest lucru puțin timp după ce Hawk plecase la Londra și atunci îi ceru ajutorul.

Șaisprezece cupluri se întorseseră, în 1760, în Anglia, din colonii, cu cîte o fetiță, iar Hawk reușise să ia legătura cu toate, alegînd două dintre ele. Cu acestea spera să se întîlnească mîine.

Dar mai întîi trebuia să doarmă fără să mai îndure încă un coșmar în care să-i apară ea. Oftă adînc și închise ochii, forțîndu-și gîndurile să-i părăsească mintea. Dar curios, parcă din depărtare, auzea cum adierea blîndă își sufla, printre pinii din Virginia, șuierătura ușoară, chemîndu-l...

Avea din nou zece ani și știa că ceva nu era în regulă. Ignorînd oboseala, apucă coama calului și îl încălecă.

Bălțatul păși în lături și-și înălță capul.

Shadow Hawk[1] se aplecă în faţă şi bătu cu palma grumazul neted al armăsarului.

– Uşor, Atar. O s-o sperii pe servitoarea lui Jason. Ea nu înţelege legătura dintre un bărbat şi calul lui.

Zîmbi răutăcios şi se uită înapoi spre casă şi la femeia care privea nervoasă pe verandă.

Îndemnîndu-l pe Atar spre pădurea învecinată, fericit că terminase cu lecţiile din ziua aceea, se strîmbase atunci cînd fusese sigur că servitoarea nu-l mai putea vedea.

– Of, de ce oare Notha mă forţează să învăţ obiceiurile omului alb, cînd de fapt ştie că tot ceea ce vreau este să fiu un luptător ca el?

Pe Nikyah o înţelegea. În definitiv, mama lui era albă. Dar tatăl lui, Flaming Wing[2], era marea căpetenie a tribului Shawnee.

El cunoştea obiceiurile bărbaţilor, ale luptătorilor. Şi cu toate acestea, îl trimisese pe Hawk la micuţa casă pe care Beau Kincaid o construise pentru şcoală, sigur fiind că omul alb va conduce, odată, aceste pămînturi. Voia ca fiul lui să fie pregătit.

Hawk nu fusese de acord cu Notha, dar niciodată nu i se opusese. Se întîlnea cu profesoara albă în fiecare zi – şi ura acest lucru, mai ales acum de cînd băieţii lui Beau, Jason şi Nick, nu mai locuiau în Halcyon.

Hawk îşi îndepărtă valul de singurătate. Îi lipseau

1. Umbră de Şoim.
2. Aripa înflăcărată.

fraţii lui de cruce, dorea mult să-i vadă, să călărească împreună cu ei. De nu i-ar fi trimis tatăl lor de aici. De nu ar fi murit mama lor.

Hawk simţi ceva dureros în piept. Ştia ce ar fi simţit el dacă Nikyah ar fi plecat la Marele Spirit. Dorind să scape de gîndul înspăimîntător, îşi lipi genunchii de cal şi se concentră la drumul din faţa lui.

Pe marginea drumului, zări un sînger încărcat cu flori roz. Cu o smucitură, îl opri pe Atar şi sări jos. Zîmbind, apucă o ramură mai joasă şi adună numeroase flori, amintindu-şi imaginea mamei lui purtînd aceste flori, în părul de culoarea nisipului. Ei îi plăceau florile, mai ales cele roz.

Un alt fior de nelinişte îi străpunse abdomenul. Încruntat şi neputincios să-şi îndepărteze senzaţia, urcă pe cal, simţind nevoia să se întoarcă repede acasă. Îl lovi pe Atar cu piciorul, făcîndu-l să galopeze... şi începu să se roage, deşi nu-şi dădea seama de ce simţea nevoia să facă acest lucru.

Cînd ajunse în sat, sudoarea i se prelingea pe tîmple, iar degetele îi erau amorţite de puterea cu care ţinuse strîns florile şi coama lui Atar. Mirosul de lemn ars, de carne friptă şi de piele proaspăt argăsită îi umplu nările. Dar nici aceste familiare şi odihnitoare arome nu au reuşit să-i liniştească spiritul. Simţise ciudata nelinişte ce îi cuprinsese pe indienii Shawnee, atunci cînd trecuse pe lîngă rîndurile de *wegiwa,* acoperite cu piele. Chiar şi ceilalţi copii erau tăcuţi. Îi priveau cu atenţie.

Cînd ajunse acasă, Hawk sări de pe cal şi, aruncînd din nou o privire confuză oamenilor cu chipuri grave, din tribul său, îndepărtă pielea de bizon de la intrare. Aşteptă să-şi acomodeze ochii la lumina palidă care pătrundea înăuntru prin gaura făcută sus, în vîrf, în *wegiwa,* pentru eliberarea fumului, închipuindu-şi că îşi va găsi mama ocupîndu-se cu treburi domestice. Dar cînd începu să distingă totul clar, îşi văzu tatăl stînd înco-

voiat în faţa unui foc mic.

– Notha? Eşti bolnav? întrebă Hawk.

Tatăl lui ar fi trebuit să fi fost plecat la vînătoare, împreună cu ceilalţi.

– Unde este Nikyah? A plecat la şaman?

Tatăl îşi ridică uşor privirea.

Durerea din ochii lui Flaming Wing aproape că opri inima băiatului. Ochii lui erau trişti, lipsiţi de viaţă.

– Notha? Ce s-a-ntîmplat?

Flaming Wing îl fixă mîhnit, după care îşi coborî privirea.

– Sîntem singuri, Shadow Hawk. Vocea tatălui lui era zdrobită. Pentru noi, mama ta nu mai trăieşte. S-a întors în lumea omului alb.

Palma lui Hawk se strînse tare în jurul buchetului roz. Mama lui plecase?

– De ce? întrebă, dar îi displăcu tonul cu care intervenise. V-aţi certat? S-a supărat? Lupta din răsputeri împotriva groazei care îl cuprindea. Ea nu putea să-l părăsească. Îl iubea. Buza lui de jos începu să tremure.

– Nu. Palmele lui Flaming Wing se adunară în pumn şi el continuă. Am ieşit împreună cu ceilalţi, după ce ai piecat tu la şcoală. L-a trimis pe vînător, pe Jed, să-mi spună decizia ei – că nu mai putea accepta modul nostru de viaţă. Pînă m-a găsit el şi pînă am reuşit eu să mă întorc, ea...

Vocea lui se stinse. Cuvintele i se înecară în gît.

Nu. Oh, te rog, nu. O mie de săgeţi în flăcări străpunseră parcă pieptul lui Hawk. Ea nu putea să-l părăsească. Clipi repede şi privi în jur, prin casa pe care o ştia dintotdeauna. Oala în care gătea mama lui, de obicei plină cu legume şi carne, aburinde, şedea goală. Scîndura pe care mama frămînta pîinea era atîrnată de un cui, aproape de scutul de războinic ai lui Notha.

Plecase.

Îşi coborî privirea spre florile roz pe care încă le mai

strîngea în pumn. Deschizîndu-şi palma, lăsă buchetul să cadă. Pe măsură ce fiecare floare atingea pămîntul, durerea pătrundea mai adînc în inima lui Hawk, ameţindu-l şi împovărîndu-l cu răceala şi cruzimea ei. Îşi forţă bărbia să rămînă ridicată. Nu putea să-l lase pe Notha să-l vadă plîngînd. Nu va plînge.

Hawk se ridică din pat, împleticindu-se. Strînse aşternuturile şi respiră adînc pentru a-şi potoli ritmul năvalnic al inimii. Nici măcar oboseala absolută nu putea să-i oprească coşmarul.

Ridicîndu-se, ştia că şi în seara aceasta, la fel ca-n multe altele, nu va mai avea parte de odihnă. Îşi trecu degetele prin păr şi se blestemă din nou pentru că venise în Anglia. După toţi aceşti ani, durerea pe care o produsese plecarea definitivă a mamei lui devenise suportabilă. Dar odată ajuns aici, în fiecare zi şi în fiecare noapte devenea tot mai grea.

Coborîndu-şi mîinile, privi în jur, prin cameră, şi se simţi ca într-o capcană. Trebuia să iasă din casa ei.

Deschise dulapul şi privi mînios la rîndurile de brocarturi şi de veşminte satinate. Pentru a suta oară, se întrebă unde îi pusese pantofii din piele de căprioară.

Hawk îmbrăcă o pereche de pantaloni strîmţi şi o cămaşă albă cu jabon, croită special pentru el, Adam Remington, al cincisprezecelea duce de Silvercove. Mînia îl cuprinse. Cum mai detesta titlurile omului alb!

Îşi puse o redingotă maro, ştiind că noaptea avea să fie rece. Totdeauna era aşa în această ţară uitată de Dumnezeu.

După ce încălţă cizmele negre de călărie, îşi strecură, în partea dreaptă, cuţitul de care nu se despărţea

niciodată şi ieşi din dormitor.

Aflat pe scară, la jumătatea drumului, şi auzind uşa de la camera mamei lui deschizîndu-se, înjură încet. Femeia avea instinctele unei lupoaice.

– Adam? Unde te duci?

Hawk se opri din mers şi îşi încleştă mîna pe balustradă.

– Afară.

– Să nu faci asta.

Ignorînd spusele ei, îşi continuă coborîrea pînă ajunse în faţa uşii de la intrare.

Alaina îl urmă.

– Fiule, ştiu că faci asta ca să mă pedepseşti pe mine, dar mai mult te răneşti pe tine. Ar fi bine dacă ai vrea să vorbeşti cu mine.

Alaina Remington privi muşchii încordîndu-se pe spatele fiului ei, amărăciunea şi încăpăţînarea lui fiind vizibile în toate liniile puternice ale staturii lui înalte. Un oftat uşor scăpă de pe buzele ei şi îşi mută privirea de la el. Reuşise să o împiedice din nou. Nu va asculta niciodată motivele pentru care îl părăsise, cu ani în urmă.

Privirea ei alunecă din nou, înapoi, la trăsăturile zvelte şi cizelate, asemănătoare cu cele ale tatăiui lui. Simţi un gol imens. Cît de repede îl pierduse atunci. Cît de repede îl pierduse pe Flaming Wing...

Se forţă să-şi concentreze atenţia asupra fiului ei. De-a lungul timpului, îi expediase mai mult de două duzini de scrisori, explicîndu-i ceea ce se întîmplase în acea zi, dar era evident că el nu citise nici una din ele. N-ar mai fi urît-o dacă ar fi ştiut adevărul. Flaming Wing s-ar fi putut să nu o ierte, dar nu şi Adam.

– Fiule, te rog.

– Să nu mă mai numeşti fiu. Sau Adam. Dacă trebuie, spune-mi în orice alt fel, deşi aş prefera Shadow Hawk, sau mai scurt, Hawk. Dar să nu mă mai numeşti fiu, pentru că tu ţi-ai pierdut demult calitatea de mamă. Şi să ştii că greşeşti: înţeleg perfect.

Ochii lui limpezi şi cenuşii se întunecară.

– Ne-ai părăsit. Viaţa din satul nostru nu-ţi oferea nimic interesant. Flaming Wing nu-ţi putea dărui bogăţia pe care ai fi dorit-o, adăugă, glasul lui devenind puternic şi distant. Iar eu nu aveam de oferit decît dragostea unui copii naiv.

Durerea se adună în pieptul Alainei. Era o suferinţă veche, distrugătoare, cu care trebuise să trăiască în ultimii paisprezece ani.

– Adam, să nu...

Cuvintele i se stinseră pe buze cînd îi văzu gura încordîndu-se la auzul numelui de botez.

– Ce să nu, mamă? Să nu-ţi mai amintesc de omul pe care aproape că l-ai distrus? Să nu-ţi mai amintesc că ai lăsat în urmă un copii de zece ani? Un muşchi îi tremură în maxilar, iar vocea lui deveni mai profundă: Să nu-ţi mai amintesc că ai trimis după mine, numai pentru că eram singura persoană care putea pretinde averea ducelui, în locul tău?

El chiar credea asta. Chiar credea că ea dorise ca el să vină aici, numai pentru banii tatăiui ei. Doamne Dumnezeule! Cît trebuie să-l fi rănit. Nici măcar nu şi-o mai aducea aminte. Sugrumată de emoţie, îşi ridică bărbia.

– Dacă crezi asta despre mine, atunci de ce ai venit cînd te-am invitat? Şi asta înainte ca Jason să afle că surioara lui fusese adusă în Anglia.

Răspunsul lui veni atît de greu, încît, pentru o clipă, crezu că nu i-l va mai da.

– Pentru a mă despărţi de o situaţie neplăcută, zise el, în cele din urmă, rîzînd fără motiv. Şi am constat că

am schimbat o serie de circumstanţe dezagreabile cu altele.

Privirea îi alunecă spre eleganta cameră de zi, situată în aripa vestică a apartamentului londonez, iar dispreţul lui deveni evident.

– Dar acum îmi dau seama că cealaltă situaţie era mult mai pe placul meu.

Luă o pelerină neagră din cuierul de lîngă masă, şi-o aruncă peste umerii laţi şi se îndreptă spre uşă.

– Cît de curînd posibil, voi pleca înapoi, în America.

– Şi cu Jason Kincaid cum rămîne? Cu căutarea surorii lui, ce vei face?

Ştia că se agăţa de un fir de aţă, dar nu putea să-l lase, pînă nu va înţelege.

El ridică din umeri.

– Am petrecut aproape un an căutînd această fată, fără succes însă. Dacă nu voi afla nimic de la cele două nume care au mai rămas pe listă, voi lăsa totul în seama lui Jason sau a fratelui lui, Nick.

Atinse clanţa.

– Nu pleca, fiule. Nu încă. Nu pînă nu se vor lămuri toate lucrurile între noi.

Chipul lui deveni distant.

– Nu există nimic între noi care să fie lămurit, doamnă. Iar dacă grija dumneavoastră provine din teama că vă voi lăsa fără nici un ban, atunci cînd voi pleca, vă voi uşura această suferinţă. Nepreţuita avere Remington vă aparţine şi sînteţi liberă să faceţi ce vreţi cu ea.

Smucind violent zăvorul auriu, ieşi furtunos din casă.

În timp ce uşa se trîntea în spatele lui, Hawk închise ochii. Blestemată să fie ea! Nu va simţi durerea pe care i-o pricinuise dragostea pentru această femeie, care ţinea atît de puţin la el. Nu îi va asculta minciunile. Indiferent care ar fi motivele ei, scuzele ei, îl părăsise, îşi arătase, fără cuvinte, adevăratele ei sentimente.

Simţi o uşoară pulsaţie în tîmple în timp ce privi spre

strada învăluită în ceaţă, din faţa apartamentelor mamei lui, către Park Lane. Vechiul sentiment – nevoia de a lovi ceva, de a face pe cineva să sufere la fel ca el – aproape că-l copleşi şi atunci îşi flexă mîinile pentru a-şi relaxa muşchii încordaţi. Numai de ar putea evada în liniştea pădurii din Virginia.

Răsuflînd uşurat, privi spre lumina palidă a docurilor londoneze, aflate la trei mile depărtare. Îşi aminti atunci de multele ocazii în care, ignorînd bunele maniere aristocratice, nu numai că intrase, dar şi devenise un client obişnuit al tavernei, rău famate, *Waterfront,* situată pe malul nordic, precum şi de motivele pentru care acţionase aşa. Zîmbind crispat, se îndepărtă de uşă şi o apucă pe stradă. O plimbare scurtă şi un popas la tavernă îi vor linişti frustrarea.

Victoria Townsend îngheţă cînd treapta scîrţîi, sub ghetele ei din piele de ied. Îşi reţinu respiraţia. Aşteptă. Neauzind nici un zgomot, strînse tare la piept pachetul şi mai făcu un pas.

Îşi dădu uşor, peste umăr, o şuviţă din părul castaniu-roşcat şi privi, agitată, în spate. Nici o mişcare nu se simţea pe scara întunecoasă. Cu o mînă tremurîndă, apucă balustrada de fag pentru a-i mai prelua din greutate şi se furişă pe ultimele trepte.

Cînd, în final, ghetele ei atinseră podeaua de la intrarea pardosită cu ceramică, mirosul de ulei de lămîie şi de ceară, care venea din salonaş, îi produse o stare de ameţeală. Se opri şi începu să examineze cu atenţie spaţiul larg şi întunecat. Pentru moment, amintirile luară locul fricii. De cîte ori nu-şi văzuse ea mama, dirijînd servitoarele care trebăluiau, sau lustruind singură mo-

bila grea, din lemn de trandafir.

Viziunea frumoasei Alexandra plutea în faţa ei, iar Victoria aproape că-şi putea imagina statura zveltă a mamei ei, aflată sub boltă. Vedea parcă din nou gingaşele ei bucle din părul închis şi mătăsos, auzea parcă vocea ei dulce, care niciodată nu fusese mai mult decît o şoaptă răguşită.

Durerea Victoriei reveni. Nu va mai auzi niciodată acea voce, nu va mai privi niciodată acel chip perfect, aflat pentru totdeauna sub capacul coşciugului.

O scîndură scîrţîi deasupra ei. Imaginea mamei ei dispăru, odată ce Victoria se răsuci în direcţia din care venea zgomotul. Temîndu-se să nu fie descoperită, se grăbi spre spatele casei.

În timp ce fugea prin sufragerie, buzunarul fustei ei se agăţă de braţul unui scaun stil Windsor. Piciorul acestuia hîrîi pe podeaua de lemn, făcînd-o pe Victoria să se oprească printr-o alunecare. Ea trase materialul, privind, înnebunită, spre uşă. Reuşi, în cele din urmă, să-şi smulgă buzunarul şi, gonind spre ieşirea din spate, se îndreptă spre grajduri.

Ajunsă înăuntru, lăsă jos pachetul pe care-l purta şi aprinse o lumînare, pentru a înhăma repede iapa ei la trăsură.

Odată trăsura pregătită, ea luă pachetul învelit în muselină, îl aruncă pe scaunul de sub strapontină şi deschise apoi uşile grajdului. Căţărîndu-se pe capră, ridică hăţurile, mulţumindu-i în gînd lui Pandy că o învăţase să le mînuiască.

Umiditatea ceţii groase îi pătrunsese prin rochia verde din lînă şi prin pelerină. Îşi trase hainele mai aproape de trup, aşteptînd să i se liniştească neîncetatul tremurat al acestuia.

O adiere de gheaţă îi amorţi obrajii, în timp ce îndrepta calul spre străzile pustii din Londra. Tropotul animalului răsuna pe strada pavată. Ceva se mişcă într-un

ungher al unei străzi laterale, înceţoşate, iar Victoria privi agitată în acea direcţie. Docurile erau bîntuite de criminali şi hoţi care jefuiau oameni nevinovaţi. Încetează, se avertiză ea, încercînd să-şi recapete încrederea. Te comporţi prosteşte.

Înăbuşindu-şi un fior, trase hăţurile spre stînga şi întoarse trăsura spre o străduţă îngustă. Doamne, cum ura această parte a Londrei, cu uliţele întunecate şi cu cheiurile ei.

Un rîs nestăpînit se auzi dintr-o cîrciumă din apropiere. Taverna *Waterfront.* Un alt fior, care nu avea nimic de-a face cu frigul, îi traversă şira spinării. Plesni calul pentru a-şi iuţi pasul.

Căută, nesigură, în lumina felinarelor trăsurii. Siluete înfricoşătoare se furişau pe lîngă şirurile de barăci construite grosolan, în spatele depozitelor care străjuiau străduţa pe care tocmai intrase. Duhori umane, mirosuri de aer sărat şi stătut şi de peşte descompus îi năpădiră simţurile. Îşi scoase automat batista din buzunar şi o duse la nas, nedezlipindu-şi privirea de la nenumăratele uşi, care i se conturau ca nişte demoni ascunşi. Se ruga încontinuu ca nici unui din locatari să nu-şi facă apariţia.

Numai pentru Paddigton McDaniels era în stare să se supună unui asemenea risc. Numai pentru dragul, iubitul Paddy, prietenul ei. Omul care fusese ca un al doilea tată pentru ea, iar în ultimul timp mult mai tată decît propriul ei tată.

Respiră adînc, gîndindu-se la suferinţa amară, nedeghizată, a tatăiui ei, la faptul că nu reuşea să-l înţeleagă. Dacă nu ar fi fost Paddy, ea nu ar fi putut suporta ultimele şase luni. Nu după ce mama ei...

Îndepărtîndu-şi amintirile nedorite, se gîndi la Paddy. Fusese acolo lîngă ea, cînd mama murise. Iar mai apoi, Paddy fusese mereu acolo, pentru ea, cînd avusese nevoie. El fusese cel care îi îngrijise genunchii, cel care o alintase după traumele din copilărie, cel care îi şterse lacrimile izvorîte din certurile cu tatăl ei, legate de comportamentul libertin. Şi acum, pentru prima dată, el avea nevoie de ea. Nu voia şi nu putea să-l dezamăgească, indiferent care ar fi fost sacrificiul.

Îşi focalizã din nou atenţia pe strada mohorîtă. Văzînd o mică licărire de lumină, la fereastra micuţei colibe a lui Paddy, simţi cum încordarea o părăseşte. Trebuia să înceteze cu îngrijroarea că lui i se va întîmpla ceva. Deşi nu putea să umble bine după accidentul avut, el se refăcea. Şi mînca – de asta avea ea grijă. Ce prostie, această grijă insistentă!

Trăgînd de hăţuri, făcu iapa să se oprească şi, regăsind repede pachetul aruncat substrapontină, sări de pe capră,

Ciocăni uşor la uşa lui Paddy. Trecu parcă o eternitate pînă cînd aceasta se deschise, etalînd statura lui înaltă, zveltă, îmbrăcată în ceva ce părea a fi fost veşmîntui unui paria.

– Ria? Ah, dragă, ce ca'ţi afară, în frig? Intră, fetiţă, repede, să nu răceşti.

Îşi puse un braţ slab, dar musculos, pe umerii ei şi o conduse în camera cu tavan jos.

Îmbrăţişarea lui puternică nu înceta să o surprindă. Exista o forţă în el, o putere ascunsă şi o isteţime în acei ochi albaştri, limpezi, care contracarau felul lui necultivat de exprimare.

– Îţi spusei că nu-mi place să te văd umblînd pe o noapte ca asta, îi zise, aruncînd spre ea o privire dură. Îi prea periculos pentru o tînără ca tine. Îs recunoscător pentru hrană, dragă, dar tu însemni mult mai mult pentru Paddy, decît toate mîncărurile fanteziste ale Provi-

denţei. Inima mea s-ar frînge dacă ţi s-ar întîmpla ceva.

Victoria zîmbi, aşeză pachetul pe masa cu trei picioare, sprijinită de perete, şi, ridicînd mîinile, îl îmbrăţişă pe bătrîn.

– Mi-ai lipsit.

– Da, bine... Şi tu, Ria, îmi lipseşti. Cînd nu veneşi de Sabat, aşa cum obişnuiai, îmi imaginai că de data asta mă asculţaşi şi nu o să vii. Sperai să acorzi atenţie avertizărilor mele, legate de perioadele de aici.

– Tata a organizat o vînătoare, la Denwick, la sfîrşitul săptămînii. Mi-a fost imposibil să scap cu atîta lume în jur.

Cînd pronunţă cuvîntul „vînătoare", Victoria avu timp să zărească o umbră de tristeţe în ochii lui, înainte ca el să se întoarcă cu spatele. Uitase cît de mult îi plăcea lui urmărirea vînatului.

– Aş voi ca tu să uiţi de mine.

Se îndreptă şchiopătînd spre un foc micuţ, înconjurat de pietre, aflat în mijlocul podelei prăfuite, şi mai adăugă cîteva bucăţi din vreascuriie preţioase. Apoi se întoarse spre masa şchioapă, trase de sub ea un scaun grosolan şi o pofti să se aşeze.

Victoriei i se rupea inima văzîndu-l aşa – atît de nefericit şi trăind ca un cerşetor, pentru Dumnezeu! Toată viaţa ei, pînă acum şase luni, el locuise deasupra grajdurilor, la moşia tatălui ei, Denwick, într-o cameră mare, aerisită. Pe atunci nu era invalid şi nici nu arăta mai bătrîn decît fusese cu doi ani în urmă.

Nu. Atunci mergea ţanţoş şi drept, corpul lui greoi fiind mult mai solid ca acum. Avea o anumită seninătate. Mulţumire. Şi deşi pierderea greutăţii nu-i diminuase măreţia, trăsăturile sale aveau un aspect decrepit, erau ale unui om cu sufletul hăituit.

– De ce te-a făcut tata să pleci, Paddy? întrebă Victoria, dintr-o dată. Nimeni nu-mi spune nimic şi cu atît mai mult el. Aşezîndu-se pe scaunul pe care Paddy i-l

oferise, privi la fostul rîndaş. De ce nu te-ai întors să vorbeşti cu el? Dacă ai fi încercat, poate ţi-ar fi permis să rămîi.

Cu privirea pierdută, Paddy scuturã negativ din cap, făcînd lumina focului să danseze peste părul lui castaniu, albit uşor la tîmple.

– Nu, dragă. Se aşează cu picioareie încrucişate pe salteaua de paie, uzată şi continuă: Supărarea între mine şi tatăl tău nu poa' să dispară prin cuvinte.

– Ba da. L-aş putea convinge să te roage să te întorci.

La început, Paddy păru copleşit, dar apoi îşi schimbă repede privirea.

– Nu, Ria. Nu voi ca tu să-ţi bagi nasul în probiemele mele. Lasă- le aşa cum îs. Eu mi-s mulţumit aici.

Minţea; şi ea îşi dădea seama de asta din felul în care îi ocolea privirea. Şi în plus, el adora Denwick-ul. Fusese grăjdar acolo cu mult înainte ca Victoria să se fi născut. Ea ştia că disputa dintre el şi tatăl ei era legată de accidentul din ziua în care murise mama ei. Contele îl lovise pe Paddy cu trăsura. Dar nu fusese vina tatălui ei. Era disperat. Mama ei toçmai căzuse în lac şi el nu fusese în stare să o salveze. De fapt, alergase nebuneşte la Denwick să aducă ajutor.

Se aşează în faţa prietenului ei. Bănuia că apariţia zilnică a lui Paddy îi trezea amintiri dureroase tatălui el. Aşa că se hotărîse să-l concedieze. Dar cu siguranţă, acum, după şase luni, contele îşi va ascuita raţiunea.

Neţinînd seama de stricăciunile pe care le putea face hainelor sale, ea se aşează jos, pe podea, în faţa prietenului ei, şi-l apucă de mînă.

– Lasă-mă să-i vorbesc.

Paddy ar fi vrut să-i răspundă, dar, după ce se eliberă din strînsoarea ei, îşi puse degetele pe obrazul ei, plimbîndu-şi degetul mare pe pielea catifelată.

– Îi de domeniul trecutului, dragă. Lasă-l acolo. Îşi

coborî mîna şi arătă spre pachet. Ce-mi aduseşi de data asta?

Ea oftă, drept răspuns. Ştiind că discuţia era terminată, se ridică, luă pachetul şi i-l puse în poală.

– Deschide-l şi vei vedea. Şi apoi o să vedem dacă mi-am mai îmbunătăţit îndemînarea la joc.

Paddy scutură negativ din cap.

– Dragă, nu îţi mai iau nici o leţcaie. Crezi tu că eu nu văd că mă laşi înadins să cîştig?

Victoria clipi, nevinovat.

– Nu fi absurd. De ce aş face aşa ceva? Sigur nu ai înţeles încă. Abia acum îmi însuşesc jocul de *cribbage*. Ea chicoti încet, apoi adăugă: Şi am să-l învăţ foarte curînd. Şi atunci să vedem cine face pe prostul.

Collier Parks aruncă o privire nenorocită ultimilor bani aflaţi pe mijlocul mesei. Punînd cărţile jos, se ridică şi, îndreptîndu-se mîndru spre capătul tejghelei lustruite, aflată de cealaltă parte a camerei, încercă să nu se gîndească la ceea ce însemna pierderea din seara aceasta. Îl durea prea mult şi nu se făcea să afle nenorociţii din taverna *Waterfront* situaţia lui disperată.

Aşezîndu-se la bar, îşi puse palma pe suprafaţa lui spartă.

– Fii bun şi toarnă-mi o haibă. Fumul ăsta blestemat aproape că mi-a iritat gîtui.

Thomas Markworth, patronul localului *Waterfront,* ridică o sprînceană stufoasă spre Collier.

– Arată mai întîi banii, amice.

Collier privi spre clientela tavernei şi îşi diminuă vocea:

– Ó să-ţi primeşti banii. Trece-o în contul meu.

Vînjosul proprietar continua să şteargă cofiţa pe care

o ţinea.

– Îmi pare rău, dar îi cam depăşit contul matale. Nu-ţi mai dau pe credit, Parks, pînă nu îţi intri în drepturi.

– Îţi vei primi banii! Glasul lui Collier răsună de mînie. Apoi, amintindu-şi de situaţia în care se afla, se calmă. La naiba, omule. Îi voi avea în două săptămîni. Ştia că trebuia să-i aibă, dacă voia să apuce sfîrşitul lunii. Ascultă, Markworth, în curînd voi primi o rentă din averea tatălui meu, minţi el, convingător, ştiind foarte bine că pierduse de mult, la jocurl, aceşti bani. Voi regia conturile atunci.

– Mai auzii io asta şi înainte.

– Ştiu, ştiu. Dar acum e altfel. Avocaţii au făcut o greşeală, luna trecută. Au îndreptat-o acum. Îţi voi da banii înainte de sfîrşitul lunii.

Thomas Markworth respiră exasperat şi aruncă şervetul în lături, apoi umplu cofiţa şi o puse în faţa lui Collier.

– Ascultă-mă bine, amice, spuse aspru bătrînul. Dacă nu-mi aduci datoria pîn' la sfîrşitul lunii, am să scot costul din pielea matale.

Prea ocupat cu băutura din faţa lui, pentru a răspunde, Collier dădu aprobator din cap. Avea nevoie de această băutură. Era o nevoie disperată. Îl ajuta să ţină departe nenumăratele ameninţări pe care le primise. Fir-ar al naibii! Thomas Markworth va trebui să stea la coadă cu mulţi alţii, dacă va vrea să pîngărească persoana lui Collier. Jumătate din Londra aştepta acest moment.

Savurînd berea, dorind să nu se mai termine, Collier privi în jur, prin încăperea slab luminată. Zece zile. Îi mai

rămăseseră zece zile pînă la plata creditorilor. Era disperat, ştiind care ar fi fost consecinţele în caz de nereuşită.

Mai luă o înghiţitură şi încercă să se gîndească. Trebuia să o vadă din nou pe Ria. Ea era singura lui speranţă. Tot ce spera, era ca ea să-i permită s-o vadă.

Gîndul la frumoasa şi maleabila lui verişoară îl făcu să zîmbească. O iubea nespus şi plănuia să se căsătorească cu ea, cînd aceasta va împlini optsprezece ani, deşi ea nu ştia încă.

Chiar şi numai gîndul că, într-o zi, o va poseda, îi înfierbîntă sîngele. Păcat că ea nu dispunea de sume de bani mai mari. Dacă unchiul ăsta al lui nu ar fi fost atît de zgîrcit, ea ar fi fost mai avută. Cum credea el că avea să trăiască fata lui, din meschina sumă pe care el i-o stabilise lunar? Riei i-ar fi mult mai bine dacă blestematul ăia de taică-său ar suferi un accident.

Cofiţa se opri pe buzele lui Collier. Ah, da, asta era într-adevăr o idee. Contele nu dispunea de averea unui rege, dar ceea ce avea, putea să-i asigure intactă pielea lui Collier, vreme îndelungată. Iar Ria i-o va da lui. Collier nu avea nici o îndoială în privinţa asta. Cu siguranţă, fata i-ar fi dăruit lui zestrea ei.

Ca întotdeauna, gîndul la Victoria îi trezi fiori. Peste aproape doi ani ea va fi a lui. Va emite pretenţii legate de zestrea... şi corpul ei fermecător.

Ce păcat că unchiul Richard e atît de sănătos, se gîndi Collier. Dacă ar fi pe moarte, Collier, ca singurul descendent masculin, ar căpăta controlul asupra Riei şi asupra întregii sale averi.

Oftînd, mai luă o înghiţitură. Ar fi vrut să aibă curaj, să ia gîtul bătrînului. Pur şi simplu nu avea putere. Aceasta era şi motivul pentru care frecventa astfel de locuri. Oricînd ar fi avut nevoie de execuţia vreunei sarcini, s-ar fi găsit destui aici, care, pentru un anumit preţ, ar fi făcut ceea ce el nu putea – cel puţin cu proprille mîini. Păcat

că nu avea mai mulţi bani sau mai mult sînge rece. Asta ar fi rezolvat toate problemele lui şi ale Victoriei.

Gîndindu-se la femeia cu care plănuise să se căsătorească, Collier fu cuprins de un sentiment de vinovăţie, în timp ce aşeza jos cofiţa. Dacă nu i-ar fi spus contelui ceea ce ştia, Ria n-ar fi suferit acum de pe urma urii acestuia.

Collier îşi ridică bărbia şi privi mînios, în spate. A trebuit să o facă, îşi zise el. Avusese mare nevoie de bani atunci. Şi unchiul Richard, cu toate defectele lui, plătise bine pentru acea informaţie.

Umerii i se prăbuşiră brusc. De-ar fi prevăzut ceea ce avea să facă unchiul lui! Dar cum putea să ştie la ce lucra mintea contelui? Omul acela îşi pierduse minţile? Şi de unde să fi ştiut că unchiul lui îşi va vărsa mînia pe Ria?

Lui Collier nu i se întîmpla des să aibă regrete, dar de data asta tare ar fi vrut să-şi fi ţinut gura. Nu ar fi trebuit să-i spună niciodată unchiului Richard ceea ce văzuse.

Scuturã negativ din cap şi-şi forţă sentimentul neobişnuit de vinovăţie să-i elibereze gîndurile. Ria putea să-şi poarte singură de grijă. Ar fi mult mai bine dacă s-ar concentra pe ceva mai important – ca de pildă, cum să-şi salveze pielea. Ceea ce se întîmplase aparţinea trecutului. Viitorul lui era cel care trebuia avut în vedere. Trebuia să pună mîna pe o mare sumă de bani. Cît mai curînd posibil.

Capitolul 2

Aerul umed şi rece acţionă ca un balsam, liniştind starea de încordare a lui Hawk, astfel că, atunci cînd intră în lumina palidă a tavernei *Waterfront,* plină de fum, aproape că renunţase la gîndurile lui de răzbunare. Aproape.

Hawk cercetă mulţimea zgomotoasă. Cei mai mulţi erau marinari în trecere, aflaţi aici după călătorii îndelungate. Privirea lui Hawk stărui, o clipă, asupra bărbatului blond de la capătul barului, care se uita fix în direcţia lui. Nu întîlneai des persoane îmbrăcate elegant, care să frecventeze docurile. Şi cu toate acestea, Hawk îşi aminti că pe acesta îl mai văzuse şi altădată. Şi, judecînd după modul în care îl fixa, şi bărbatul acela îl recunoscuse pe Hawk. Sau mai degrabă, îl recunoscuse pe ducele de Silvercove.

Aşa cum făcuse de multe ori, în ultimul an, Hawk se îndreptă spre o masă aflată în colţul îndepărtat al încăperii şi se aşeză, cu spatele la perete. Sprijinindu-se de spătarul scaunului, aştepta nepăsător, privind şi gîndindu-se că nu va trece mult pînă ce atmosfera destinsă, din încăperea mare şi plină de zarvă, se va transforma

într-una violentă.

Rîse în sinea lui. Omului alb îi plăceau ritualurile ciudate. Şi apoi, acesta era motivul pentru care Hawk venise aici. Poate că jumătatea albă din sîngele lui era în căutarea acestei ceremonii stranii – rîsul, discuţiile peste mese... şi inevitabila încăierare.

O chelneriţă brunetă se ivi în faţa lui. Pieptul ei mare, tremurător, aproape că nu putea fi ascuns de decolteul adînc al bluzei albe pe care o purta.

– Ce să fie, dragule? Ea îi zîmbi şi începu să-şi plimbe limba provocator pe buza de jos. Unui tip cu bani, avem multe de oferit.

Gîndindu-se la Cassandra, frumoasa cu care împărţise patul, mai bine de un an, Hawk primi invitaţia femeii, lipsit de interes.

– Bere.

Buzele ei se subţiară, ea se îndreptă brusc, iar ochii negri îl fulgerară mînios.

– Cum spui, *milord.*

O privi amuzat cum se răsuceşte şi se îndreptă spre tejgheaua de lemn, de unde apucă o halbă de bere de la bărbatul îmbrăcat în şorţ. Se întoarse pentru a trînti cofiţa înspumată în faţa lui Hawk, nepăsîndu-i că lichidul gălbui, dînd pe de lături, îi stropi îmbrăcămintea şi se împrăştie pe suprafaţa mesei. Continuînd să zîmbească, el se lăsă pe spate şi ridică halba la gură. Avea să fie o noapte interesantă.

Femeia făcuse numeroase drumuri în colţul lui, în ultimele ore, dar nu mai scosese nici o vorbă şi nici măcar nu mai zîmbise. Fără să ridice privirea, îi luă halba goală, o înlocui cu una plină şi dispăru repede. Era evident că lipsa lui de interes o supărase.

Hawk studie femeia, o privi atent cum se îndepărta din nou cu halba lui goală, legănîndu-şi şoldurile bine rotunjite.

Cînd trecu prin dreptul unei mese ocupate de patru

bărbaţi, o mînă puternică o apucă şi o trase din drumul ei. Aterizã în braţele unui marinar roşcat. Ţipînd tare, îl pocni cu mîna liberă peste faţa păroasă.

Zgomotul răsună în încăperea în care, deodată, se făcu linişte.

Umerii masivi ai bărbatului se întinseră, iar muşchii mîinilor i se încordară. Pumnul lui ţinti direct în faţă.

Hawk sări în picioare. Dar nu suficient de repede. Tresări cînd forţa loviturii bărbatului trimise fata la podea. Ea căzu lîngă piciorul unei mese, sîngele ţîşnindu-i din buza tăiată. Prin impact, halbele se vărsară, iar ocupanţii mesei săriră în lături pentru a evita să fie împroşcaţi.

Simţindu-se vinovat de starea de nervozitate a femeii şi enervîndu-l comportamentul dur al marinarului, Hawk păşi în spatele lui.

– Cel ce loveşte o femeie îşi dezvăluie iaşitatea.

Mulţimea începu să murmure.

Roşcovanul sări în picioare. Întoarse spre Hawk o faţă buhăită, acoperită cu o barbă roşie, cu o cicatrice proeminentă peste ceea ce ar fi trebuit să fie ochiul stîng.

– Oh! Ce ziseşi matale?

Hawk ridică o sprînceană.

– Eu nu mă repet.

Trăsăturile grosolane ale bărbatului cu păr roşu se înăspriră şi singurul lui ochi revărsă mînie.

– Ce, impertinentule, fiu snob de c...

– Ieşi afară, O'Ryan. Solidul proprietar interveni, ţinînd o flintă în mîini. În seara asta nu va fi nici o bătaie. Încă mai plătesc oalele sparte de la ultima ta încăierare. Cu o mişcare a capului arătă şi spre ceilalţi trei bărbaţi de la masă, precizînd: Şi ia-ţi şi lacheii cu tine.

Nimeni nu suflă cînd O'Ryan îl fixă pe Markworth. Îşi mută apoi privirea la Hawk şi, cu un surîs dispreţuitor, îl aprobă pe barman.

– 'nţeles, şefu'. Cum spui matale. Făcu un semn camarazilor săi. Haide băieţi, se cam împute treaba p-aici.

Hawk îl urmări pe O'Ryan şi pe prietenii acestuia depărtîndu-se ţanţoşi şi zgomotosl de tejghea, intuind că-l vor aştepta undeva la ieşire. Un zîmbet îi apăru pe buze, gîndindu-se la lupta ce avea să se încingă. Pierzîndu-şi intenţionat timpul, Hawk îşi reluă locul şi aşteptă ca femeia lovită să-i aducă berea.

Cînd se apropie de el cu o halbă nouă, ea îi zîmbi călduros, dezvăluind o urmă de sînge în colţul gurii.

– Mulţumirile mele, conaşule, c-ai intervenit. Da' cred că ştii în ce intraşi. Omul pe care îl puseşi la punct este Dooley O'Ryan. Făcu o pauză, pentru a-i da timp lui Hawk să-şi amintească. Văzînd că expresia feţei lui rămînea neschimbată, ea continuă cu voce joasă: Îi rău pînă-n vîrful unghiilor. Scapă pe un domnişor de multe ibovnice care rămîn grele. De cîte ori vine p-aici, face scandal. Fără clapa care o poartă pe ochi, nu-l recunoscui, căci altfel n-aş fi ridicat mîna la el. Îşi puse mîna grea pe braţul lui Hawk. Să ai grijă, conaşule, cînd pleci d-aci. Abia aşteaptă să te întîlnească.

Hawk încuviinţă din cap şi se întoarse la băutura lui. În timp ce femeia se îndepărta, se gîndea la modul în care O'Ryan o lovise. Deşi aparţinea tribului Shawnee şi oamenii acestuia credeau în controlul femeii prin forţă, el nu era de acord cu acest lucru. Existau căi mult mai plăcute pentru un bărbat ca să ispitească o femeie. Ca de obicei, gîndurile legate de satul lui, de femei, îi trezeau fiori de căldură. Dar aceştia dispăreau la fel de repede precum veneau, atunci cînd era vorba de mama lui.

Sîngele îi pompa supărare prin vene şi, privind spre uşa cîrciumii, ştia că Dooley O'Ryan era undeva, în spatele ei, aşteptîndu-l. Din acest motiv venise Hawk în această seară, aici. Sorbind ultima picătură de bere,

trînti cofiţa pe masă şi se ridică.

Încăperea se legăna cu el. Clipi. Se holbă la halba goală, încercînd să rememoreze cîte băuse. Neputînd să-şi aducă aminte, scutură din cap şi, înainte de a păşi împleticit, pe mizerabila podea de la intrarea în tavernă, aruncă o privire furişată.

Cînd ajunse la uşă, observă că bărbatul cu păr blond lăsă şi el halba jos şi se depărtă de bar, de parcă ar fi încercat să-l urmărească.

Surprins şi, în acelaşi timp, nepăsător, Hawk îl ignoră şi puse mîna pe clanţă. Stomacul lui fremătă. Erau afară. Le simţea prezenţa, înţelegea primejdia. Sîngele lui de luptător începu să clocotească uşor. Nările lui adulmecau disputa. Dar cînd deschise portalul de stejar şi privi afară, constată că strada era pustie.

Neînşelat de evidenta cursă a lui O'Ryan, rămase în alertă şi se îndreptă, nesigur, spre Parcul St. James. Cu fiecare pas, gîndurile legate de trădarea mamei lui îl tulburau, făcîndu-l să-şi încleşteze pumnii. În timp ce mergea printre casele cu obloanele trase la ferestre, simţea cum aerul umed-sărat îi irita ochii.

Mirosul neplăcut de peşte descompus şi de lemn putred îl învălui. Strîmbă din gură şi întoarse capul. O umbră se mişcă. Inima îi tresări.

Apoi îi văzu.

Răbdător, privi spre cei patru bărbaţi, care se apropiau de pe o uliţă laterală. Se gîndi să-şi scoată cuţitul din cizmă, dar renunţă repede la idee. Nu voia să omoare pe nimeni, mai ales ca să-şi potolească mînia. Spera că şi ei vor simţi la fel.

Îi cercetă din nou cu atenţie pe acei bărbaţi şi avu un moment de ezitare. Se bătuse de multe ori în viaţa lui, în special în ultimul an, şi îşi cîştigase o reputaţie proastă din această cauză. Dar niciodată nu se înfruntase cu astfel de oameni. Ce-l determinase oare să se confrunte, pe digul Londrei, cu patru dintre cei mai mari

ticăloşi? Probabil că aveau de gînd să-l ucidă. Privi prudent spre oamenii care încercau să-l încercuiască.

Apa izbea uşor stîlpii învechiţi ai digului, în timp ce indivizii se apropiau.

Se trase deoparte.

Unul dintre indivizi încerca să se furişeze în spatele lui.

Hawk se răsuci.

Rîsete răsunară dinspre cîrciumă, dar nu le îngădui să-i distragă atenţia. La capitolul lupte cu victorie, era foarte priceput.

Din senin, se pomeni cu un pumn puternic în falcă. Impactul îi mută capul din loc. Durerea i se citea pe faţă. Ameţit, îşi scutură capul şi clipi. Îşi strînse pumnii... şi începu să se învîrtească.

În timp ce se depărta, anevoios, din lumină, fiecare muşchi al corpului său îşi striga durerea. Capul îi răsuna ca o tobă nouă de piele, iar sîngele de la rana făcută de pumnal îi îmbiba cămaşa de olandă. Atît de mult îl costase corectitudinea lui!

Ideea că cei patru marinari şedeau întinşi pe docuri, bătuţi şi învineţiţi, îl mulţumea. Şi nu avea nici o îndoială că dobîndiseră acum un nou respect pentru aristocraţia engleză, din care credeau ei că făcea şi el parte.

Începu să meargă, dar pămîntul îi fugea de sub picioare. Încasase probabil multe lovituri, pierduse prea mult sînge dela rana din braţ. Scuturîndu-şi capul, încercă să se gîndească. Se clătină şi încercă să se ţină de unul din butoaiele aliniate pe străduţă. Privi în întuneric, întrebîndu-se cum ajunsese aici.

Cercetă, confuz, uliţa îngustă, pe care erau aliniate colibe şi, deodată, văzu ceva strălucind în depărtare. Se îndreptă legănîndu-se spre lumină şi zări o mică trăsură neagră. Ciudat loc pentru o trăsură, se gîndi el, holbîndu-se la aceasta şi imaginîndu-şi confortul din scaunele de culoare grena. Probabil că o va angaja.

Aruncă o privire cercetătoare spre locul vizitiului şi încercă să mai facă un pas. Dar picioareie nu-l ascultară. Genunchii începură să-i tremure, i se înmuiară, iar mîna se agăţă în aer. Vedea strada venind peste el. Apoi nimic...

Collier privi cum statura mare a ducelui se prăbuşi jos, fără cunoştinţă. Ieşi zîmbind din ascunzătoarea sa, aflată în spatele unui maldăr de butoaie. Îl urmase afară din cîrciumă, aşteptînd momentul potrivit ca acesta să cadă în nesimţire şi să-l uşureze de portofel. Dar, după ce văzu cum duceie s-a dispensat de Dooley O'Ryan şi de camarazii acestuia, lui Collier îi pieri cheful să-şi ducă planul la îndeplinire. Un om atît de puternic nu era o persoană cu care să te pui, cel puţin nu din punct de vedere fizic.

Ieşind uşor din umbră, se apropie, prudent, de bărbatul nemişcat, dornic să-l scape de aurul pe care îl avea. Dar speranţele i se spulberară repede. Nu găsi decît cîţiva şilingi într-un buzunar satinat. Fir-ar al naibii! Nici nu meritase efortul.

Collier se ridică punîndu-şi mîinile în şold, în semn de dezgust. S-ar fi aşteptat ca o asemenea persoană să poarte asupra sa destui bani. Ghinion.

Scuturîndu-şi capul, dezamăgit, remarcă trăsura de culoare neagră. La început, nu o recunoscu. Apoi lumina mîjii: trăsura de la Denwick.

Surprins, privi în jur. În numele Providenţei, ce căuta unchiul Richard într-un astfel de loc rău famat, la această oră din noapte?

Uitînd, o clipă, de omul întins pe pămînt, se apropie de trăsură şi apoi de lumina ce răzbătea din spatele

ferestrei unei căsuţe amărîte.

Curios, se căţără pînă la fereastra deschisă şi privi peste pervaz. O pînză îi împiedica vederea. Înjurînd în gînd, ridică degetul îmbrăcat în mănuşă şi, încet, dădu la o parte colţul aspru al materialului.

Paddington McDańiels şi Victoria aşezaţi la o masă veche şchioapă, jucau cărţi. Ria! Cu ochii măriţi de surprindere, Collier se depărtă de fereastră.

Paddy McDaniels. Desigur! Ria îl adorase totdeauna pe umilul ticălos. De multe ori însă Collier, în drumul său, îl zărise pe bătrîn, dar nu-l oprise niciodată. A naibii treabă, se gîndi el. Auzi, puştoaica îşi vizitează fostul grăjdar. Sprîncenele i se ridicară. Ea nici nu-şi dădea seama de primejdia care o păştea. Reputaţia ei! Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu se gîndise cît se compromitea.

Collier îngheţă şi se întoarse spre duceie întins încă la pămînt. Compromisă? Un icnet uşor scăpă din pieptul lui. Nu, nu era compromisă, nu încă. Dar va fi în curînd. Era perfect. Dacă Ria şi duceie vor fi găsiţi într-o situaţie delicată, vor fi forţaţi să se căsătorească. Şi încă repede.

Mai că-i venea să-şi bată palmele de bucurie. Averea nelimitată a ducelui ar fi devenit a Victoriei şi, desigur, că ea ar fi împărţit-o cu vărul ei preferat.

– Este perfect. Al naibii de perfect! exclamă.

Ezită, gîndindu-se cum îndeplinirea acestui plan va pune capăt şanselor lui de a se mai căsători cu Ria. Dar cu atîţia bani n-ar mai avea nevoie de legăminte. Pur şi simplu ar face-o amanta lui.

Satisfăcut de alternativă, se reîntoarse repede la duce, îl apucă în braţe şi îl trase spre trăsură, dar acesta se prăbuşi. Mai făcu un efort, trase corpul lipsit de vlagă, înăuntru, pe banchetă.

Sări jos şi se îndreptă spre cocioabă, observînd urme de sînge pe mănuşi. Un zîmbet uşor, diavolesc, îi

apăru pe buze.

– Ria! Collier se năpusti, furios, pe uşa colibei, strigînd: Vino repede, Ria. Un om a fost înjunghiat!

Uşa, larg deschisă, lăsă vederii o Victorie Townsend cu ochii ieşiţi din orbite şi cu gura căscată.

– Collier? Ce cauţi aici? De unde ai ştiut că eu... Ce om? Văzu mîinile lui Collier pătate de sînge şi păli. Oh, Doamne. Ce s-a întîmplat? Privirea ei se întoarse spre trăsură. Cum a ajuns acolo?

Collier îşi ascunse satisfacţia printr-un gest, făcut în aer, cu mîna.

– Eu l-am pus acolo. L-am găsit pe stradă. Evident că băiatul a fost aranjat de cuţitari. Un adevărat noroc că am dat peste trăsura ta aici, continuă el, aruncînd spre ea o privire plină de reproş. Despre acest lucru vom discuta mai tîrziu. Între timp însă acest om are nevoie imediat de un doctor. Vino. Îl vom duce la un han şi apoi voi pleca după Arthur Polk. Se uită spre McDaniels înainte de a mai arunca o privire dezaprobatoare spre Ria. Apoi voi avea grijă să ajungi cu bine acasă.

McDaniels păşi spre trăsură.

– Cine este?

Collier se încruntă la omul îmbrăcat sărăcăcios.

– Nu am nici cea mai vagă idee. E clar că starea în care este nu-i permite să se prezinte. Întorcîndu-se spre Ria, o apucă de braţ şi o îndrumă. Trebuie să ne grăbim.

Gîndurile începură să se învîrte în capul Victoriei, cu rapiditate. Acum o clipă, se bucura că pierduse ultimul ban la jocul de *cribbage,* iar în momentul următor, îmbrîncită în trăsura ei, era obligată să se aşeze lîngă un bărbat solid, care arăta de parcă ar fi fost călcat în picioare de o herghelie de cai.

– Collier, nu cred că este prea bine.

– Nu-ţi fie teamă, dragă, nu o să-ţi facă nici un rău. Stai liniştită. Este un han chiar după primul colţ.

Cînd Collier luă curba, cu o viteză mai mare decît i se păru Victoriei necesară, trăsura se înclină într-o parte. Bărbatul alunecă spre ea, pînă cînd o ţintui de peretele lateral, mîna lui căzînd într-un loc foarte stînjenitor pentru ea. Îndepărtă mîna ofensatoare din poala ei şi încercă să ţină masivul trup la o distanţă respectabilă. Nu-l putu însă clinti.

– Collier, eu...

– Aproape că am ajuns, dragă.

Victoria oftă.

Trăsura se opri în faţa unei clădiri dărăpănate, ce părea abandonată. Scînduri învechite erau bătute în cuie pe diagonala ferestrelor sparte, iar scările, cu trepte lipsă, înşelau aşteptările că acolo ar fi fost un loc serios. Numai firma de deasupra, care atîrna liber într-o parte, făcea dovada că acel edificiu decăzut era cu adevărat un han: Hanul *Dockside.*

– Stai aici, porunci Collier sărind de pe capră şi intrînd, în fugă, înăuntru.

– Stai aici, îl îngînă Victoria, ştiind că n-ar fi putut să se mişte nici dacă ar fi vrut. Şi cît ar fi dorit să o facă. Cel puţin puteai să iei, mai întîi, matahala asta de pe mine, murmură ea, în întuneric.

Deranjînd-o masivitatea bărbatului, ea deveni conştientă de izul lui cam neplăcut. Mirosea a bere, a tutun şi a răni sîngerînde.

Îngrijorată, îşi întoarse faţa, pentru a-l privi mai atentă, şi aproape că leşină. Cîţiva centimetri le separau buzele. Încercă să se tragă mai în spate, dar părea că nimic nu-i reuşeşte. Fără voie, ochii îi rătăciră pe chipul lui bătut, de la părul mătăsos, negru, prins în coadă, la vînătăile care desfiguraseră maxilarul puternic şi pătrat, pînă la nasul drept şi totuşi puţin umflat. Înainte ca privirea să-i alunece spre linia fermă a gurii, care într-un fel, scăpase nevătămată, cercetă atentă cele două evantaie de gene negre, care se odihneau pe pomeţii înalţi

ai obrajilor. Buzele lui erau frumoase, uşor arcuite în partea de sus şi pline la bază, foarte senzuale, deşi puţin cam nemiloase.

O senzaţie neobişnuită îi invadă pieptul. Îşi schimbă privirea spre clădirea dărăpănată. Cine era acest om? Judecînd după îmbrăcăminte, era clar că făcea parte din înalta societate, dar era sigură că nu îl mai văzuse pînă atunci. Sau cel puţin nu credea că-l mai văzuse. Cu faţa aşa zdrobită, era foarte greu de spus.

Uşa hanului se deschise şi Collier ieşi, urmat de un bărbat solid, îmbrăcat într-o cămaşă mototolită şi o pereche de pantaloni strîmţi, din lînă. Era monstruos. Îl depăşea pe vărul ei, înalt de şase picioare, cu jumătate de picior sau mai mult. Şi mîiniie acelea! Doamne, erau ca trunchiurile de copaci.

– Pe aici... Jonas, parcă aşa te numeşti, nu? Ajută-mă să-l duc pe domnul ăsta înăuntru.

– Lui Atwood n-o să-i placă asta, domnule Parks. Dacă omul n-are un sfanţ, după cum aţi spus, n-o să-l lase să stea.

– O să mă ocup eu de Atwood, bătrîne. Tu atît să faci: să conduci acest biet suflet într-o cameră.

Încuviinţînd din cap, uriaşul înconjură trăsura şi deschise uşa opusă locului unde şedea Victoria. Ca şi cînd bărbatul de lîngă ea ar fi fost un copii, Jonas îl ridică în braţe şi, cu pas legănat, se îndreptă spre han.

– Haide, îi porunci Collier Victoriei. Să-l vedem aranjat. Apoi mă duc să aduc un medic.

Privind spre clădirea murdară, ea negă din cap.

– Aştept aici.

– Nu! Impo... adică vreau să spun să nu fii absurdă. N-am să te las singură aici. Doamne, Ria, nu se ştie ce fel de oameni se pot ivi. Privi apoi spre han şi adăugă: Poate chiar aceiaşi care l-au atacat pe acest om.

Victoria nu-i mai aduse aminte că, în urmă cu cîteva clipe, nu se mai îngrijorase atît că o lăsase imobilizată

sub acel individ.

– Bine, dar o facem repede. Trebuie să mă întorc acasă înainte de a se constata că lipsesc.

Licărul neaşteptat din ochii lui Collier îi dădu o senzaţie neplăcută.

– Bineînţeles, dragă. Să nu mai pierdem nici o clipă.

O cuprinse de talie şi o ajută să coboare din trăsură.

Urmîndu-i pe Collier în han, Victoria se opri, brusc.

Uriaşul, încă legănîndu-se cu bărbatul înjunghiat, în braţe, stătea în faţa unui individ slăbănog şi chelios, de vîrstă greu de apreciat, care îşi ridică vocea într-un strigăt puternic:

– Am spus, să ieşi afară cu omul ăsta! Fără bani, nici o cameră.

Collier făcu un pas în faţă.

– Domnul Atwood, proprietarul, bănuiesc.

Scheleticul bărbat aruncă o privire furioasă spre vărul ei.

– Şi dumneavoastră cine sînteţi?

– Collier Parks, nepotul contelui de Denwick. Îşi înclină capul blond, respectuos şi continuă: Mi-aţi face un mare serviciu, domnule, dacă aţi permite omului dumneavoastră să-l ducă pe acest gentleman într-o cameră.

Ochii domnului Atwood se luminară şi un zîmbet abia perceptibil i se răsfrînse pe buze.

– Desigur, înălţime voastră, de îndată ce voi vedea banii.

Trăsăturile copiiăreşti ale lui Collier se încordară şi un roşu aprins îi coloră gîtul.

– O să-ţi primeşti afurisitul de onorariu, mîine. Simpla mea poziţie ar trebui să-ţi ofere siguranţă, omule. Acum, fă cum spun eu.

Domnul Atwood îşi puse mîinile osoase la piept şi îşi ridică, încăpăţînat, bărbia.

– Toate titlurile fanteziste din Londra nu-mi vor achita nota, stimate prinţ. Ori îmi plătiţi în seara asta, ori vă

găsiţi un alt adăpost.

Collier îşi strînse maxilarul, Victoria văzînd astfel primele semne de mînie, un lucru groaznic, pe care şi-l amintea din copilărie. Ea îşi mută privirea spre omul înjunghiat şi ceva şi mai înspăimîntător îi atrase atenţia.

– Sîngerează.

Domnul Atwood păru afectat la vederea bălţii de sînge de la picioareie lui Jonas.

– Fir-ar să fie! Scoate-l de aici!

Collier însă îi blocă drumul spre uşa de la ieşire.

Uriaşul se opri, uitîndu-se cînd la Collier, cînd la patron.

Domnul Atwood privi, înnebunit, la picăturile de sînge care îi pătau covoarele uzate, dar încă utilizabile.

– Fir-ar să fie! Hai, bine. Duceţi-l sus. Dar, nemernicilor, veţi plăti şi camera şi covorul.

Victoria ezită şi, forţîndu-se să ignore agitaţia din stomacul ei, îi urmă pe Collier şi pe uriaşul individ pe scări.

Din holul de deasupra, Jonas izbi o uşă, care se deschise spre o cameră micuţă, cu mobilier modest. După ce păşi de-a lungul podelei deformate şi neacoperite, puse povara, aflată în nesimţire, pe o cuvertură, ce învelea un pat îngust. Întorcîndu-se, el dădu mai întîi cu ochii de Collier, apoi de Victoria şi le zîmbi uşor.

– În locul dumneavoastră, m-aş teme de Atwood. Şi, înclinînd scurt capul, părăsi camera.

Collier privi fix la uşa închisă, traversă camera şi ridică unicul scaun. Îl aşeză lîngă pat şi îi făcu semn Victoriei să se aşeze.

– Ai grijă de pacientul nostru pînă aduc eu medicul.

– Ce spui? Ţi-ai pierdut minţiie? Nu pot rămîne aici.

Collier oftă şi o apucă de mîini.

– Ascultă, Ria, nu avem de ales. Este mult prea periculos să te duci tu după domnul Polk. Arătă cu capul spre pat, apoi continuă: Şi nu putem lăsa un om

în starea lui, nesupravegheat. Pînă să dăm primul colţ, Atwood l-ar scoate în stradă. Şi, odată ajuns acolo, i s-ar tăia beregata pentru hainele de pe el. Pur şi simplu trebuie să rămîi.

El inspectă camera. Privirea i se opri mai întîi asupra unui mic ulcior şi asupra unui vas aflat pe un stativ, lîngă pat, iar apoi coborî pe un morman de şervete, aflat pe un raft mai jos. Ceva, ce ea nu putu desluşi, străluci în ochii lui; apoi el se întoarse.

– Şi îţi sugerez să încerci să opreşti sîngele cît sînt eu plecat. Doar nu vrem ca tipul să-şi dea sufletul. Mă întorc cît pot de repede. O sărută uşor pe buze şi părăsi, brusc, camera.

Victoria clipi, nevenindu-i a crede ceea ce se întîmpla. Vărul ei nu îndrăznise niciodată să o sărute într-o manieră atît de familiară, şi nici nu se gîndise vreodată să o lase singură în cameră, cu un bărbat rănit. Supărată, privi spre omul lovit şi simţi o slăbiciune, care îi înmuie genunchii. Dar vederea sîngelui nu era singura ei problemă. Învinuirea ce avea să i se aducă era pe aproape.

Capitolul 3

Victoria stătea îngheţată, privind la bărbatul ciomăgit, întins pe pat. Inima ei tresări puternic, cînd aceasta clipi. Doamne! Se temea că va muri de frică, dacă bărbatul se va trezi la realitate, înainte de întoarcerea lui Collier.

Privi atentă spre uşa închisă. Poate ar fi mai bine să aştepte pe hoi. Aşa ar putea să-l ţină în şah pe hangiu, să-şi învingă teama şi, în acelaşi timp, ar păstra şi o oarecare decenţă. Făcu un pas nesigur spre ieşire, dar cuvintele lui Collier îi răsunară în cap: „Să opreşti curgerea sîngelui." Collier ştia foarte bine ce efect avea asupra ei, numai simpla menţionare a cuvîntului.

Se opri din mers şi aruncă din nou o privire îngrijorată spre bărbatul lovit. Mîneca lui stîngă era îmbibată de sînge. Simţind că păleşte, se uită repede la chipul lui. Dar acest lucru nu o ajută prea mult. Îi părea atît de chinuit! Ştia că nu-l putea lăsa singur, cînd se afla într-o astfel de situaţie.

Uitîndu-se cînd la bărbat, cînd la uşă, eliberă un oftat lung, plin de resemnare, şi se îndreptă spre pat.

– Cînd te vei înzdrăveni, domnule, va trebui să-ţi

arăţi gratitudinea faţă de postura în care mă pun pentru dumneata.

Neştiind cum să procedeze, îl fixă cu privirea, o clipă, încercînd să ia o hotărîre.

– Un singur lucru este sigur: va trebui să-i îndepărtez haina, bolborosi ea.

Cu mare băgare de seamă, apucă mîneca bărbatului, încercă să-i tragă haina în jos. Dar aceasta nu se clinti.

Se mută la capătul patului, îşi sprijini genunchiul pe perna de paie, îi ridică mîna trăgînd de manşetă şi reuşi astfel să-i scoată mîneca.

El gemu şi-şi întoarse capul într-o parte.

Cu inima spărgîndu-i pieptul, ea îi lăsă mîna jos şi sări în spate. După un lung moment, el se linişti, iar ea respiră uşurată.

Supraveghind faţa bărbatului, înconjură patul şi, cu mare atenţie, scoase haina de sub el şi îi dezbrăcă şi celălalt braţ.

Văzînd mînecile sfîşiate ale cămăşii îmbibate de sînge, i se făcu rău. Înghiţi în sec şi reuşi, cu mişcări tremurînde, să ridice resturile ţesăturii sfîşiate de pe rănile lui. Stomacul îi dădu un semnal ameninţător. Pielea lui era jupuită pe jumătate din braţul musculos, fiind acoperită cu un strat gros de sînge umed.

Vederea i se înceţoşă. Amintiri pline de groază o năpădiră. Îşi trase mîna. Nu putea face acest lucru.

Dar, pe măsură ce imaginile înspăimîntătoare dispăreau, simţurile ei se linişteau. Teama era de domeniul trecutului. Acest bărbat avea acum nevoie de ajutor şi ea era singura prin preajmă.

Luptîndu-se cu panica, sfîşie cu mult curaj mîneca din umăr şi o trase uşor, în jos. Apoi, întorcîndu-şi privirea, se ridică şi luă un prosop de pe raftul alăturat. După ce umezi şervetul, se întoarse să cureţe rana.

Se opri brusc. Ultimul lucru pe care dorea să-l facă

era să-i producă alte leziuni. Temîndu-se să nu-l rănească din nou, împături şervetul sub formă de tampon şi îl aşează, uşor, pe tăietura adîncă. Starea de încordare permanentă, poziţia aplecată în care stătuse, situaţia jenantă, în care se afla, îşi spuseră cuvîntul. Respirînd uşurată, muşchii spatelui i se contractară dureros.

Se uită spre scaunul aflat de partea cealaltă a patului, apoi la patul care o ispitea să se aşeze. Dar, desigur, acest lucru era de neimaginat.

Privirea îi alunecă din nou spre prosop şi, pentru un scurt moment, îşi ridică mîna pentru a constata efectele compresei. Ajutorul ei părea să fi oprit sîngerarea, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu putea să stea aşa aplecată, toată noaptea. Unde era oare Collier cu doctorul?

Examină din nou, atentă, starea bărbatului. Părea destul de neputincios. Deşi era solid, avînd o înfăţişare robustă, în somn părea mai tînăr şi lipsit de apărare. Cu siguranţă, nu se putea întîmpla nimic rău dacă s-ar fi aşezat lîngă el.

Lăsîndu-se uşor pe spate, îşi menţinu piciorul pe podea, pentru a putea fugi repede, în caz de pericol. Fără prea mult confort, se relaxă pe cuvertura matlasată.

Neavînd la ce să se uite în camera mică, privirea îi alunecă spre rănit. Cămaşa se descheiase, dezvelind un piept lat, musculos, cu o piele catifelată. Nici un fir de păr nu-i umbrea perfecţiunea sculpturală.

Simţindu-şi obrajii arzînd, îşi schimbă repede privirea. Ce se întîmpla cu ea? Doamne, se comporta ca o... ca o prostituată.

Braţul de sub mîna ei se mişcă şi un geamăt slab rupse tăcerea.

Victoria tresări, gata să fugă.

Bărbatul îşi mişcă capul, înfundîndu-şi obrajii în pernă şi mormăind ceva într-o limbă pe care ea nu o mai

auzise pînă atunci. Şi abia dacă o auzea acum, cînd inima îi răsuna în urechi.

Agitată, încercă să-şi îndepărteze mîna, dar, înainte de a reuşi, el se răsuci prinzîndu-i degetele sub braţ. Privirea ei strălucitoare alunecă din nou spre faţa lui.

Ochii lui erau deschişi.

Ea inspiră rapid. Doamne!

– Sam...

Vocea lui era aspră şi răguşită, de parcă ar fi fost lovit în gît. Privea incapabil să înţeleagă, apoi clipi pentru a-şi limpezi imaginea. Deodată, tristeţea marcă trăsăturile lui puternice.

– Cum tînjeşte inima mea după tine, murmură el, înainte de a-şi închide ochii. Cum îi lipseşti, tu nelegiuit...

Zbătîndu-se între compasiune şi teamă, ea încercă să-şi tragă din nou mîna, dar el nu i-o eliberă. Neliniştea începu să o cuprindă. În treacăt, se gîndi la Collier şi la cît de mult ar fi vrut să-i turtească puţin nasul, pentru faptul că o pusese într-o astfel de situaţie. Apoi, pe măsură ce începu să înţeleagă sensul cuvintelor bărbatului, sprîncenele i se arcuiră, ridicîndu-i-se pînă aproape de linia părului. Inima lui tînjea după un proscris cu numele de Sam? Un alt bărbat? Ochii ei se măriră, vizibil. Doamne! Era un desfrînat!

Fără să-şi dea seama, îşi lăsă privirea să rătăcească pe superbul lui trup. Pentru prima dată, deveni conştientă de fineţea pantalonilor pe care îi purta, de puterea muşchilor care se conturau sub piele. Părea atît de bărbat, încît era greu de crezut că i-ar fi preferat pe cei de acelaşi sex cu el.

Mai încercă o dată să-şi elibereze mîna, dar strînsoarea bărbatului nu-i permise.

Ochii lui se deschiseră, apoi se închiseră din nou. Îşi menţinea încleştarea, degetul lui mare desenînd mici cercuri pe dosul mîinii ei.

– Îmi eşti interzisă, şopti el. Dar asta nu stă în calea dorinţei mele.

Inima Victoriei se zvîrcolea dureros. Cît de groaznic trebuie să fie să ţii la cineva şi totuşi să te temi să-ţi arăţi afecţiunea. Examină atentă trăsăturile lui elegante şi un val de milă o cuprinse. Cît de nefericit era.

Fără să se gîndească, îşi puse grijuliu cealaltă mînă peste braţul lui.

– Aş vrea să te pot ajuta.

Bărbatul deschise ochii părînd, pentru o clipă, că înţelege. Îşi coborî apoi privirea pe forma buzelor ei.

– Da, poţi, răspunse el, încet. Îşi trase degetele dintre mîinile ei şi i le strecură în păr.

Respiră, buimăcită.

Degetele lui se încordară, o clipă, mîngîindu-i şuviţele roşcate, pentru ca apoi să o tragă spre el, acoperindu-i, îndrăzneţ, gura cu un sărut.

Panica o învălui, îngheţînd-o de groază. Se împotrivi. Dar bărbatul o ţinu strîns, însă fără să o rănească.

Apăsîndu-şi insistent gura, el contura cu limba buzele ei strîns lipite.

Victoria se agită, dădea din picioare, sălbatic, luptîndu-se numai cu aerul, deoarece pumnii ei loveau umerii lui de neclintit.

El se răsuci, trăgînd-o şi pe ea odată cu el, pînă cînd o aşeză într-o poziţie în care trupul lui masiv o strivea în cutele saltelei. Dîndu-i cu greu posibilitatea să respire, el continuă să-i devasteze gura.

Şocată de rapiditatea mişcărilor lui, ea îşi despărţi buzele într-un oftat. El îşi lipi atunci limba de dinţii ei, Victoria simţind un fior care le traversă trupurile. Braţul lui se încordă pe spatele ei. O trase mai aproape de el, de parcă ar fi vrut să o facă parte din el.

Simţurile ei nu mai puteau fi stăpînite. Încercă să-i împingă limba afară, folosind-o pe a ei. Contactul însă a fost exploziv. Dînd înapoi, încercă să-şi elibereze mîinile

prinse între piepturile lor, pentru a-l plesni şi a-l face astfel să se oprească.

Florii îi cuprinseră braţele şi picioarele, iar gura îi tremura de dorinţă, în locurile în care limba lui o atinsese.

Îşi ridică braţul rănit şi îşi aşeză mîna sub sînul ei. Încet, batjocoritor, rătăci cu degetul mare pe sfîrc.

Un amestec de teamă, plăcere şi prevestire prinse viaţă în ea. Este greşit, strigau gîndurile ei. Dar, Dumnezeu s-o ajute, nu putea face nimic care să-l oprească. Iar cum pulsul ei creştea tot mai repede, nici nu mai era sigură că ar fi vrut să facă acest lucru.

Va regreta totul, se va urî cînd, în final, îi va da drumul. Pentru o clipă, ea se relaxă savurînd senzaţiile pe care el reuşise să le trezească în ea.

Deodată, uşa camerei se deschise brusc.

– Victoria Ann Townsend!

Bărbatul aflat deasupra ei se răsuci şi întoarse capul spre intrare.

Privirea Victoriei se îndreptă în aceeaşi direcţie. Oh, nu! Închipuirea îi era încă şovăielnică, dar ochii ei nu părăsiră o clipă chipul roşu, aflat în pragul uşii.

– Tata!

Hawk clipi.

Un geamăt alunecă pe buzele lui şi privi la femeia aflată sub el. Ce se întîmplase? Acum un minut era la docuri; apoi se gîndi la Samantha. În clipa următoare, această fantasmă cu păr negru îi spusese că ar vrea să-l ajute. Sîngele îi coborîse direct din cap în coapse, gîndindu-se sălbatic la modul în care putea să-i îndeplinească dorinţa. Nu se aşteptase ca ea să se împotrivească sărutărilor lui. De fapt, credea că vrea să-l stîrnească. Probabil că, dacă nu ar fi băut atîta bere, şi-ar fi dat seama că lupta ei era adevărată. Se pregătea să o elibereze, cînd îi ceda, nimicind astfel bunele lui intenţii.

Uitîndu-se la femeia îngrijorată, se dădu jos din pat, făcînd o grimasă de durere în timp ce se ridica Se întoarse pentru a-l privi pe tatăl ei. Hawk se putea ocupa mai bine de furia cuiva decît de propria încurcătură.

– Ce înseamnă asta? urlă bărbatul, agitînd un baston negru şi lucios, în direcţia lui Hawk. Pentru Dumnezeu, am să te distrug!

Fata se ridică.

– Tată, te rog. Nu înţe...

– Taci! Tu... tu, tîrfo, ţipă bărbatul la fata cu ochii măriţi. Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti cînd stai în faţa mea pe jumătate dezbrăcată?

Femeia oftă şi privi în jos.

– Doamne Dumnezeule!

Hawk urmări privirea fetei îndreptată spre corsajul deschis, abia reţinîndu-şi zîmbetul faţă de încercările ei, bîjbîite, de a-şi restabili castitatea. Totdeauna fusese tare la acest capitol.

Tatăl ei mai făcu un pas.

– Cine eşti dumneata? Corupător de minore! Vreau să-ţi cunosc numele, înainte de a pune capăt mizerabilei dumitale existenţe.

Simţind că-şi pierde cumpătul, mai mult datorită faptului că fusese prins într-o situaţie pe care nu o înţelegea, Hawk înfruntă privirea bărbatului.

– Îmi arunci mănuşa?

– După cele ce ai făcut, mai ai obrăznicia să întrebi? Bineînţeles că te provoc la duel. Ai distrus numele şi onoarea familiei mele. Voi fi pe buzele tuturor, datorită a ceea ce dumneata şi această... această tîrfă aţi făcut.

Hawk se încordă.

– Ce fel de tată îşi ponegreşte fiica, fără a-i asculta măcar explicaţia?

Faţa bărbatului se înroşi.

– Nu este nimic de explicat. Atitudinea ei... şi a dumitale spun totul.

– Tată, nu este ceea ce crezi tu. Îţi jur. Eu... eu...

– Ce este, Victoria? Nu poţi să găseşti o minciună atît de repede?

– Era rănit şi eu am avut grijă de el. Ridică o mînă tremurîndă, arătînd spre Hawk şi-l întrebă: Nu-i vezi faţa? Colller s-a dus să aducă un medic. Eu intenţionam să rămîn pînă se întorceau ei.

– Şi vrei ca eu să cred acest lucru? Ha! Tatăl ei îşi încleştă degetele în jurul bastonului. Dacă eşti atît de nevinovată, Victoria, cum de rătăceai noaptea pe stradă?

Hawk îşi întoarse privirea spre femeie. Bună întrebare!

Ea se încurcă.

– Eu... ah... eu...

– Şi cînd te gîndeşti că eu n-aş fi aflat nimic de comportamentul tău dacă Coler, o cunoştinţă de-a mea, nu te-ar fi văzut intrînd în han şi nu m-ar fi adus aici. Se întoarse spre Hawk. Iar dumitale, ticălosule, vreau să-ţi cunosc numele pentru piatra funerară.

Numele pentru mormînt? Hawk zîmbi, simţind o săgeată de durere în falcă.

– Adam Remington.

Atît tatăl, cît şi fiica părură că îngheţaseră pe loc. O tăcere mormîntală se aşternu în cameră.

Bărbatul îşi drese glasul.

– Ducele de Silvercove?

Hawk înclină uşor din cap.

Fata se lăsă pe marginea patului sau căzu?

Hawk îşi îndreptă atenţia spre Towsend. O nouă lumină licărea în ochii acestuia. îngrijorat, Hawk îl privea îndeaproape.

Bătrînul îşi îndreptă umerii şi-şi netezi o cută de pe jiletcă.

– Ei bine... Alteţă, probabil că am fost puţin prea nechibzuit, aruncîndu-vă mănuşa. Sînt sigur că noi, ca

gentlemeni, vom rezolva această situaţie întru satisfacţia mea şi a dumneavoastră. Îşi drese glasul din nou şi privi spre fată. Sînt sigur că vă daţi seama de implicaţiile acţiunilor dumneavoastră şi cum s-au răsfrînt ele asupra reputaţiei copilei mele. Acestea fiind circumstanţeie, sînt sigur că dumneavoastră, ca gentleman al acestui regat, veţi dori să faceţi ceea ce se cade.

– Ca de pildă?

Tatăl se înroşi.

– Păi, să vă căsătoriţi cu ea, desigur.

Să se căsătorească cu ea? Cu o femeie albă?

– Nu.

– Poftim?

– Nu.

– Adică refuzaţi să vă căsătoriţi cu ea, după ce aţi profitat de ea?

– Da. Hawk nu ştia cum ajunsese aici şi nici de unde venise această fată. Dar avea o vagă idee că totul fusese înscenat. Nu o cunosc pe această femeie.

– Este o copilă! ţipă bărbatul. La naiba, omule, nu are decît cincisprezece ani! Şi ai distrus-o. Am văzut.

Privirea lui Hawk se întoarse spre Victoria. Cincisprezece? Îşi plecă ochii spre pieptul ei plin. Aceasta este o copilă?

Împletrit, se întoarse spre bărbatul al cărui nume îi părea foarte familiar.

– Vîrsta ei nu are nici un fel de importanţă. Nici simplul sărut la care aţi fost martor. Nu mă voi căsători cu ea. Îşi ţinu privirea departe de fată, ştiind că, dacă ea va manifesta vreun semn de suferinţă, ei ar putea fi tentat să-şi schimbe decizia. Vocea lui deveni distantă atunci cînd se adresă tatăiui: Aţi dorit duelul pînă v-aţi dat seama de poziţia mea. Nu mai vreţi să vă răzbunaţi onoarea?

Bărbatul înghiţi în sec şi privi nervos.

Hawk îşi scutură capul. Tatăl Victoriei auzise, cu

siguranţă, de sălbaticul duce şi de numeroasele lui încăierări.

– Ei bine?

Omul părea distrus, ca şi cum tocmai pierduse o avere. Respiră adînc şi încuviinţă din cap.

– Vă dau o zi, pentru a vă pune în ordine afacerile. Pistoale, în zori. Poimîine, pe cîmpul lui Stuart. Să vă aduceţi martorul. O apucă pe Victoria de mînă, o ridică în picioare şi o împinse afară din cameră.

Cînd uşa se închise în spatele lor, Hawk se încruntă. Oare fata plănuise totul, sperînd că-l va forţa să se căsătorească cu ea? Amintindu-şi însă cît de speriată fusese, cînd sosise tatăl ei, renunţă repede la această ipoteză.

Privi din nou spre uşă, întrebîndu-se dacă nu cumva tatăl urma să-i facă fetei vreun rău. Maxilarul lui se încordă gîndindu-se la această posibilitate, dar îşi reveni rapid. Doar nu era răspunzător pentru ea. Apoi un alt gînd îi fulgeră. Trebuia să afle sensul cuvîntuiui „martor".

Întorcîndu-se să-şi ia haina şi mantaua, cercetă, amănunţit, redingota plină de sînge, aflată pe podea, dar nu văzu nici urmă de manta. Se încruntă, încercînd să rememoreze unde ar fi putut să o lase şi, ca prin ceaţă, îşi aminti că o folosise ca scut împotriva pumnalului cu care îl atacase O'Ryan.

Rememorarea luptei îi trezi durerea care îi brăzda braţul. Îşi puse mîna pe rană şi fu surprins să constate lipsa mînecii. Ameţit, cercetă rana şi decise că era minoră. Avusese alte situaţii şi mai grele.

Fără a-l mai preocupa lipsa mînecii, se îndreptă spre oglinda care atîrna deasupra biroului, pentru a-şi analiza faţa vătămată. Se încruntă. Ochii îi erau umflaţi, culoarea lor cenuşie fiind ascunsă în spatele pleoapelor greoaie. Tăietura de lîngă tîmplă sîngera şi era inflamată. De-a lungul maxilaruiui stîng, rănile roşii,

supărătoare, deveniseră adevărate contuzii. Se strîmbă. Nu era prea rău, considerînd că avusese de-a face cu patru persoane.

Încă zîmbind, ignoră sîngele de pe haine şi se îndreptă spre ieşire. Trebuia să se furişeze în casă, fără ştirea mamei lui. Dacă l-ar vedea în halul în care era, ar cere o explicaţie, pe care nu era încă pregătit să i-o dea. Scuturîndu-şi capul de dezgust, deschise uşa.

Un bărbat slăbănog, cu faţa ascuţită, care atinsese clanţa, sări în lături de parcă ar fi fost împuşcat.

– La naiba! M-aţi speriat aşa de tare, că aproape am mai îmbătrînit cu cîţiva ani. Am crezut că aţi murit. Obrajii i se îmbujorară şi privi în jur, agitat. Îl văzui pe conte scoţîndu-şi fata d-aici şi venii să văd ce faceţi. Îşi drese glasul şi-şi îndreptă umerii. Şi acu' că văd că nu-i motiv de îngrijorare, că nu suferiţi, trei' să insist să vă plătiţi găzduirea.

– Dacă îmi ceri să-ţi plătesc camera, atunci am să-ţi aduc aminte că, deoarece eram inconştient cînd am ajuns aici, nu eu am cerut să fiu adus. Se aplecă spre bărbatul micuţ de statură şi-l întrebă: Cum am ajuns aici?

– Fii-sa lui Townsend şi Collier Parks, văru-su, vă aduseră aici cînd sîngeraţi foarte tare. Omu' meu, Jonas, vă cără sus. După mine, ei vă salvaseră viaţa. Iar dumneavoastră daţi plata.

Incapabil să-şi amintească ceva din ceea ce spunea acel om, deşi ştia că cererea lui nu era nejustificată, Hawk oftă. Va trebui să revină cu plata. Nu purta bani la el cînd mergea la docuri, deoarece tîlhăriile erau foarte frecvente. Cît luase, abia îi ajunsese să plătească la cîrciumă.

– Datoria dumitale va fi achitată mîine.

Omul deschise gura să vorbească, dar Hawk se întoarse brusc şi coborî spre hoi.

Se întoarse pe aceleaşi străduţe înceţoşate, mersul

fiindu-i încă nesigur în încercarea de a atenua efectul puternic al berii, asupra corpului său.

Casa şi împrejurimile erau cufundate în linişte, cînd se strecură prin marile uşi şi păşi în lumina lumînărilor din holul de la intrare. Privind în jur, se deplasă uşor spre scara răsucită. Cînd piciorul atinse prima treaptă, o uşă se deschise undeva, în spatele lui.

– Adam?

Hawk se încordă şi nu răspunse.

– Doresc să mă odihnesc acum, doamnă. Păstraţi-vă întrebările pentru altă dată.

Simţi respiraţia ei uşoară, eliberîndu-se. Apoi foşni ceva.

– Foarte bine. Nu m-am culcat pentru că am crezut că vrei să ştii că a sosit o nouă scrisoare de la Jason Kincaid. Mi-am adus aminte abia după ce ai plecat.

Minte, se gîndi Hawk. Iar îl aşteptase. Se întoarse spre ea.

Scăpînd un icnet, mama lui îşi duse mîna la gură.

– Doamne! Ce s-a-ntîmplat cu faţa ta? Privirea ei zări crestătura de pe braţul lui gol şi adăugă: Cine ţi-a făcut asta?

Înjurînd în gînd, Hawk ridică palma.

– Eu mi-am făcut-o, singur. Unde este scrisoarea de la fratele meu?

– El nu este fratele tău.

– El îmi este mai frate, decît îmi eşti tu mamă.

Văzînd durerea din ochii ei, Hawk regretă cele spuse, simţind o oarecare compasiune pentru acea femeie. Nu, nu îl va fi milă. Nu va simţi nimic.

Întorcîndu-se cu spatele la el, mama lui traversă holul, îndreptîndu-se spre o măsuţă frumos sculptată, aflată lîngă uşă, ridică un plic şi i-l înmînă. Fără să-l privească în ochi şi fără să-i adreseze vreun cuvînt, se pregăti să plece.

Căinţa pentru cuvintele greie pe care le spusese îi

apăsa conştiinţa.

– Doamnă?

Ea se opri, dar nu se întoarse. Îşi plecă capul. Lumina lumînărilor strălucea în părul ei de culoarea nisipuiui. Rochia de catifea albastră, pe care o purta, îi îmbrăca umerii, marcînd uşoara lor curbură.

Hawk deschise gura pentru a se scuza, dar cuvintele nu-i veneau. Privi în jur, apoi se uită din nou la spatele ei.

– Ce este un martor?

Ea se încordă şi se răsuci brusc.

– Cînd ai auzit acest cuvînt?

Hawk ridică din umeri.

– Trebuie să aduc unui la... o întîlnire.

Femeia îşi strînse mîinile pe mijloc.

– Şi această întîlnire, din întîmplare, va avea cumva loc în zori?

– Detaliile sînt lipsite de importanţă. Numai definiţia.

Mîna ei tremurîndă se ridică în aer.

– Un martor este un om pe care îl iei cu tine ca însoţitor, atunci cînd eşti provocat la un duel.

– Acest om trebuie să îndeplinească anumite cerinţe?

– Nu. Dar, de obicei, este un prieten.

Hawk luă în considerare cuvintele ei. Nu-şi făcuse nici un prieten în Anglia, cel puţin nici unui de sex masculin.

– Înţeleg.

Mama lui îşi coborî mîna.

– Nu. Nu cred că ai înţeles. Duelurile nu sînt ca încăierările cu care te-ai obişnuit. Cînd ai un cuţit sau o flintă, puţini sînt ce-i care te egalează. Dar în cazul pistoalelor sau săbiilor? Ai ţinut vreuna din aceste arme în mînă?

La privirea ei sceptică, el îşi ridică bărbia.

– Da. Ei bine, ţinuse în mînă pistolul lui Jason. Îl

cercetase chiar foarte atent.

– Dar nu ai tras niciodată, corect? Fără a mai aştepta răspunsul, ea se întoarse şi se îndreptă spre birou. Care este numele gentlemanului? Este timpul să folosim banii şi puterea pe care ni le conferă titlul Remington. Sînt sigură că oricare ar fi cauza, individul va fi mulţumit cînd îşi va vedea buzunarele pline cu aur.

– Nu.

Ea se întoarse cu spatele.

– Nu mă voi atinge de banii tatăiui tău.

Ea deschise gura, dar el ridică o mînă, cerîndu-i tăcerea.

– Este o chestiune de onoare.

Pentru o clipă, ea păru distrusă, teama umbrindu-i ochii. Apoi, dîndu-şi seama că, prin cuvinte, nu-i va schimba hotărîrea, îşi plecă capul, resemnată.

– Am să mă rog pentru tine, fiule, şopti ea şi ieşi repede din cameră.

Dar ceva din maniera ei, din supunerea ei nefireasca, îl făcu să se îngrijoreze. Probabil că s-ar ocupa de această problemă în locul lui. Dacă el i-ar permite. Ceea ce nu se va întîmpla.

Scoţîndu-şi problema din minte, urcă scările pînă în camera lui. Cînd intră, observă lumînarea pîlpîind pe cămin. Din nou, mama lui. Închizînd uşa, scutură din cap, aruncă plicul pe masă şi se lungi de-a curmezişul patului. Va citi scrisoarea de la Jason mai tîrziu.

Întinzîndu-se pe cuvertura aurie, îşi împreună mîinile la ceafă şi închise ochii. Instantaneu, imagini ale frumoasei Samantha Kincaid îl năpădiră, stîrnindu-l. Ochii ei verzi şi părul negru, mătăsos, îl obsedau. Deşi făcea

parte din rasa albă, avea curajul şi îndrăzneala unui războinic Shawnee şi sufletul pur ca al unui copii. Gura lui se strînse de durerea care-l cuprinse dorind această femeie. Pleacă, nelegiuit-o. Eşti soţia fratelui meu, se gîndi.

Ca şi cînd i s-ar fi ascultat ruga, imaginea ei dispăru, fiind înlocuită cu cea a Victoriei Townsend. Victoria Ann Townsend, un nume pe care nu-l va uita prea curînd, dacă va mai trăi. Ochii ei mari, albaştri, îi aminteau de cerul primăverii şi părul ei mătăsos strălucea ca lemnul de cireş. Sprîncenele i se încruntară. Era ceva în ea care îi tulbura. Era oare numele sau chipul ei?

A doua zi, cînd Hawk deschise ochii, era după-amiază tîrziu. Clipi, uitîndu-se pe fereastră la cerul înnorat. Imediat, amintirea nopţii trecute îl învălui. Se ridică în pat, tresărind de durere. Nedîndu-i nici o importanţă, îndepărtă cuvertura. Trebuia să găsească un martor.

După ce se ridică din pat, se spălă atît cît îi permiseră rănile iritate, îmbrăcă hainele curate şi totuşi jenante ale omului alb şi oftă, suspinînd după pantalonii lui din piele de căprioară. În curînd, va purta din nou pielea catifelată. În clipa în care se va termina duelul, dacă va scăpa, va părăsi acest tărîm rece, lipsit de inimă. Îşi va aranja să treacă prin Virginia. Îndepărtînd dorul de casă, alese o altă manta din şifonier şi se îndreptă spre uşă.

Ieşind din casă, o apucă spre grajduri. Gîndurile îl năpădiră. Unde avea să găsească martorul cerut?

Imaginea tînărului blond, înalt, care îl ajutase, îi reveni în minte. Cassandra? Îi satisfăcuse de multe ori

dorinţele, după cum era sigur că la fel procedase şi cu alţii. Probabil că era în măsură să-i recomande pe cineva. Zîmbind crispat, se îndreptă spre trăsura familiei Remington.

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd Hawk ajunse la căsuţa Cassandrei, de la marginea oraşului, uşa îi fu deschisă de servitoarea bătrînă. Fără să-l salute, îl conduse în salonaş, dîndu-i impresia, ca de obicei, că nu era de acord cu el, sau probabil cu oaspeţii, bărbaţi, în general.

Privi în jur la mobilierul îmbrăcat în mătase. Auzi, salonaş! Încă nu putea înţelege de ce omul alb se încăpăţîna să dea nume tuturor încăperilor din casă. Camere pentru primiri, pentru studiu, pentru cusut. Camere pentru mîncat, dansat, gătit şi dormit. Şi chiar pentru desenat. Şi lista ar putea continua.

Gîndurile îi zburară la cabana lui de lîngă Lynch's Ferry. Avea acolo o singură cameră, cu o masă, un cămin şi un pat. Dar era tot ce-i trebuia. Tot ce voia.

Un foşnet îi atrase atenţia, făcîndu-l să privească spre uşa pe care tocmai intra amanta lui, îmbrăcată într-o rochie verde, care se potrivea cu culoarea ochilor ei. Părul blond îi cădea uşor în bucle, încadrîndu-i faţa delicată.

Văzîndu-l, ochii ei se măriră.

– Doamne! Ce s-a-ntîmplat? Ce ai păţit?

– Nu este treaba ta, i-o reteză el. Rănile mă afectează numai pe mine.

Măsurîndu-l din cap pînă în picioare, un zîmbet uşor apăru pe buzele ei roz.

– Mă bucur de ceea ce aud, Intră în cameră, şoldurile ei bine conturate legănîndu-se în ritmul mersului. la loc. Am s-o rog pe Lisette să ne pregătească un ceai.

– Nu am venit pentru ceai.

Sprînceana ei fină, blondă, se înălţă şi, apropiindu-se

de el, îşi sprijini palma de pieptul lui. Vocea ei se transformă într-o şoaptă răguşită.

– Atunci pentru ce ai venit?

Simţea parfumul ameţitor al pielii ei. Îi amintea de nopţile petrecute împreună. Dorinţa îi contracta stomacul, dar se hotărî să o lase pe mai tîrziu.

– Am nevoie de un om.

Ochii Cassandrei aproape că ieşiră din orbite.

– Poftim?

– De un bărbat. Un martor. Iar eu nu cunosc nici unul.

Expresia femeiii se relaxă şi chicoti uşor.

– Înţeleg. Ea se întoarse şi apucă între degete un ţurţure din lampa de cristal. Deci, vă veţi lupta într-un duel.

– Da.

– De ce?

– O neînţelegere.

Ea rîse.

– Da. Ca de obicei. Se întoarse spre el şi-i întrebă: Deci, spune-mi, cine nu te-a înţeles? Şi cînd şi unde te vei întîlni cu el?

Hawk ridică din umeri.

– Se numeşte Townsend şi-l voi întîlni în zori, pe cîmpul lui Stuart.

– Contele? Dar ce fel de neînţelegere a putut să se ivească între tine şi contele de Denwick? N-am ştiut că şi tu practici jocuri de noroc.

– Pretinde că i-am compromis fiica.

– Victoria? Dar este o copilă. Sprîncenele fine ale Cassandrei se uniră într-o încruntătură. Şi aşa a fost? Ai găsit drăguţa fată atît de irezistibiiă, încît ţi-ai pierdut firea?

Lui Hawk nu-i plăcu tonul din vocea ei.

– Unde pot să găsesc un martor?

Cassandra ar fi vrut să-i răspundă, dar nu mai spuse

nici un cuvînt despre fata lui Townsend.

– Am să mă informez şi am să văd dacă am să găsesc pe cineva potrivit. Zîmbi ispititor şi continuă: Vino mai tîrziu, în seara asta, Adam. Privirea ei fierbinte îi devora trupul. Asta este, dacă te-ai hotărît.

Ignorînd faptul că ea folosise numele pe care îl ura aşa de mult, Hawk rătăci cu degetul pe decolteul adînc al corsajului ei.

– Voi veni. Se încruntă uşor şi adăugă: Şi m-am hotărît.

După ce plecă de la acea femeie, Hawk se întoarse acasă şi avu norocul să nu se întîlnească cu mama lui. Îşi scoase detestabila redingotă şi se aşeză la birou, unde gîndurile legate de eveniment îl năpădiră din nou. Aproape de miezul nopţii se va duce la Cassandra, cu speranţa că-i va găsi un martor. Apoi va căuta acest cîmp al lui Stuart.

Ridicîndu-şi mîna pe gît, se lupta cu durerea din braţul vătămat. Cît tînjea după ierburile tămăduitoare care să-i uşureze durerea. Privind spre birou, zări cutia cu alifie, pe care mama lui i-o dăduse după prima lui încăierare. Nu era ca acele ierburi, dar o va folosi.

Încercînd să se ridice, observă, pe măsuţa de mahon, plicul nedesfăcut. Scrisoarea de la Jason. Uitase cu totul de ea.

Hawk o ridică, cunoscîndu-i conţinutul. Jason voia să ştie dacă mai aflase ceva în legătură cu sora lui vitregă, în vîrstă acum de cincisprezece ani.

Cincisprezece! Hawk pipăi pergamentul. Copila ar fi acum de vîrsta Victoriei Townsend. Mîinile lui se liniştiră. Acesta era motivul pentru care numele contelui i se păruse atît de familiar. Townsend era unul din numele rămase pe listă. Îşi aminti din nou imaginea tinerei femei cu păr mătăsos şi ochi albaştri, strălucitori.

Ochi albaştri, strălucitori! O uşoară crispare îi cuprinse pieptul şi rememoră senzaţia familiară pe care o

simţise, cînd îşi amintise prima dată de ochii Victoriei Townsend.

Privi din nou, îngrijorat, spre scrisoarea lui Jason şi un fior rece îl străbătu. Şi fratele lui avea părul negru şi ochii de culoarea cerului de primăvară.

Hawk simţi că se înăbuşe. Oh, Moneto, zeu al tuturor lucrurilor, nu lăsa să mi se întîmple mie aşa ceva. Privi la plicul sigilat din mîna lui.

– Trebuie să fie cealaltă fată. Degetele lui strînseră scrisoarea, mototolind-o. Aceasta nu putea să fie sora lui Jason!

Capitolul 4

Victoria şedea în faţa oglinzii, strîngînd o perie de argint în mînă. Ultimele raze ale soarelui de după-amiază se strecurau printre draperiile de culoare grena, accentuîndu-i umbrele de sub ochi şi vînătaia de pe maxiiar. Se cutremură cînd îşi aminti de furia dezlănţuită a tatălui ei.

Privind la uşa încuiată de la dormitor, oftă, plină de dezgust şi frustrare. Nici măcar nu-i păsase că era nevinovată. O condamnase fără a o lăsa să se apere.

Era adevărat, întotdeauna fusese sever. Dar pînă să moară mama, niciodată nu fusese incorect sau iraţional. Probabil că trecerea ei în nefiinţă îl zdrobise. Îl secătuise de îndurare. De orice fel de înţelegere.

Puse deoparte peria, se ridică şi începu să umble prin cameră. Abia îl mai recunoştea. Şi din clipa în care duceie refuzase să se căsătorească cu ea, temperamentul lui devenise groaznic. Şi acum intenţiona să o mărite cu primul care ar fi fost interesat.

Se apropie de cămin şi îşi rezemă fruntea de suprafaţa lui netedă. Lui nu-i păsa că ar fi fost osîndită la o căsătorie pustie, lipsită de dragoste, pentru o mică in-

discreţie. Părea că nu-i mai păsa de absoiut nimic. Se îndepărtă de cămin. Dar ei îi păsa. Tatăl ei trebuia să-şi revină înainte de a se înfăptui totul.

Şi dacă nu va fi aşa? Dacă o va forţa să se căsătorească cu unui ca Standford Peckwood? Îşi încrucişă mîiniie, îndepărtîndu-şi un brusc fior. Numai gîndindu-se la prostia lui Standford, la mîiniie lui umede, pe care le-ar simţi pe trup, la acele buze umflate, care i-ar fi violat gura, se cutremură.

– Oh, Collier, de ce m-ai lăsat singură în acel han nenorocit?

Gîndindu-se la vărul ei iresponsabil, răsuflă zgomotos. El cauzase această încurcătură. Din cîte ştia, nici măcar nu se mai întorsese cu doctorul. Ultimul lucru pe care putea să-l facă era s-o ajute acum. Să vorbească cu tatăl ei şi să-l lămurească într-un fel, să nu o forţeze să încheie o căsătorie nedorită. Collier se considera un maestru în arta convingerii. Într-adevăr, o practicase foarte mult asupra ei, cînd avusese nevoie de împrumuturi băneşti.

Dar atunci, el nu ştia că Victoria nu folosea banii pe care tatăl ei îi acordase. Ea îşi procura tot ce avea nevoie prin cont. Rareori folosea bani. Şi deci de ce să nu îi dea lui Collier? Şi totuşi, ea lua totul în glumă, lăsîndu-se linguşită şi convinsă.

Încercă să nu îşi amintească de timpurile cînd îi spusese că era îndrăgostit de ea. Ştia că era o altă cursă pe care i-o întindea, dar uneori părea atît de sincer, încît îşi dorea să simtă şi ea la fel pentru el. Era chipeş, amabil şi atent. Ar fi fost un soţ bun. Însă defectul lui cel mare era că petrecea prea mult timp la jocurile de noroc. Dar aşa procedau cei mai mulţi tineri. Da. Ar fi un soţ bun... dar pentru altcineva.

Victoria ridică mîna pentru a apuca cuvertura roz, de mătase, de pe pat. Dragoste! Ce sentiment supraestimat era. Cu siguranţă, nu era acea stare de fericire

despre care vorbeau prietenele ei la şcoală. De prea multe ori văzuse izbucnirile de furie ale părinţilor. Nu voia să aibă parte de aşa ceva. Viaţa era prea scurtă pentru astfel de ieşiri permanente.

Îşi reaminti că mîine era posibil – ca din cauza ei – să moară un om. Fie tatăl ei, fie duceie. Nu, nu tatăl ei. El va învinge ca întotdeauna, indiferent că va acţiona pe căi cinstite sau nu.

Nu putea decît să spere că tatăl ei va ţinti atît cît să-l rănească pe duce, nu să-l omoare.

Un zîmbet trist îi apăru pe buze, gîndindu-se că Adam Remington fusese obligat să se dueleze pentru ea – o femeie. Era de neînchipuit ca un om, care îi prefera pe cei de acelaşi sex cu el, să-şi rişte viaţa pentru virtutea unei femei.

Un ciocănit uşor în uşă îi atrase atenţia Victoriei.

– Da?

– Eu sînt, se auzi vocea şoptită a lui Collier. Pot să intru?

Ar fi vrut să-l strîngă de gît pentru necazul pe care i-l pricinuise, dar ştia că nu dorise decît să ajute un om rănit. Se apropie de uşă şi-şi lipi obrazul de aceasta pentru a-l auzi mai bine.

– Uşa este încuiată.

– Ştiu. Mi-a spus servitoarea.

Auzi un mic freamăt, apoi un zgomot ce semăna cu o cheie introdusă în broască. Scuturîndu-şi capul, ea păşi în spate. Poate că i-a subestimat puterea de convingere. Îşi încrucişă mîinile şi-l aşteptă pe Collier să intre.

El intră şi privi atent prin cameră.

– Este totul în ordine?

– Depinde, spuse ea, ridicînd ceea ce spera că se numeşte o sprînceană ameninţătoare. De ce nu te-ai întors asearã?

– M-am întors. Dar era prea tîrziu. Doctorul nu era

acasă. A trebuit să mă duc după el în partea cealaltă a oraşului. Îşi trecu degetele subţiri prin buclele blonde, se răsuci pentru a nu-i întîlni privirea şi continuă: A durat mult pînă a născut doamna Ludwig. Cînd Polk şi cu mine am ajuns la han, toţi plecaseră. Atwood era aşa de grăbit să ne povestească înfiorătoarele detalii ale situaţiei tale, încît era să-şi rupă gîtul fugind să ne întîmpine.

Faţa ei fu cuprinsă de flăcări.

– Domnul Polk ştie? întrebă ea, lipsită de vlagă, dîndu-şi seama că deja toată Londra vorbea despre incident. Reputaţia ei era definitiv distrusă.

– Nu ştiu cum să mă scuz pentru această dezgustătoare situaţie, Ria. Collier îşi ridică privirea, căutînd un semn de milă în ochii ei. Este numai vina mea. Ar fi trebuit să-l las pe duce în plata Domnului.

Cît de mult voia să fie de acord cu el, să nu fie supărată pe el!

– Nu, Collier, ai făcut ceea ce trebuia. Fără eforturile tale, duceie de Silvercove ar fi fost mort acum. Îşl sprijini mîna de a lui. Deşi s-ar putea ca tot cavalerismul tău şi situaţia mea penibilă să fi fost în van.

Degetele lui se lipiră strîns de ale ei.

– Ce vrei să spui?

Victoria tresări sub puternica lui încleştare.

– Tata l-a provocat pe duce la duel, mîine, în zori.

Un timp, Collier rămase tăcut, pentru ca apoi, eliberîndu-i brusc mîna, să se întoarcă cu spatele.

– A refuzat să se căsătorească cu tine?

– Da.

– De ce? Collier se răsuci cu faţa spre ea, vocea lui fiind joasă şi răguşită. Da' ce-i, orb? Pentru Dumnezeu, Ria, eşti frumoasă şi distinsă şi atît de bună. Oricine ar fi mîndru să spună că-i aparţii.

Stinghereala i se revărsă pe obraji şi ea se văzu nevoită să-şi mute privirea.

– Este evident că ducele este prost, continuă vărul ei, cu glasul plin de supărare. Dar să fiu al naibii, dacă am să-l las să scape. Jur că o să am grijă de el. Ticălosul se va căsători cu tine sau va muri de mîna mea.

Se întoarse spre uşă.

Victoria intră în panică.

– Nu! Stai! Îl apucă de mîneca hainei şi adăugă: Vreau să spun că nu are nici un rost. Ducele şi-a exprimat poziţia foarte clar.

– Ascultă, Ria, tipul trebuie să se însoare cu tine. Aşa este corect faţă de tine. Şi eu, ca văr ce-ţi sînt, vreau să-mi fac cunoscută poziţia. Nu voi îngădui ca numele tău să fie defăimat. Îi luă mîinile într-ale lui şi i le sărută.

– Oh, Collier! Văzîndu-i bunătatea, lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Apreciez ceea ce încerci să faci, dar, crede-mă, nu va schimba nimic. Nu pot să mă căsătoresc cu el.

– Nenorocitul este deja însurat?

Victoria scutură din cap.

– Nu, nu. Nici vorbă. Eu... eu... Pur şi simplu nu pot să mă căsătoresc cu el. Asta-i.

– La naiba, Ria, nu te înţeleg. Despre ce vorbeşti?

Mîinile Victoriei începură să tremure în îmbrăţişarea vărului ei, iar privirea ei coborî pe nasturii jiletcei lui maron.

– Ştii, lui nu-i plac... adică... este... Se urî pentru ceea ce avea să spună: Preferă bărbaţii.

Vărul ei rămase înmărmurit.

– N-ai minte. Nu este adevărat. Aş fi ştiut... adică, ţi-a spus el asta?

Ea încuviinţă din cap.

– Nu. Nu este posibil. Probabil că a spus aşa ceva pentru a nu fi constrîns să se însoare cu tine.

– A spus-o în somn, murmură Victoria, cu o voce joasă, simţindu-se ca un criminal. Spunea că inima lui

suspină după unul numit Sam. Un nelegiuit.

Collier tăcu. Un timp, nu mai scoase o vorbă. Apoi, respirînd adînc, dădu din cap, absent.

– Nu are nici o importanţă. Te vei căsători cu duceie. Bineînţeies, dacă nu cumva vrea ca micul lui secret să fie dat în vileag.

Capul ei se ridică, brusc.

– Collier, nu! Oh, te rog. Să nu îndrăzneşti cumva să repeţi cuiva ceea ce ţi-am spus.

Vărul ei zîmbi răutăcios.

– Nu voi vorbi, decît dacă mă forţează. Este totul perfect. Nu vezi, Ria? Cu averea lui şi cu zestrea ta, veţi avea fonduri nelimitate. Vei avea libertatea să faci ce vrei. Te vei elibera de tatăl tău. Îşi coborî vocea şi continuă: Vei fi liberă să iubeşti pe cine vrei. Ducele, evident, nu va avea nici un interes în consumarea căsătoriei. Avînd... înclinaţiile pe care le are. Ar fi perfect pentru tine. Şi pentru mine. Mîngîie dosul palmelor ei cu degetul lui mare şi adăugă: Cu banii ducelui, noi... tu nu-ţi vei mai dori nimic niciodată. Privirea lui coborî sugestiv pe corpul ei. Am să am grijă personal de treaba asta. Şi, în plus, Remington este duceie care a venit din America. Nu este încă familiarizat cu gura lumii, care s-ar putea să fie prea puţin interesată de preferinţele lui. Va fi uşor de influenţat cu modul nostru de gîndire.

– Modul nostru de gîndire? Collier, vorbeşti numai tîmpenii. Încetează imediat. N-am să-ţi permit să te foloseşti de ceea ce ţi-am spus. Iar dacă am să mă căsătoresc cu acel om, nu am să fiu de acord cu unirea de nedescris pe care o tot sugerezi.

O sărută repede pe buze.

– Asta spui tu acum, iubire. Eşti încă tînără. Mai vorbim peste cîţiva ani.

– Dacă faci asta, n-am să mai vorbesc cu tine niciodată. N-am să-ţi mai dau nici un ban.

Collier chicoti uşor.

– Ba o să-mi dai, dragă. Cînd îţi vei da seama că am făcut totul pentru tine. Şi voi face. Îţi garantez. Te va cere în căsătorie mîine. Şi, furîndu-i din nou un sărut, Collier ieşi din cameră.

Hawk privea fix, cu neîncredere, la scrisoarea necitită a fratelui său alb, pe care o ţinea strîns în pumn. Dacă Victoria Townsend era, într-adevăr, sora lui Jason, nu putea s-o lase în dezonoare. Nu-i putea face acest lucru prietenului lui. Sau cuiva care avea sîngele lui Jason.

Displăcîndu-i sentimentul de vinovăţie care-i obseda gîndurile, aruncă plicul şi se ridică. Trebuia să afle adevărul. Îşi trecu degetele prin păr, încercînd să-şi imagineze cine ar putea cunoaşte istoria familiei Townsend. Bănuia că amanta lui, Cassandra, nu ştia decît poveştiile care circulaseră în rîndurile nobiiimii.

Hawk se îndreptă spre fereastră şi, printr-un gest absent, îndepărtă draperiile de culoare portocaiiu-deschis. Bătrîna servitoare a Aiainei, Bertha, ar putea să ştie, dar zvonurile deformate erau sau nu adevărate.

Nu-i mai rămăsese decît o singură soluţie, îşi zise, încruntîndu-se şi îndreptîndu-şi privirea spre uşă: Mama lui.

Ieşi repede din cameră şi, tocmai cînd să coboare treptele, îi apăru în cale bătrîna menajeră.

– Bertha, unde este lady Remington?

Ochii ei blînzi, căprui, se măriră cînd îl văzură.

– Doamne Dumnezeule, Alteţă. Ce s-a-ntîmplat? Sprîncenele ei albe, aproape invizibile, se ridicară brusc. Aţi fost din nou pe docuri.

– Lady Remington? repetă Hawk.

Buzele zbîrcite ale Berthei se ţugulară într-o încreţitură.

– Mama dumneavoastră ar trebui să vă tragă o curea la spate. V-ar arăta atunci ce înseamnă să te baţi în mijlocul străzii, ca orice om de rînd. De ce oare bunicul dumneavoastră nu mai e-n via...

Hawk răsuflă, plin de dezgust, deşi ştia că ea nu intenţiona să-l jignească. Tonul ei răstit pornea din grija pe care i-o purta mamei lui. Dîndu-şi seama că ea ar putea să continue aşa, ore întregi, trecu pe lîngă femeie şi începu să coboare treptele.

– Este în birou, spuse menajera, în urma lui. Dar dacă mi-aţi cere părerea...

Scuturînd negativ din cap, se îndreptă spre birou. Fără să bată la uşă, intră înăuntru şi o văzu pe mama lui aşezată la o masă mare de stejar.

Ea îşi ridică privirea şi puse deoparte pana. Întorcînd hîrtia cu faţa în jos, îşi înclină obrazul într-o parte, într-o poziţie dură.

– Doreşti ceva?

Hawk cercetă atent spatele pergamentuiui, întrebîndu-se ce punea la cale. Probabil întocmea o scrisoare către vreun prieten influent, în speranţa că va afia astfel identitatea celui cu care el urma să se dueleze, presupuse Hawk. Enervat, îşi întoarse privirea spre ea. O s-o ajute.

– Spune-mi despre Victoria Townsend.

– Fiica contelui de Denwick?

– Da.

Fixîndu-şi privirea pe maxiiarul lui, îl privi sever printre gene.

– Ea este motivul acestui duel, nu-i aşa? Mama lui se ridică de pe scaun, îşi sprijini mîinile de birou şi se aplecă în faţă. Tu eşti nobilul despre care vorbeau servitorii de dimineaţă. Cel care a distrus reputaţia tinerei Victoria, la *Hanul Dockside.*

Hawk nu răspunse nimic în apărarea lui.

– Oh, Adam, ce ai făcut? Biata copilă! Cum ai putut?

– Eu nu vreau decît să-mi răspunzi ia întrebare, doamnă.

Faţa mamei lui se schimbă. Părea rănită, iar cînd se întoarse cu spatele la el, umerii ei se prăbuşiră brusc.

– Ce vrei să ştii?

– Unde s-a născut fata?

Alaina se răsuci, expresia ei fiind contrariată.

– Ce legătură are asta cu situaţia de faţă?

– Poate că nici una.

– Atunci de ce...

Alaina îşi ţuguie buzele şi se îndreptă spre cămin. Se sprijini cu mîna de suprafaţa lui netedă, trăsăturile ei delicate exprimînd înfrîngerea.

– Nu eram aici, pe atunci, dar, din povestirile ulterioare, îmi amintesc că Victoria Ann s-a născut în colonii.

Hawk ştia deja acest lucru, dar ar fi vrut ca ea să i-i infirme. Ar fi vrut să-l dea ceva – orice – de care să se agaţe. Încercînd să nu ia în considerare pulsul care îi creştea tot mai mult, puse a doua întrebare:

– Părinţii ei trăiau în colonii?

– Nu.

Îşi înghiţi cuvintele triviale.

– Aş vrea să ascult întreaga poveste.

Mama lui se întoarse spre el, studiindu-l îndeaproape.

– Nu ştiu prea multe. Doar că Alexandra şi Richard Townsend, părinţii Victoriei, au făcut o călătorie în colonii, pentru a o vizita pe sora Alexandrei. Toţi au fost surprinşi cînd au revenit de acolo cu un copil. Încercau de mulţi ani să aibă unui. Ea îşi încruntă sprîncenele fine şi continuă: Dacă stau să mă gîndesc bine, îmi aduc aminte că lumea socotise că Victoria s-a născut prea devreme. Se făceau speculaţii cum că... Nu-mi mai

amintesc exact amănuntele. Dar ce are de-a face cu tine?

– Are, răspunse Hawk printre dinţii strînşi. Întorcîndu-se brusc, ieşi furtunos din birou.

Nu mai avea acum nici o îndoială că Victoria era sora lui Jason. Suspiciunile legate de naşterea ei, faptul că familia Townsend încercase să aibă copii şi, dintr-o dată, s-au întors cu unul, conduceau toate către o singură concluzie.

Hawk se opri la baza scării, frecţionîndu-şi fruntea. Avea două alternative acum: să-l lase pe conte să-l omoare sau să se căsătorească cu fata. Cu fata albă. Îşi strînse mîinile în pumni şi începu să urce treptele. Moartea ar fi fost mai indicată. Dar oricît s-ar fi gîndit la această opţiune, ştia că n-ar fi preferat-o. Se va căsători cu Victoria Townsend. Dar asta nu înseamnă că va trebui să trăiască cu ea.

– Alteţă? i se adresă Bertha, din spatele lui, vă caută un domn.

Încruntîndu-se, se întoarse şi-l zări la intrare pe tînărul cu părul blond, de la cîrciuma *Waterfront*. Ce voia?

– Mulţumesc, Bertha. Hawk înclină capul aprobator. Da?

– Alteţă, aş dori să vă vorbesc între patru ochi.

– Dar nu vă cunosc.

– Nu. Dar am venit într-o chestiune de mare importanţă – pentru amîndoi.

Hawk îşi dădu seama, din poziţia fermă a maxilarului interlocutorului lui, că nu se va descotorosi uşor de el. Curios, se întoarse şi, printr-un gest cu mîna, îl invită în salon.

– Aici.

Bărbatul se aşeză pe unui din scaunele aurii.

Hawk, rămas în picioare, se îndreptă spre cămin, cu mîinile încrucişate la piept.

– Care este problema atît de importantă pe care

vreţi să o discutaţi?

Blondul îşi sprijini palmele de genunchi şi, ridicîndu-se, se aşezã lîngã Hawk. Un zîmbet îngîmfat îi juca pe buze.

– Eu sînt Collier Parks, vărul Victoriei Townsend.

Făcu o pauză aşteptînd să vadă reacţia lui Hawk.

Trăsăturile lui Hawk rămaserã inexpresive. Nu era sigur dacă voia să-i mulţumească omului pentru că îi salvase viaţa sau dacă să-l omoare pentru că-i distrusese echilibrul.

Park inspiră adînc.

– Înţeleg că aţi refuzat să vă căsătoriţi cu Ria.

– Ria?

– Cu Victoria.

Hawk încuviinţă din cap.

– Aşa este.

– Nu vă înţeleg motivele. La naiba, doar v-a salvat viaţa. Şi, făcînd acest lucru, şi-a distrus reputaţia. Aşa o răsplătiţi pentru ceea ce a făcut?

Hawk nu răspunse.

– Doamne, Remington, doar nu este vreo fată bătrînă, veştejită. Este frumoasă, pentru Dumnezeu.

– Da. Dar înfăţişarea ei nu are nici un fel de importanţă pentru mine. Cu excepţia faptului că este albă.

Parks se întoarse cu faţa la Hawk şi surîse dispreţuitor.

– Ştiu.

– Ce anume?

La început, Hawk se temu că îi citise gîndurile. Dar pe urmă îşi dădu seama că Parks răspunsese cuvintelor lui. Ceva însă din tonul acestui om îl avertiză că avea de-a face cu un individ periculos.

– Ce anume ştii?

Dinţii lui Parks străluciră în lumina focului.

– Suficient. Dar nu aş folosi ceea ştiu, dacă am cădea la învoială.

Supărătoarea ameninţare încordă muşchii lui Hawk.

– Şi ce cunoştinţe aveţi de care nu vreţi să vă folosiţi?

Hawk se temea că Parks a aflat de originea lui indiană şi voia să folosească informaţia în avantajul lui. Nu că ar fi avut vreo importanţă pentru Hawk. Nu avea. Dar oricît nu ar fi vrut să recunoască, nu i-ar fi plăcut să-şi vadă mama evitată de lume. Îşi îndreptă privirea cruntă spre intrus.

Ochii tînărului cu părul blond întîlniră ochii lui Hawk, după care traversară statura acestuia ca şi cînd ar fi explorat trupul unei femei.

– Îţi cunosc preferinţele, spuse el, încet. De fapt şi eu am avut ocazia să mă bucur, hai să-i spunem, de un alt fel de iubire.

Hawk deveni livid. Un alt fel de iubire! Făcu un pas în spate.

Parks zîmbi.

– Cred că ar fi spre binele dumneavoastră, lord Remington, dacă v-aţi reconsidera poziţia în legătură cu mariajul.

– Chiar crezi?

Furia lui Hawk era atît de mare, încît abia putu să articuleze cuvintele.

Tînărul ridică din umeri.

– Căsătoria v-ar proteja de bîrfe. Cercetă din nou statura lui Hawk şi se strîmbă. Bîrfele ar putea distruge reputaţia oricui.

– Lăsaţi-mă să văd dacă înţeleg sensul spuselor dumneavoastră, zise Hawk, tensionat, înţelegînd totul perfect. Dacă mă căsătoresc cu fiica conteluj, atunci

reputaţia mea nu va avea de suferit. Nimeni nu va afla vreodată de... preferinţele mele?

– Corect.

Cum reuşise Hawk să se abţină să nu-l lovească, nu ştia.

– Înţeleg. Apoi un alt gînd îi încolţi în minte şi-l exprimă: Dar cum se face că aţi venit dumneavoastră şi nu contele?

Bărbatul zîmbi şiret.

– Contele nu ştie nimic despre această situaţie. El este încă pregătit pentru duelul de mîine Ria şi cu mine am decis că este calea cea mai bună de urmat.

– Şi ea ştie de treaba asta?

Zîmbetul şiret al lui Collier se lărgi.

– Bineînţeles că ştie. Doar ea mi-a spus. Aţi strigat în somn, cînd zăceaţi fără cunoştinţă, după un anume Sam. Gentlemanul – sau să-i spunem nelegiutul? – după care suferea inima dumneavoastră.

– Sam?

Hawk îşi strînse maxilarul. Samantha. O strigase în somn pe soţia lui Jason, iar Victoria făcuse o confuzie.

Inspirînd adînc şi supărat, se uită spre bărbatul al cărui scalp ar fi vrut să-l ia.

– Înţeleg. Deschise uşa şi adăugă: Puteţi să-i spuneţi contelui şi verişoarei dumneavoastră că voi trece mîine după-amiază, pentru cererea în căsătorie.

Un rînjet imens apăru pe buzele lui Parks.

– Aşa m-a gîndit şi eu. Noapte bună, Alteţă. Se pregătea să piece, cînd aruncă o privire peste umăr, zîmbind cu subînţeles. Poate ne vom vedea amîndoi, cît de curînd.

Hawk privi fix la retragerea tînărului bărbat, simplul gînd pe care Parks îl sugerase provocîndu-i silă. Ar fi trebuit să-l bată măr. Şi poate că o va şi face. Pentru toate nebuniile, idioţeniile...

Scrîşni din dinţi. Stătuse şi-i permisese lui Parks să-l

insulte, în loc să-l castreze pe ticălos.

– Cine era acel bărbat, Adam? întrebă Alaina venind din spatele lui.

Hawk se întoarse brusc cu faţa spre ea. Îşi analiză atent mama, amintindu-şi de faptul că îl părăsise. Apoi se gîndi la Victoria Townsend şi furia lui crescu. Toate femeile albe erau la fel. Nişte căţele egoiste. Privi spre Alaina.

– Bărbatul a insinuat că s-ar putea vreodată să dorească să împartă patul cu mine.

Ea rămase cu gura căscată.

Vrînd să-şi ascundă furia care clocotea în el, Hawk ignoră şocul pe care îl avu mama lui şi se depărtă băţos. Pe verandă, se opri şi-şi duse mîinile la ceafă. Îşi masă muşchii încordaţi. Niciodată, în cei douăzeci şi patru de ani de viaţă, nu fusese pusă vreodată la îndoială virilitatea lui, iar acum nu ştia cum să reacţioneze. Un singur lucru era sigur: trebuia să se întîlnească cu Cassandra. Acum.

Capitolul 5

Victoria intră în salon şi se lăsă într-un scaun. Tot nu-i venea să creadă că vărul Collier reuşise să ducă la capăt isprava. Ducele îi va vizita astăzi pentru a o cere în căsătorie. Cum să dea ochii cu el, mai ales acum, cînd Collier îl ameninţase?

– Oh, de ce am deschis gura spunînd că omul este desfrînat? se întrebă Victoria cu glas tare. Acum nu numai că va trebui să mă mărit cu el, dar va trebui să îndur şi toată duşmănia lui. Şi va fi ostil, fără doar şi poate.

Singurul avantaj din toată povestea asta era că va avea o casă a ei, departe de tirania inexplicabilă a tatălui ei. Dar să fii căsătorită cu un desfrînat? Un bărbat care niciodată nu...

Se lăsă pe spate, închizînd ochii. Şansa ei de a avea copii era comparabilă cu prinderea unui fulger. Numai dacă, bineînţeles, ar avea un amant, după cum îi sugerase Collier. Ceea ce era în afara oricărei discuţii.

Tulburată de perspectiva de a nu avea copii, se ridică de pe scaun şi se opri în faţa căminului.

– Nu este drept. Tată blestemat! Îmi distrugi viaţa!

Gata să-şi dea drumul lacrimilor, îşi reţinu totuşi încordarea.

– Lady Victoria?

Tresărind, Victoria se întoarse şi o văzu pe Tess, tînăra slujnică, stînd în uşă.

– Da.

– A sosit lordul Remington.

Victoria îşi strînse mîiniie agitate şi-i spuse slujnicei.

– Poftește-i înăuntru.

Fata ieşi şi, un minut mai tîrziu, se întoarse, conducîndu-l pe duce în salonaş, după care se retrase, neliniştită.

Victoria nu putea să-i găsească vreo vină pentru faptul că era agitată. Ducele arăta groaznic, cu toate rănile care îi distruseseră faţa. Pentru moment, îşi uită emoţia.

– Oh, bietul om!

Dîndu-şi seama că vorbise cu glas tare, se îmbujoră.

– Scuzaţi-mă, nu am vrut...

El o studie atent cîtva timp, fără să scoată un cuvînt. Apoi privirea i se îndreptă spre maxiiarui ei.

Conştientă, ea ridică mîna şi-şi acoperi vînătaia pe care i-o produsese tatăl ei.

Duceie îşi schimbă privirea, dar ea reuşi totuşi să-i vadă muşchiul care i se contractase în maxilar. Cercetă amănunţit salonaşul, dar păru că nu-l vede.

Urmărindu-i privirea, ea nu găsi nici un motiv ca lui să nu-i placă salonaşul. Nu era un palat, desigur, şi evident era sub standardele lui măreţe, dar era drăguţ. Influenţa mamei ei se vedea peste tot, de la draperiile aurii de creton, la covoarele fine, orientale. Nici o greşeaiă nu putea fi găsită în această cameră.

Îşi ridică, sfidător, bărbia.

– A fost ceva omis, Alteţă?

Privi distant spre ea.

– Nu.

Victoria îşi schimbă poziţia şi-şi aranjă fusta.

– Doriţi o ceaşcă cu ceai?

– Acesta este obiceiul de salut?

– Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

– Nimic. Şi nu, nu doresc ceai. Am venit să vă cer mîna.

Bărbatul nu se încurcă în cuvinte.

– Înţeleg.

Stătea în picioare, aşteptînd.

– Ei, bine?

– Ei, bine, ce?

– Care este răspunsul dumitale?

– Care a fost întrebarea?

– Nu mă amuză deloc jocul dumitale. V-am vizitat pur şi simplu dintr-o formalitate. Vărul dumneavoastră mi-a spus, foarte clar, că aţi pus la cale acest aranjament şi este evident că eu nu mai am de ales. Aşa că nu faceţi situaţia şi mai neplăcută, mimînd inocenţa.

Împietrită de neadevăr şi totuşi incapabilă să nege totul, îşi dădu drumul la mînie:

– Cum îndrăzneşti, netrebnic arogant! Îşi strînse pumnii şi-i sprijini de şolduri, pentru a se abţine să nu-l lovească peste nas. Nu m-aş mărita cu dumneata nici pentru tot ceaiul din Anglia!

O privi calm.

– Domnişoară Townsend, după cum ştiţi, nu vi s-a oferit ceai. Vi s-a oferit o cale de a ieşi dintr-o situaţie nefericită şi, după cum sînt sigur că vă reamintiţi, o avere de duce la dispoziţia dumneavoastră.

Victoria simţi furia scurgîndu-i-se încet-încet, pe măsură ce înţelegea sensul cuvintelor lui: i se oferea o cale să iasă dintr-o situaţie nefericită. El avea dreptate. Şi, în plus, ea nu avea de ales. Era obligată să accepte propunerea, dacă se putea numi aşa.

– Scuzaţi-mă, Alteţă. Aveţi dreptate şi sînteţi foarte generos, date fiind circumstanţele. Şi de dragul forma-

lităţii, accept propunerea dumneavoastră, aşa cum este.

Bărbatul o privi atent şi-şi înclină capul.

– Desigur. Fără să mai spună ceva, părăsi camera.

Victoria ar fi vrut să-i strige cuvinte vulgare, dar se abţinu. Nu va putea niciodată să trăiască lîngă un astfel de măgar îngîmfat.

Închizînd ochii, încercă să-şi redobîndească controlul. Cel puţin nu-şi va face probleme că va trebui să împartă patul cu acest ticălos.

Ridicîndu-şi poalele fustei, călcă apăsat pe scara liniştită şi se îndreptă spre camera ei. Dorea să facă ceva ruşinos. Ceva rău. Ceva ce ducele să nu uite prea repede.

Speranţele Victoriei crescură. Şi, mă rog, ea de ce n-ar putea? Sufletul ei se împovără deodată. Pentru că nu ar şti de unde să înceapă asta. Nu avea nici un fel de experienţă în astfel de probleme. Doamne, lucrul cel mai îndrăzneţ pe care-l făcuse în viaţa ei era să ascundă mîncare pentru Paddy. Şi uite cum se sfîrşise totul.

Intrînd în camera ei, închise uşa şi se rezemă de ea. Era sortită unei vieţi nefericite, alături de un bărbat arogant.

Collier se aranjă confortabil în scaunul tapisat al trăsurii. Se simţea minunat. Totul ieşise exact cum sperase. Peste cinci zile, Ria se va căsători cu ciudatul duce şi va dobîndi o avere pe care o va putea folosi şi el. Va avea bani suficienţi să-şi răscumpere poliţa şi să trăiască pe picior mare.

Singurul obstacol care mai rămînea era ducele însuşi. Şi de acesta se va ocupa el curînd, într-un mod chiar foarte plăcut.

Ria îl amenințase că nu-i va da nici un ban, dar acest lucru nu-l îngrijora deloc, cum de altfel nu-l interesa nici atitudinea ei morală. Nu avea nici un fel de îndoială că ea va putea fi convinsă să-i împrumute banii de care avea nevoie şi, eventual să devină amanta lui. Firea ei fiind mult prea pătimaşă, impulsul ei feminin va avea grijă ca problema lui să nu aştepte prea mult, pînă să fie rezolvată.

Se agită, negăsindu-şi locul. Numai gîndul de a o avea îi crea o stare de tensiune. Probabil că ar trebui să-şi viziteze amanta... sau pe unui din prietenii lui speciali.

În timp ce privea pe fereastra trăsurii, la vasele cu catarguri înalte care se legănau ancorate, un zîmbet îi apăru pe buze. Da. Se va întîlni cu Bertram. Dar mai întîi avea altă problemă de care trebuia să se ocupe. Lăsîndu-se pe spate, îşi împreună mîinile şi chicoti.

Cîteva minute mai tîrziu, vizitiul trase trăsura în faţa tavernei *Waterfront,* iar Collier sări jos. Privi în jur, întrebîndu-se cîtă vreme va pierde pînă îl va găsi, la o asemenea oră din zi, pe omul pe care-l căuta.

Intrînd în cîrciumă, se opri în uşă şi aşteptă să-şi obişnuiască ochii cu lumina slabă dinăuntru. Privi apoi cercetător, căutîndu-l pe patron, dar nu-l văzu printe clienţi.

Collier traversă barul şi-şi sprijini cotul pe suprafaţa zgîriată a tejghelei.

– Markworth, unde-i O'Ryan?

– Nu-l văzui de cînd îl dădui afară. Vînjosul proprietar se întoarse spre Collier. Îmi aduseşi banii?

– Ţi-am spus că ţi-i dau la sfîrşitul lunii, îi reaminti Collier. Cele două zile care au trecut nu au schimbat termenul. Şi acum, zi-mi, unde-l pot găsi pe O'Ryan?

Bărbatul solid zîmbi şi-i întoarse spatele lui Collier.

– Încearcă la *Firendly Maiden.* Căpitanul Ross trei' să ştie.

Privind spre insolentul om, Collier se ridică de la bar şi ieşi afară.

Nu trecu mult şi o găsi pe *Friendly Maiden* legănîndu-se acostat la chei, alături de alte vase supraîncărcate.

Urcă pe vas, vorbi puţin cu căpitanul Ross, care-l direcţionă sub punte, spre locul de încartiruire al marinarilor.

Cînd O'Ryan răspunse la uşă, ochii lui Collier se măriră de uimire.

– Pe legea mea! exclamă el, omul avînd o înfăţişare de parcă căzuse sub roţile unei căruţe cu marfă. Arăţi îngrozitor.

Dooley O'Ryan îşi schimonosi faţa schilodită, într-o grotescă încruntătură.

– Ce mai doreşti de data asta, Parks? Mai ai altă amantă de vînzare?

Buzele umflate ale bărbatului îi dezveliră dinţii maro-verzui, iar obrajii lui se ridicară atingînd marginea banderolei care o purta peste ochi.

– Angajări, nu-i aşa? Şi ce fel de slujbă te gîndişi să-mi oferi? Poate oi vrea să iau gîtu' la careva?

Collier se mişcă, stînjenit.

– Şi care ar fi preţul pentru o astfel de treabă?

Gura lui O'Ryan se deschise larg.

– Mai mult decît poţi plăti, amice. Şi cine-i neghiobul?

Aruncînd o privire în jur, Collier se aplecă mai aproape.

– Un duce: Adam Remington.

– Iisuse! Acu' ştiu că n-ai bani suficienţi. Nu mă bag în treaba asta pentru o nimica toată.

– Fixează tu preţul şi lasă-mă pe mine să mă ocup de bani.

O'Ryan îşi frecă bărbia gînditor.

– Păi, să tot facă pă puţin două sute de lire.

– Ăsta-i jaf, izbucni Collier.

– Nu, bătrîne, îi crimă.

Ştiind că nu are de ales, Collier încuviinţă, cu zgîrcenie.

– Două sute de lire.

– Înainte.

Collier îşi strînse mîiniie.

– Nu pot să-ţi aduc banii decît după ce moare duceie şi moştenirea îi rămîne soţiei lui. Prevăzuse acest lucru şi luase cu el inelul pe care îl primise în dar de la mătuşa Alexandra şi care se număra printre puţinele lucruri care îi mai rămăseseră. Şi-l scoase de pe deget. Poţi să-l păstrezi pînă aduc banii.

Marinarul chior se uită la inel şi începu să rîdă.

– O piesă drăguţă, dar nu face două sute de lire.

– La naiba, omule, este tot ce am. Îţi vei primi banii; ai cuvîntul meu.

– Ştiu, şefu'. Viaţa ta depinde de asta. Luă inelul şi întrebă: Cînd vrei să fie treaba gata?

Ignorînd ameninţarea care îl privea direct, Collier îşi strecură mîinile în buzunare.

– Peste cinci zile, va fi o nuntă la Denwick, o mie de mile mai la nord de Regents Park. Vreau s-o faci atunci, nu însă înainte de căsătorie. Vei urmări mirii la locuinţa lor. Dar vezi să nu faci nimic în faţa fiicei contelui. Să-l scoţi afară înainte de...

– 'nţeles, şefu'. Am prins ideea. Nu vrei ca doamna să vadă sînge.

– Nu vreau să ştie nimic despre asta. Şi asta nu e totul, adăugă Collier în timp ce bărbatul începu să deschidă uşa. Vei avea nevoie de mai mulţi oameni.

O'Ryan răsuflă.

– M-oi descurca eu cu de-alde d-ăştia, ca duceie, Parks.

– Tu şi camarazii tăi n-aţi prea făcut treabă bună acum cîteva nopţi.

– Ce? Ochii lui O'Ryan se măriră, înţelegînd sensul

cuvintelor. Vrei să spui că ticălosul cu care ne încăierarăm aseară este cel la care vrei să i-o pui?

– El este.

Mîinile lui Dooley O'Ryan se împreunară deasupra capului, iar degetele începură să-i trosnească. Respirînd puternic, lovi cu pumnul în tavan.

– O moarte rapidă îi prea bună pentru d-alde neghiobi din ăştia şireţi! O să am eu grijă ca ticălosul să sufere groaznic pentru ceea ce-mi făcu mie şi oamenilor mei. Îşi subţie buzele lovite, pînă îi dispărură în spatele mustăţii roşcate. Aşa voi face. Şi o să sufere, amice. Îţi garantez.

Stînd în clădirea mare de cărămidă, care adăpostea biroul avocaţilor familiei Remington, aşteptînd să fie primit, Hawk privi în jur prin încăperea curată, cu pereţii gri-bleu şi tapiseria mobilierului azurie. Din scurta întîlnire cu Prine Baylor, Hawk ştia că bărbatul era rigid şi rece, precum această cameră. Probabil că semăna mult cu ilustrul bunic al lui Hawk.

Îndreptîndu-se spre fereastră, privi afară, gîndindu-se la mireasa lui. Nu se putea abţine să nu se întrebe cum va reacţiona ea cînd îşi va da seama că mirele o părăsise. Probabil uşurată, răspunse o voce lăuntrică. Starea lui sufletească se agravase, deşi nu înţelegea de ce. Era încă în dilemă dacă să o părăsească sau nu. Cum îi va explica lui Jason abandonul?

Să rămînă în Anglia era în afara discuţiei. Dar nici să o forţeze pe fată să meargă cu el în colonii şi să trăiască cu el, în cabana lui din pădure, nu era o soluţie. Nu. Se va căsători cu această femeie albă pentru că nu putea să aducă ruşine surorii lui Jason. Îi va da tot ce

va avea nevoie. Dar nu va putea trăi cu ea.

– Alteţă?

Hawk se răsuci spre femeia rumenă care îl informase pe avocat de prezenţa lui.

– Domnul Baylor vă poate primi acum.

În timp ce Hawk intra în birou, burtosul avocat, îmbrăcat elegant, se ridică în picioare şi îi ieşi în întîmpinare. Remarcînd faţa lovită a lui Hawk, se întoarse în silă, gesticulînd cu mîna un salut distant.

– Lord Remington, cum vă pot fi de folos?

Căutînd în buzunar, scoase o bucată de hîrtie pe care i-o înmînă avocatului.

– Voi pleca curînd într-o călătorie. Instrucţiunile acestea doresc să fie urmate după plecarea mea.

Baylor deschise pergamentul şi parcurse conţinutul, apoi respiră repede.

– Nu vorbiţi serios. A...adică, este neobişnuit, Alteţă. Părea îngrijorat. Credeţi că este înţelept să acordaţi mamei dumneavoastră controlul deplin asupra averii?

– Nu are importanţă.

Baylor privea fix la hîrtia pe care o ţinea.

– Îmi dau seama că veniţi din colonii şi că nu sînteţi familiarizat cu procedurile, dar suma pe care o alocaţi, lunar, soţiei este extraordinară. Este de neînchipuit să permiţi unei femei să risipească asemenea fonduri. Este ilogic.

Hawk nu-şi etală adevăratele sentimente în faţa micuţului bărbat.

– Veniturile familiei Remington nu vor rezista cheltuielii?

Baylor se înroşi.

– Vai, nu... fără îndoială. Dar nu asta-i pro...

– Atunci faceţi aşa. Fără a mai rosti ceva, Hawk părăsi încăperea.

Problema aceasta fiind rezolvată, se îndreptă spre croitorie. Cassandra îi spusese că o mireasă trebuia să

aibă un trusou – oricare ar fi fost acesta – şi că putea fi procurat de la *madame* Bovier. Cassandra îi mai spusese că se obişnuia ca mirele să ofere un dar special miresei. Un dar de nuntă. Surîse batjocoritor. Se pare că averea ducelui nu era suficientă.

Oprind trăsura în faţa croitoriei, îi trecu prin minte să abandoneze totul, dar ştia că acum nu se mai poate. Făcea parte din ritualul căsătoriei şi, deşi ţinea puţin la Victoria şi la mama lui, nu le putea face de ruşine în faţa oamenilor din ţara lor.

Cînd intră în micul magazin, un clopoţel sună deasupra uşii. Se opri şi privi în jur. Ţesături de toate culorile şi texturile stăteau îngrămădite pe masă şi pe rafturile de pe partea nordică a încăperii. Desene reprezentînd femei îmbrăcate în diferite modele de rochii ocupau întreg peretele sudic, în timp ce altele erau adunate pe masa aflată în mijlocul duşumelei acoperite cu covoare. Privi în spate şi văzu că nişte perdele roşii formau o despărţitură, în spate.

– Un moment, strigă o voce în timp ce draperiile se depărtară, lăsînd vederii o bătrînică scundă şi rotundă.

Părul ei argintiu era strîns în vîrful capului atît de puternic, încît pielea obrajilor se întinsese extrem de tare. Un obiect ascuţit, similar cu cel pe care mama lui îl foiosea la tricotat, ieşea afară din cocul argintiu. O bandă galbenă atîrna în jurul gîtului ei gros, terminaţiile argintii ale acesteia legănîndu-se peste pieptul voluminos.

– *Bonjour, monsieur.* Eu sînt Monet Bovier. Îşi undui mîna doiofană, arătînd spre interiorul magazinuiui, apoi adăugă: Prroprrietarra. Cu ce vă pot ajuta?

– Vreau să văd un trusou. Ce culori aveţi?

– Culori? Ochii calzi şi lunecoşi se măriră, apoi deveniră zîmbitori. Înţeleg. Şi acest trusou este pentru viitoarea mireasă?

Hawk încuviinţă din cap.

– Ah! exclamă ea, mişcîndu-şi capul în sus şi-n jos.

Cînd este nunta?

– Peste cinci zile.

Femeia îşi pierdu răsuflarea.

– *Cinque jours!* Oh, *monsieur,* darr nu este posibil să aveţi trusoul pînă atunci. Îşi duse mîna la piept şi continuă: Monet ar avea nevoie de cel puţin o lună. Nu mai puţin – hainele nu pot fi făcute atît de repede.

– Doamnă, nu vreau decît un trusou.

– *Monsieur,* vă rog. Trrebuie să înţelegeţi. Ceea ce cerreţi este imposibil. Mîna ei se ridică la gît şi ea adăugă: Este evident că nu vă daţi seama cît este de mare un trusou. Este...

– Dacă vă este prea greu, o întrerupse Hawk, voi merge în altă parte. Ducesa de Silvercove va avea un trusou.

Întregul comportament al femeii se shimbă subit.

– Ducesa! Oh, *mon Dieu.* Sînteţi Alteţa Sa, *le duc? Le duc* din colonii?

Plictisit, Hawk dădu să plece.

– *Non,* aşteptaţi! Oh, *monsieur,* nu am ştiut. Monet va face trrusoul mirresei dumneavoastră. *Oui.* Va fi nevoie de multe ajutoare şi de multă muncă, dar va fi făcut.

Hawk se uită fix, pentru o clipă, la femeie, minunîndu-se cît de uşor se lăsau oamenii impresionaţi de titluri şi bani, apoi încuviinţă:

– Peste cinci zile.

– Aşteptaţi!

Exasperat, Hawk se întoarse cu faţa.

– Trebuie să-i cunosc măsura.

Măsura ei? De unde dracu' s-o ştie? Ridică o mînă, indicînd că Victoria i-ar ajunge pînă la bărbie.

– Scurtă. Încercă să exprime, prin gesturi, mărimea taliei, dar îşi împreună mîinile a dezgust şi preciză: Mică.

– Este *petit,* nu? Foarte drrăguţ. Buzele femeii se strînseră tare. Darr Monet are nevoie de măsurri.

Hawk scrîşni din dinţi.

– Doamnă, nu am informaţiile în buzunar. Va trebui să o întreb pe fată.

– Oh, *oui.* Se grăbi spre o masă cu schiţe şi aduse o pană şi o bucată de hîrtie. Cum se numeşte?

– Lady Victoria Townsend.

– Micuţa Rria? Darr nu este decît o copilă! exclamă şi obrajii femeii se îmbujorară. Scuzaţi-mă, *monsieur.* Nu este treaba mea. Monet arre măsurrile domnişoarei. Îi fac toate hainele. Ridică, întrebător, o sprînceană. Numai dacă, desigurr, nu a mai luat în grreutate.

Lui Hawk îi displăcu insinuarea femeii, cum de altfel îl deranjă şi modul în care acest gînd îi încordă stomacul. Mai ales cînd el nici măcar...

– Nu. Nu a luat. Cel puţin nu, după ştiinţa lui. Se întoarse din nou cu faţa spre uşă şi adăugă: Dacă mai aveţi alte neliămuriri, întrebaţi-o pe fată.

Părăsind magazinul, oricît încercă să-şi scoată din minte remarca femeii, nu reuşi. Victoria nu va avea copii, atît timp cît va fi căsătorită cu el. Exceptînd cazul în care va avea un amant sau dacă o va lua cu ei în colonii.

Evident deranjat de ambele idei, urcă în trăsură şi trase uşa. Nu putea să fie atît de crud cu ea. Nu putea să-i distrugă viaţa pe care o avea, luînd-o cu el în America. Nu-i mai rămăsese decît o singură alternativă. Va aştepta o bună bucată de vreme, după care îi va acorda divorţul pentru a se putea recăsători. Dar nici măcar acest gînd nu-l alină. Dezgustat, îşi lovi zgomotos mijlocul. Ajunge. Sosise timpul să-şi aranjeze întoarcerea acasă. Zîmbind, se îndreptă spre docuri.

Urcînd la bordul vasului *Sailer's Choice,* Hawk află că acesta va pleca în colonii două zile după ce nunta va avea loc. Dezamăgit, dar nu întimidat, decise ca servitorii să-i îmbarce bagajele; după ceremonia căsătoriei, va sta la bordul vasului. De la docuri, plecă să se întîl-

nească cu un binecunoscut crescător de cai, de la care achiziţionă un murg puternic şi bine antrenat, pe care îl trimise la *grajdurile* de pe domeniul Silvercove. Nu ştia dacă Victoria Townsend călărea sau nu, dar era singurul dar pe care îl consideră potrivit.

Terminîndu-şi treburile zilei, se duse la *Hanul Dockside*. Era încă dator hangiului pentru acea cameră blestemată.

Dacă Atwood fu surprins să-l vadă, proprietarul din el nu se lăsă impresionat de faptul că Hawk intră în hoi şi puse banii pe tejghea.

O clipă, Atwood se holbă la monede, pentru ca apoi să-şi ridice capul.

– Mai trebuie o coroană, Alteţă. Fusei obligat să chem o femeie să spele sîngele de pe covoare.

Hawk privi la urmele decolorate de pe covoarele ce acopereau duşumeaua, încuviinţă din cap şi mai puse o monedă.

Mîna scheletică a lui Atwood adună repede aurul.

– Nu crezui o clipă că o să vă mai întoarceţi, fiind pretin cu Collier Parks. Coconu' îi recunoscut de rău platnic, numai dacă nu-i pui pistolul la tîmplă.

– Nu sîntem prieteni.

Atwood clipi.

– Ah, înţeleg, dumneata eşti unul dintre bunii prieteni ai micuţei doamne.

Hawk încercă să-şi ascundă surprinderea.

– Unui dintre?

Atwood rîse.

– Ce se-ntîmplă, cucernicia voastră? Credeaţi că sînteţi singurul bărbat al puştoaicei? Îşi împreună mîinile osoase pe tejghea, se aplecă în faţă şi spuse: V-aş putea spune totul despre fată dacă preţul ar fi bun.

Hawk abia se abţinu să nu-l strîngă de gît pe ticălos. Scoţînd din buzunar cîteva monede, le aruncă pe tejghea.

– Vorbeşte.

– Ei bine, spuse Atwood, frecîndu-şi bărbia, se pare că fătuca vine prin partea asta de vreo şase luni şi se întîlneşte cu un tip cam bătrînel, care şade pe uliţa din spatele hanului meu. Îi văzui chiar io de cîteva ori cum se îmbrăţişau şi cum el o poftea în coliba lui. Iar ea mereu îi aducea un pachet. Fără îndoială, schimburi. Auzii că nenorocitu' fuse grăjdarul ei pînă cînd tatăl fătucăi îl schilodi şi-l dădu afară. Atwood se strîmbă, dezvelind strungăreţele mari dintre dinţii stricaţi, apoi continuă: Cred că ta-su îi prinse hîrjonindu-se în fîn şi încercă să-l omoare pe neghiob. Auzii spunîndu-se că McDaniels – ăsta-i numele tipului – intră totdeauna în posesia unei sume bunicele de bani, după plecarea ei. Io cred că puştoaica se achită pentru serviciile lui, or îşi ajută iubitu'.

Hawk încercă cu greu să-şi ascundă furia care-l sfredelea pe dinăuntru. Se răsuci, fără să mai spună un cuvînt, şi părăsi hanul. Nu-i venea să creadă că fata îl prostise atît de uşor. Ar fi putut să jure că este o sfîntă. Dar ceea ce tocmai aflase îi întărise părerea, deja formată, despre femeia albă.

Ea şi vărul ei, Collier Parks, aranjaseră totul, Parks, indiscutabil, pentru bani. Dar se îndoia că Victoria îşi risca viaţa, venind pe chei, numai pentru un simplu partener de pat. Nu. Venea să-şi ajute iubitul.

Exasperat, coborî zgomotos treptele. Femeia îşi bătuse joc de el, iar vărul ei îi insultase virilitatea.

Pentru o clipă, se gîndi să se întoarcă la avocat şi la croitoreasă şi să contramandeze totul, apoi însă se răzgîndi. De fapt, nu-i păsa deloc de bani sau de ceea ce avea să facă femeia cu ei. Din partea lui, ea şi iubitul ei puteau să se scalde în ei, dacă voiau.

Voia să-i omoare pe amîndoi, încet, torturîndu-i. Dar ştia că nu va face acest lucru. Nu putea să-i facă rău surorii lui Jason. Şi nici nu-i va spune prietenului său

despre ceea ce uneltise ea. Nu voia să-l rănească pe Jason.

Dar Jason va afla, pînă la urmă, despre nuntă, cînd îi va scrie surorii lui vitrege. Şi atunci, cum îi va explica că s-a întors, fără mireasă?

Deodată, îl fulgeră un gînd, care-l făcu să se relaxeze pe bancheta trăsurii. Nu va mai fi nevoie de nici o explicaţie, dacă ar lua-o cu el. Ce pedeapsă mai mare putea să fie, pentru această tîrfă mincinoasă, decît să o iei din mijlocul vieţii pe care o iubea atît de mult? Privată de petrecerile, teatrele şi balurile londoneze şi forţată să trăiască în munţii stîncoşi din Virginia?

Un zîmbet i se aşternu pe buze. Un cadou de nuntă surpriză, pentru micuţa lui mireasă.

Capitolul 6

22 mai 1775, ziua în care Victoria se căsătorea, se anunţa răcoroasă şi calmă, adierea primăverii făcîndu-şi prezenţa simţită peste tot. Nimeni nu-şi aminti că, de fapt, în acea zi ea împlinea şaisprezece ani şi, deşi încerca să nu se lase afectată de această neglijenţă, căutîndu-şi ocupaţia în treburile casei, totuşi nu reuşi.

Ştiind că această zi groaznică va fi şi mai proastă, dacă va permite sentimentelor ei să se exteriorizeze, Victoria începu să se concentreze asupra ceremoniei ce avea să vină. Pînă acum, considera că fusese destul de norocoasă. Tatăl ei ţesuse o poveste care explicase tot scandalul. Afirmase că, în urma unei discuţii neplăcute pe care o avuseseră împreună, ea ar fi fugit de acasă. Apoi, pentru a face minciuna credibilă, susţinuse că vărul ei plecase după ea şi că amîndoi, ea şi Collier, îl găsiseră pe duce la întoarcerea acasă. Înflorind mai departe, el jură că după ce fiica lui salvase viaţa ducelui, Remington se îndrăgostise nebuneşte de ea – de aici rezultînd căsătoria.

Victoria zîmbi la amintirea acestei poveşti groaznice. Puţini oameni ar fi crezut-o.

Uşa dormitorului se deschise şi camerista păşi înă-

untru. În urma ei, venea o droaie de servitori cu găleţi de apă, pentru a umple cada de alamă.

Oftînd, Victoria se lăsă pe mîna lor.

Toată ziua fusese agitată. Servitorii se înghesuiau frenetic să deretice prin casă, să aerisească paturile, în timp ce bucătăreasa ocăra timpul scurt şi meniul bogat.

Înveşmîntată în rochia de mireasă a mamei sale, aşteptînd plecarea la capelă, Victoria se simţea foarte obosită. Şi, în plus, dezbrăcată. Camerista insistase să poarte sub rochie numai jupa şi nimic altceva. Victoria nu putea distruge ideile romantice ale femeii, spunîndu-i că noaptea acestei nunţi nu va avea loc, aşa că-şi păstră zbuciumul pentru sine. Nu voia să facă acest lucru!

Ştiind că nu era altă cale, zîmbi şi încercă să-şi ascundă starea de agitaţie. Dar, în timp ce urca în trăsura care avea s-o ducă la biserică, stomacul ei fremătă.

Cînd vizitiul încetini în faţa capelei albe, aflată pe o mică colină, la marginea moşiei Denwick, ea simţi primul semn de frică adevărată. Nu putea să facă faţă situaţiei.

Intră în panică şi-şi propuse să fugă cînd vizitiul deschise uşa. În acea clipă, tatăl ei apăru din clădire, privind printre gene de parcă i-ar fi suspectat intenţiile. Îşi ridică bastonul de care era nedespărţit, într-un gest care-i dădu curajul s-o înfrunte.

Inspirînd adînc, ea aruncă o ultimă privire nenorocită libertăţii dealurilor din depărtare şi-şi acceptă, cu resemnare, soarta.

– Fată deşteaptă, murmură tatăl ei, numai pentru ea, în timp ce Victoria, coborînd din trăsură, îi luă braţul. Apoi, adăugă cu voce tare: Haide, draga mea, să nu-l lăsăm pe mire să aştepte.

Victoriei nu-i păsa. Din partea ei, mirele putea să aştepte pînă se va evapora marea. Adunîndu-şi forţele, îşi ridică bărbia şi-şi fixă privirea pe arcada de deasupra celor două uşi ale bisericii.

Cu coada ochiului, văzu caleaşca neagră a familiei Remington, cu emblema *Silvercove* gravată pe uşi. Frica îi înţepeni picioareie, de parcă o lovise importanţa lucrului pe care avea să-i facă. Urma să se căsătorească cu un om pe care nu-l văzuse decît de două ori!

Se dezechilibră.

Richard Townsend o ţinu strîns de braţ.

Tresări, dar continuă să meargă înainte, gîndindu-se la singura asigurare pe care o avea. Duceie, de vreme ce era homosexual, era evident că nu-şi va pretinde drepturile de soţ. Îi venise în minte şi faptul că nu va avea copii, dar la şaisprezece ani problema aceasta nu o preocupa prea mult. Nimeni nu putea şti ce se va întîmpla în viitor. Stăpînindu-şi, o clipă, gîndurile şi temerile, ea se îndreptă spre mire.

În capelă, Hawk stătea băţos în faţa preotului îmbrăcat în alb, privind ultimii invitaţi care soseau şi care îşi ocupau locurile. Se simţea ca un prizonier expus. De ce oare n-or începe odată?

În spatele lui, uşile arcuite se deschiseră larg. Ceea ce văzu, îi făcu inima să se oprească.

Victoria Townsend stătea alături de tatăl ei, cu capul plecat sub vălul auriu. Rochia pe care o purta, avînd un decolteu adînc în faţă, etala rotunjimile line ale sînilor ei plini, iar după ce se aduna strîns, în jurul taliei subţiri, cădea în falduri dantelate pe podea.

Prin voalul auriu, el desluşi trăsăturile ei delicate, încadrate de părul mătăsos, de culoarea lemnului de cireş, şi, pentru o clipă, îşi aminti pînă şi de moliciunea acestuia. Hawk strînse puternic în mînă obişnuitul inel pe care, curînd, avea să i-l dea, blestemînd-o pentru că era aşa de frumoasă şi de tînără.

Apoi, amintindu-şi de figura lui cotonogită, se întoarse cu faţa spre omul îmbrăcat în alb. Nu voia ca ea să-l vadă aşa. S-o lase mai bine să se gîndească la banii după care alerga.

Simţi parfumul dulce, înmiresmat, cu mult înainte ca ea să se oprească lîngă el. Nu se va uita la ea decît după ce va fi a lui.

Victoria simţi o repulsie zdrobitoare, cînd ducele, după ce o privi, îi întoarse spatele, de parcă simpla ei vedere i-ar fi inspirat scîrbă. Lacrimile îi împăienjeniseră ochii. Aceasta era ziua nunţii ei... şi ziua ei de naştere. Ar fi trebuit să fie cea mai fericită zi din viaţa ei.

Îşi ocupă locul lîngă bărbatul care urma să-i devină soţ şi abia dacă auzea cuvintele preotului, care începuse ceremonia. Gîndurile neplăcute i se adunară în minte şi nu o mai părăseau. Şi cu toate astea, reuşi să se descurce în timpul slujbei şi să dea răspunsurile cuvenite, auzindu-se, în scurt timp, declarată soţia lordului Adam Remington, al cincisprezecelea duce de Silvercove.

Totul se terminase. Pentru tot restul vieţii o să aparţină acestui bărbat. Înghiţind cu dificultate, îşi întoarse faţa spre soţul ei, dar, emoţionîndu-se, îşi lăsă capul în jos.

El îi ridică voalul şi o prinse cu mîna de bărbie.

În timp ce buzele lui se coborau să le întîlnească pe ale ei, Victoria închise ochii şi începu să se roage ca atingerea lui să nu fie crudă.

Ascultîndu-i parcă ruga, el o sărută uşor, aproape reverenţios. Victoriei îi plăcu căldura incredibilă a buzelor lui, atingerea bărbătească a trupului lui.

Bărbătească? Ea se încordă.

Simţind schimbarea ei, el o eliberă şi păşi în spate.

Stînjenită, ea îşi mută privirea, incapabilă fiind să se uite în ochii lui, pe care îi bănuia reci şi plini de dezgust.

Puţinii invitaţi aplaudară zgomotos. Apoi urmară felicitările şi îmbrăţişările cu prietenii şi rudele îndepărtate.

De la biserică, nuntaşii se duseră acasă, pentru masă şi pentru festivităţile obişnuite, deşi Victoria nu simţea nici o plăcere pentru ele. Dar nu avea ce face.

Forţîndu-şi un zîmbet, îşi impuse să joace rolul miresei îndrăgostite.

Şi se descurcă foarte bine, aproape toată seara, mai puţin cînd Collier îi făcu un semn îndrăzneţ cu ochiul sau cînd taică-su o privi, zîmbindu-i compătimitor.

Lady Remington era singura salvare a Victoriei. Alaina părea că era singura persoană care înţelegea teama Victoriei.

Cînd muzicanţii începură să cînte un menuet ritmat, privirea Victoriei se îndreptă spre Adam. Nervii e se încordară. Mirii erau aşteptaţi să deschidă primul dans.

Mama ducelui vorbea în şoaptă cu el, spunîndu-i ceva ce el nu voia să audă, judecînd după privirea lui mînioasă. Se uită dezaprobator spre Victoria, apoi spre muzicanţi, gura răsfrîngîndu-i-se într-o grimasă adîncă.

Nu voia să danseze cu ea. Orice tîmpit putea să-şi dea seama de acest lucru. Şi totuşi se îndreptă spre ea.

Încercînd, cu disperare, să-şi ţină firea, Victoria îi întîlni privirea şi aşteptă să o conducă în mijlocul salonului. Figura ei se schimbă cînd, apucînd-o de mînă, o împinse spre uşa principală.

– Ce...ce faci?

Duceie nu o privi.

– Plecăm.

Doamne! Gîndul de a dansa cu ea era chiar atît de groaznic?

– Nu poţi face asta, şopti ea, precipitat, picioarele ei abia mai atingînd pămîntul.

– Deja am făcut-o.

El se opri şi o urcă în trăsură.

Aşezată pe banchetă, Victoria răsucea, nervos, inelul cu care nu era obişnuită. Nu ar fi vrut să plece încă. Cu el. Ar mai fi trebuit să rămînă, dar acest om înfiorător se purta de parcă n-ar fi avut nici un fel de bună-cuviinţă. Soţul ei era, cu adevărat, un monstru lipsit de scrupule.

Soţ! Ce ciudat suna acest cuvînt. Retrăgîndu-se cît mai departe de duce, îşi aranjă rochia, împreunîndu-şi apoi mîiniie în poală.

Adam Remington părea că găseşte prezenţa ei plictisitoare. O ignoră complet. Stătea pur şi simplu acolo şi, ţinînd draperiile trase într-o parte, privea pe fereastră. Călătoriră în linişte atît de mult, încît Victoria începu să se simtă invizibilă şi îngrozitor de dezbrăcată, fără lenjeria ei intimă. O blestemă pe cameristă. Într-un sfîrşit, întrerupse tăcerea:

– Unde mergem?

El nu-şi dezlipi privirea de pe fereastră.

– La locuinţa noastră.

– Cea în care stai cu mama ta?

– Nu.

Victoria oftă. Tipul mai avea mult de învăţat în privinţa conversaţiei.

– Alteţă, ne vom petrece viaţa, de acum încolo, în tăcere?

– Se pare că nu, răspunse el sec.

Simţind că se înfurie, ea îşi împreună mîiniie, se lăsă pe spate şi-şi ţuguie buzele. Bine, se gîndi ea. Nu vrei să vorbeşti? Atunci, nu o să vorbim. Prost fudul!

Tîrziu, cînd trăsura se opri, Victoria sări la fereastră, trase perdeluţa şi privi afară. Şocată, se uită fix la numele hanului: *Dockside.*

Dacă pînă atunci mai avusese unele îndoieli, acum acestea dispăruseră definitiv. Soţul ei nedorit se supărase foarte tare, pentru că fusese forţat să se însoare cu ea. Îşi dădu perfect seama de acest lucru şi, chiar dacă nu-i va împărţi patul, căsătoria cu duceie îmbufnat avea să fie o experienţă în sine. Slavă cerului că nu avea alte probleme cu care să se confrunte.

În holul dezolant, domnul Atwood zîmbi, indicîndu-i astfel masivului Jonas să ia geamantanul de piele al Victoriei.

– Odaia de la capu' scării.

Dîndu-şi seama că domnul Atwood indicase camera în care fusese în noaptea scandalului, Victoria se zbătea între rîs şi plîns. În cele din urmă, rîsul învinse. Întorcîndu-se spre soţul său, ea stimulă plăcerea.

– Oh, ce bine! Este camera mea preferată.

Ar fi putut jura că el îşi ţuguiase buzele, înainte să aprobe din cap.

– Mă bucur că eşti de acord cu mine. El arătă spre scări şi adăugă: După tine.

În cameră, Jonas lăsă jos bagajele şi, înainte de a ieşi, îi zîmbi uşor Victoriei.

Privind în jur, ea observă că fusese făcută o singură schimbare în mobilier. Patul îngust, pentru o singură persoană, fusese înlocuit cu unul mai mare. Forţîndu-se să-şi alunge teama care o cuprinsese subit, ea presupuse că domnul Atwood aranjase totul în ideea că ea şi ducele vor împărţi totul.

Simplul gînd că s-ar putea culca alături de Adam Remington o cutremură. Îşi opri apoi privirea pe o grămadă de cutii aflate într-un colţ al camerei. La început, crezu că toate bagajele ei din trăsură fuseseră aduse înăuntru, dar îşi dădu seama că se înşelase, deoarece ei abia sosiseră.

– Ce sînt acelea? întrebă ea arătînd cu degetul.

– Mi s-a spus că se numeşte trusou.

Victoria nu-şi putu ascunde surpriza.

– Pentru mine?

– Doar nu le-am luat pentru slujnice.

Ignorînd remarca lui, un val de bucurie o inundă pe dinăuntru. Fără să vrea, soţul ei îi dăruise un cadou de ziua ei. Ochii i se umplură de lacrimi şi-şi plecă imediat capul, nedorind ca el să observe modul în care bunătatea lui o impresionase.

– Mulţumesc, Alteţă. Recăpătîndu-şi stăpînirea de sine, ea îl privi printre genele umede şi continuă: Te

superi dacă le desfac cînd ajungem acasă? Ea îşi simţi obrajii arzînd. Eu... camera aceasta este prea... Mi-e teamă că trusoul s-ar putea murdări.

El se încruntă şi privi prin cameră, de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară. Expresia lui deveni aspră şi încuviinţă din cap.

Uşurată, Victoria aruncă din nou o privire curioasă cutiilor, întrebîndu-se care erau gusturile soţului ei în privinţa veşmintelor feminine. Nu putea să aibă prea multă experienţă.

– Întoarce-te, zise Adam, calm. Îţi voi desface rochia.

Inima Victoriei începu să bată puternic.

– Poftim?

– Nu mai auzi bine?

– B...ba da. Sigur că da. Se îmbujoră. Numai că nu mă aşteptam...

– Să te ajut?

Un fior uşor îi săgetă corpul la gîndul că degetele lui îi vor atinge pielea. Şi, în plus, din cauza cameristei, nu îşi pusese nici lenjeria obişnuită. Victoria îşi reaminti însă imediat: acest bărbat nu este nici pe departe interesat în...

– Nu. Eu m-am gîndit că vom cina mai întîi.

Păşi în urma ei şi atinse nasturii de pe spatele rochiei.

– Te-ai gîndit greşit. El se apropie şi mai mult, căldura respiraţiei lui mîngîindu-i urechea. De altfel, te înşeli în multe privinţe.

Stomacul ei începu să freamăte. Oare ce însemna acest lucru? Luptîndu-se să-şi controleze tremurul, aşteptă ca el să termine. Din fericire, el îi trase mînecile rochiei de pe umeri.

Îşi adună rochia în jurul ei, pentru a se feri de privirea lui.

– Mai departe, mă descurc, mulţumesc.

O întoarse cu faţa spre el, ţinînd-o uşor, dar ferm, de umeri.

– Îi refuzi mirelui plăcerea?

Respiraţia ei se opri.

– Doar nu ai de gînd să...

El se apropie, cu ochii arzînd de dorinţă.

– Ba da.

Fără să se gîndească, ea izbucni:

– Dar ţie nu-ţi plac femeile!

Pentru o clipă, maxilarul lui se încordă, apoi zîmbi şi coborî pivirea pe sînii ei aproape goi.

– Dar tu nu eşti încă... femeie.

– Nu asta am vrut să spun, şi ştii bine. Preferi alte distracţii.

Îşi apăsă degetele în umerii ei, încercînd să se înfrîneze.

– Da? Şi care ar fi acestea, mă rog?

Victoria se înăbuşi. Oh, Doamne, ceva din expresia lui foarte bărbătească, foarte periculoasă, o făcu să se oprească. Ar fi bine să nu se fi înşelat în privinţa lui.

– Eu, hm...

Îi eliberă umerii, iar ea, oftînd uşurată, scăpă corsajul rochiei din mînă, dezvelindu-şi sînii. Înainte să mai apuce să se acopere, el o trase spre el, acoperindu-i gura cu un sărut.

Frica îi scutură trupul. Insistenţa sărutului lui exprima nu numai pasiune, ci şi o dominaţie sălbatică. Oh, Doamne! Greşise în legătură cu preferinţele lui!

Încercă să se tragă deoparte, dar el o ţinu strîns. Simţi un zgomot surd în urechi şi îşi dădu seama că, de fapt, erau bătăile inimii ei. Încercă din nou să se elibereze, lovindu-l în picior, iar el se dezechilibră şi o răsturnă pe pat.

Înnebunită de frică, ea îmbrîncea şi lovea statura lui masivă. Nimic însă nu-l afecta. Sărutăriie lui deveneau mai fiămînde şi mai înfocate. Îşi răsucea capul într-o parte şi-n alta, încercînd să-i ocolească atingerea.

Adam o ţintui atît de tare cu trupul său, încît Victoria

abia mai putea respira. Mîinile lui începură să rătăcească prin părul ei. Îi acoperi gura cu un sărut, nepăsîndu-i de răul pe care buzele lui îl făceau gurii ei delicate. O frică necontrolată puse stăpînire pe ea. Niciodată nu se gîndise că el ar vrea să-i facă vreun rău, că încercase asta.

– Nu! strigă ea.

Strînsoarea ducelui se înteţi.

– Ba da, nevastă.

Oh, Doamne, o va forţa.

– Nu, te rog.

Din păr, mîna lui coborî, cu putere, pe sînii ei.

Forţa lui o umplu de spaimă.

– Nu! Opreşte-te!

Gura îi alunecă uşor pe gîtul ei, pînă cînd buzele îi acoperiră sfîrcul sînului, pe care îl ţinea între degetul mare şi arătător.

La început, o căldură incredibilă îi invadă trupul, dar apoi simţi dinţii lui netezi atingîndu-i sfîrcul. Aproape îngrozită de frică, îşi arcui spatele şi ţipă.

O muşca uşor, ameninţător.

Un suspin înăbuşit îi scăpă din piept.

– Te rog, nu-mi face asta.

El îşi înălţă uşor capul, ochii strălucindu-i sălbatic şi, eliberînd-o, se ridică din pat.

– Joci bine rolul fecioarei nevinovate, dar amîndoi ştim adevărul în privinţa purtării tale.

Victoria era atît de uşurată că reuşise să se elibereze, încît nu-şi mai dădu seama de semnificaţia spuselor lui, iar în clipa în care înţelesese, el era deja plecat.

Avîntîndu-se furtunos în hoi, lui Hawk i se făcu scîrbă de ceea ce tocmai săvîrşise. Nu dorise s-o înspăi-

mînte sau s-o sărute sau să se fi lăsat absorbit de ea. Dar cînd îi zărise spatele gol, nu-şi putuse controla dorinţa care-i ardea în trup. Nu mai cunoscuse pînă atunci o chemare atît de puternică de a stăpîni, de a cuceri.

Dar ea începuse să implore. Aşa ceva, o femeie din tribul Shawnee n-ar face niciodată, nici chiar sub cazne. Îşi scutură capul. Victoria o fi fost sora lui Jason, dar nu avea nimic din curajul sau onoarea acestuia.

– Onoare! exclamă Hawk, scoţînd cuvîntul ca pe un scuipat. Etalase exact atîta onoare cît avusese şi el. Nu numai că aproape o violase, dar încercase să se răzbune, luînd-o cu el în colonii. Încercase? Dar încă mai voia acest lucru.

Dezgustat de el însuşi, coborî scările şi trecu prin holul de la intrare, mulţumit că, măcar o dată, Atwood nu era prin preajmă. Hangiul, presupunînd că tinerii proaspăt căsătoriţi nu vor să fie deranjaţi se retrăsese. Astfel nu va afla că Hawk îşi părăsise mireasa. De fapt, Hawk nici nu ştia de ce-i păsa de asta. Nu avea importanţă dacă vor ieşi zvonuri. Victoria nu va mai fi aici. Cu toate astea, în mod nejustificat, era mulţumit că reputaţia ei nu va mai suferi o lovitură.

Apropiindu-se de uşă, se gîndi din nou la nunta şi la petrecerea care urmase. Întrunirea fusese mică. Dacă ar fi fost o nuntă cum trebuie, cu invitaţii, anunţuri şi obişnuita perioadă de aşteptare, participanţii ar fi fost mult mai numeroşi.

De altfel, se distrase spre sfîrşitul petrecerii, urmărind-o cu privirea pe Victoria. Fusese mîndru văzînd-o cît de graţios se mişca, cum îşi înclina uşor capul cînd vorbea, sau cum îşi ridica mîna accentuînd vreun cuvînt.

Zîmbetul ei era atunci sincer, dezvelind dantura dreaptă, mică şi albă. Atunci îl văzuse pe vărul ei făcîndu-i un semn conspirativ, cu ochiul.

Hawk apucă clanţa, jurînd că, într-o zi, îşi va înfige pumnul în faţa încrezută a lui Collier.

Gîndul acesta îi mai alină furia şi îi aminti cît de şocat fusese, cînd mama lui îi şoptise la ureche că el şi Victoria trebuiau să conducă dansul. Dansul! Dar el nu ştia cum. Şi deşi soţia lui s-a simţit stînjenită, cînd au părăsit petrecerea, ar fi fost şi mai rău pentru amîndoi, dacă el ar fi încercat să danseze.

Deschizînd uşa care dădea spre stradă, un alt gînd îi încolţi în minte, făcîndu-l să se simtă vinovat. Fata fusese atît de entuziasmată de trusou! Nu i-ar fi plăcut ca ea să afle că el nu se gîndise singur la acesta. Apoi îşi aduse aminte de celălalt cadou şi constată că abia aştepta să-i vadă expresia feţei, atunci cînd îi va dărui armăsarul.

Mult mai liniştit, ieşi afară, nerăbdător să ajungă la vas, să vadă dacă era pregătită cabina şi să descarce bagajele Victoriei din trăsură. Apoi va trimite după cal. Pînă astăzi, îşi păstrase toate planurile pentru mireasa lui, dar peste puţin timp... Îndreptîndu-se spre trotuar, începu să coboare treptele şubrede.

Un zgomot se auzi în urma lui. Instinctiv, se întoarse. Ceva îl pocni în tîmplă.

Clipi, încercînd să-şi limpezească privirea, dar leşină de parcă totul s-ar fi scufundat în întuneric.

Capitolul 7

SILVERCOVE

În timp ce se îndepărta de sat, în şaua calului, Victoria inspiră aerul răcoros şi sărat al oceanului. Se făcea că nu observă micuţa umbră care o urmărea. Era aceeaşi care o însoţea mereu cînd venea cu mîncare în comunele care aparţineau moşiei Silvercove. Nigel. Un puşti de opt ani, care îi furase inima acum şapte ani, cînd vizitase pentru prima dată cătunul, iar ea ştia foarte bine intenţia lui.

Zîmbi gîndindu-se la biscuiţii cu zahăr ce-i mai rămăseseră în pungă. Deşi oferea cîte unui fiecărui copil, Nigel mereu mai venea după altul, iar ea îi dădea nu pentru că era invalid şi nici pentru că ea îşi dorea atît de mult un copii.

Resentimentul pentru soţul ei creştea şi, pentru a suta oară, îl blestemă pentru că o părăsise, pentru că îi refuzase lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult. Un copii. Nu că şi l-ar fi dorit cînd s-au căsătorit. Nu. Era mult prea tînără atunci. Fusese foarte fericită să devină stăpîna propriei case şi să se bucure de libertăţi pe care,

pînă atunci, nu le cunoscuse. Mai tîrziu, cînd anii treceră pe lîngă ea, începu să-şi dea seama de golul din viaţa ei. Ceva lipsea.

Îşi văzuse prietenele căsătorindu-se, devenind apoi mame. Ea participase la multe botezuri în calitate de naşă. Dar să fii naşă, nu era suficient. Ceva din ea, dorea, disperat să-şi poată ţine copilul la piept. Dorinţă care nu se putea realiza atîta vreme cît rămînea căsătorită cu un bărbat care considera că ea nu există. Un bărbat care nu mai apăruse din noaptea nunţii.

Oh, cît de naivă fusese atunci. Zilele care urmară dispariţiei lui Hawk au fost adevărate chinuri pentru ea. Soacra ei insistase să se mute la ea, la Silvercove, pe malul mării, lîngă Brighton, şi să nu se mai preocupe atît de dispariţia lui Adam. Dar Victoria era sigură că el intrase într-o încurcătură şi că, probabil, fusese omorît. În cele din urmă, după o săptămînă care trecuse fără nici o veste de la el, se duse la mama lui Adam, speriată şi cu planuri de investigare.

Alaina îi spuse, cu blîndeţe, că Adam intenţiona să se întoarcă în colonii. Neconvinsă pe deplin, Victoria întrebă servitorii şi află că aceştia îi duseseră bagajele pe vas, cu o zi înainte de nuntă.

Pe ea o înfurie fuga lui şi refuză să se mai gîndească vreo clipă la ticălosul lipsit de scrupule. Desigur, aşa ceva nu trebuia să se întîmple. Fuga lui îi era amintită mereu de zîmbetele compătimitoare pe care lumea i le adresa, de privirile înduioşătoare ale servitorilor şi de tristeţea exprimată de ochii Alainei, ori de cîte ori expedia cîte o scrisoare familiei Kincaid, din Virginia, fiind sigură că prietenul lui, Jason, va avea grijă ca aceasta să ajungă la el.

Alaina, mereu răbdătoare, îi spunea să nu o mai consume faptul că nu primea veşti de la el, pentru că, ultima dată, Adam avusese nevoie de paisprezece ani ca să răspundă.

Victoria ţinu cont de sfatul soacrei ei şi, în cele din urmă, îl scoase din mintea şi din viaţa ei pe acest om josnic.

Brandy, armăsarul ei, nechează, readucînd-o la realitate. Acesta îşi mişcă coada neagră, mătăsoasă, lovind-o de spatele lui lucitor, de culoarea abanosului.

Victoria îi mîngîie gîtul neted.

– Hai, acum sîntem gata, băiete.

Privi peste umăr la micuţul cu picioareie goale, care o urmărise. Avînd un păr roşu, inegal tuns, şi o faţă mică, rotundă, stropită toată cu pistrui, purtînd o pereche de pantaloni largi, semăna cu un golan din Londra.

Privirea ei alunecă spre piciorul bolnav al copilului şi îşi aminti de ziua cînd beţivul de taică-său îl lovise cu căruţa. Se uită la faţa lui, la privirea din acei ochi verzi, care aştepta.

Se înduioşă.

– Am uitat din nou să-ţi dau biscuit, Nigel?

Încercă din răsputeri să nu zîmbească cînd băiatul se ruşină.

El se uită fix la săculeţul de pe cal, apoi o privi pe ea, zbătîndu-se clar între dorinţa de a spune adevărul şi teama de a nu primi o altă trataţie.

Se simţi, dintr-o dată, vinovată pentru faptul că-l punea într-o astfel de situaţie.

– Ei bine, oricum nu are importanţă. Mai am cîţiva. Se aplecă şi-i mîngîie obrazul murdar. Ai vrea unui?

Un surîs îi lumină faţa, dezvelind spaţiul unde îi căzuseră primii dinţi.

– Da, da, doamnă.

Ea zîmbi, topită după băieţelul care îi furase inima, şi trebui să-şi stăpînească pornirea de a-l trage în braţele ei, de a-l strînge drăgăstos la piept, aşa cum va face, odată, cu propriul ei copil. Surîsul ei păli. Dacă situaţia ei matrimonială nu se va schimba curînd, nu va exista nici o odată. La aproape douăzeci şi trei de ani, posi-

bilitatea de a mai avea copii se limita.

Oh, de ce aşteptase atît de mult pentru a se hotărî ce drum să apuce? La început, totul fusese captivant – să-şi fie propria stăpînă, să nu fie obligată să dea socoteală nimănui, pentru neglijenţele ocazionale din comportament. Dar odată cu războiul şi cu toate cele, anii trecuseră pe lîngă ea. Prea mulţi.

Încercînd să nu-şi trădeze, faţă de copii, disperarea, căută un biscuit în săculeţ şi i-l dădu.

– Ai grijă să nu te vadă ceilalţi copii. Nu mai am şi pentru ei.

Nigel încuviinţă puternic din cap. Apoi, cu un zîmbet imens şi un mulţumesc timid, o şterse în pădurícea rară.

Victoria privi tristă spre copilul care se deplasa şchiopătînd, de la un copac la altul, dorindu-şi din nou ca tatăl acestuia să-i permită să-l ducă, să-l vadă un doctor la Londra. Dar acesta nici nu voia să audă, iar ea se temea să insite prea mult. Dacă îşi va exercita autoritatea, tatăl s-ar putea să-şi întoarcă mînia spre băiat. Dar poate odată...

Scrîşni din dinţi.

– Din nou acest cuvînt.

Oftînd, îşi sprijini capul de gîtul lui Brandy. Îşi dezmierdă obrazul de pielea lui catifelată, plăcut mirositoare a fîn. Cel puţin, bine că avea armăsarul.

– Ţi-am spus astăzi cît de mult de iubesc? Sigur că ţi-am spus. Mai mult decît orice, tu eşti singurul lucru bun care mi s-a-ntîmplat în căsătoria mea nenorocită. Şi dacă vreodată am să-l văd pe netrebnicul ăia de soţ al meu, am să-i mulţumesc că mi te-a dăruit.

Murgul păşi într-o parte şi fornăi de parcă ar fi înţeles-o.

Ridicîndu-şi capul, Victoria privi fix peste pajiştea care mărginea satul, către fortăreaţa cu turnuri, aflată pe stînci. *Silvercove.* Impresionant şi maiestuos, cu zidurile lui cenuşii, impunătoare şi cu turlele dispuse în trepte,

domina peisajul stîncos de deasupra oceanului.

Se cutremură cînd îşi aminti de impresia pe care o avusese cu şapte ani în urmă, cînd venise aici, împreună cu Alaina, după fuga lui Adam, şi cînd văzuse pentru prima dată fortăreaţa. Victoria îşi imaginase, din comportamentul lui, că ducele era rece şi dur, dar nu se aşteptase ca asprimea lui să se reverse în casa pe care ar fi urmat să o împartă.

Nu, ei n-ar fi împărţit-o, chiar dacă el nu ar fi dispărut. Conform mamei lui, Adam nu stătuse niciodată la *Silvercove* – de fapt refuzase să pună piciorul în casa bunicului lui. În treacăt, Victoria se întrebase unde ar fi locuit dacă nu ar fi părăsit-o. În orice caz, nu putea să fie ceva mai mohorît decît la *Silvercove.*

Slavă cerului că Alaina fusese de acord să rămînă cu ea, în acest loc deprimant, să o ajute să redecoreze o parte din cele o sută de camere. Pe atunci, frumoasa soacră a Victoriei era singurul suflet, în acea citadelă plicticoasă, creată de iungul şir al distanţilor duci Remington.

Se înfioră cînd se gîndi la ultimul bărbat care stăpînise această fortăreaţă ameninţătoare. Deşi lady Remington nu spusese prea multe, Victoria intuise că tatăl ei, Walter Remington, fusese un om crud, nemilos. Ea se întrebase mereu dacă nu cumva Adam semăna cu bunicul lui.

Deodată, zîmbi, amintindu-şi cum, la început, crezuse că soţul ei era homosexual. Mai tîrziu, rămăsese uimită cînd soacra ei îi povesti despre reputaţia, oarecum scandaloasă, pe care o avea Adam printre femei. La şaisprezece ani, simplul gînd că era căsătorită cu un

indian sălbatic şi imoral o înnebunea. Sau că soacra ei trăise printre ei, în păduri! O îngrozea şi acum ideea de a trăi la marginea pădurii.

Cîţiva ani mai tîrziu, cînd se obişnui cu originea soţului ei, toate acestea o amuzau, mai ales cînd îşi amintea petrecerea de la nuntă, cînd ea şi Adam ar fi trebuit să conducă dansul. Cît de ofensată fusese atunci că el o smulsese şi o împinsese afară, ignorînd buna-cuviinţă. Acum, îşi dădea seama că probabil el nu cunoştea compiicaţii paşi de menuet sau ai vreunui alt dans, poate numai dacă ar fi fost vorba de vreun dans războinic.

Odată obişnuită cu ideea că era măritată cu un luptător Shawnee – care, fără îndoiaiă, nu era imoral – curiozitatea nativă a Victoriei se manifestă. Săptămîni la rînd îşi asaltase soacra cu întrebări despre poporul lui Adam, despre obiceiurile lor, despre credinţele lor.

Îngăduitoare, femeia îi povestise Victoriei despre liniştitul sătuc Shawnee, al tatăiui lui Adam, Flaming Wing, şi al vieţii paşnice pe care Alaina o dusese acolo. Dar Victoria simţise că soacra ei lăsase cîteva detalii neexplicate. Unele esenţiale – cum ar fi fost motivele pentru care părăsise satul şi oamenii pe care, evident, îi iubea. Dar Victoria nu insistase ca soacra ei să spună mai mult decît voia.

Brandy nechează.

Victoria îşi ridică privirea şi suspină cînd îl văzu pe vărul ei, Collier, care se îndrepta, legănat, spre ea, pe poteca stîncoasă. Şase ani şi jumătate trăise liniştită, el fiind plecat la război. Dar de cînd se întorsese să ia în primire reşedinţa de la Denwick, începuse să o plictisească.

Ascultînd valurile care se izbeau într-un mic golf, din stînga ei, şi urmărindu-i statura înaltă care se strecura printre stînci, Victoria observă schimbările care se petrecuseră în ultimii ani. El se mai împlinise; umerii îi erau ceva mai laţi, poziţia puţin mai dreaptă, iar părul blond-

alb era acum auriu-deschis. Dar asta nu era tot – fizionomia lui căpătase o nouă expresie, aspră, primejdioasă, pe care nu o avusese înainte de a se înrola în Marina Regală şi de a lupta în colonii.

– Ria, iubito, strigă Collier, îndreptîndu-se spre ea. Servitoarea mi-a spus că te-ai dus din nou în sat, aşa că te-am aşteptat. Dar ai întîrziat aşa de mult, încît începusem să-mi fac griji. Îi ridică braţele şi, trăgînd-o aproape de el, îşi lipi buzele de ale ei. Mi-era teamă să nu ţi se fi întîmplat ceva.

Cu un efort curajos, Victoria încercă să pară contrariată.

– N-am vrut să fac pe nimeni să se îngrijoreze. Cred că am pierdut noţiunea timpului.

Îşi furişă mîna în jurul taliei ei şi o trase aproape de el.

– Vorbind de timp, nu crezi c-a sosit vremea să încetezi cu jocul ăsta feciorelnic prostesc?

Nu este un joc, ar fi vrut Victoria să i-o reteze, în timp ce se zbătea în strînsoarea lui.

– Collier, te rog, ţi-am spus de o sută de ori: Nu am să fiu iubita ta.

– La naiba, Ria, îţi iroseşti viaţa şi pe a mea deopotrivă! Îşi strînse încleştarea, mirosul lui de tutun invadînd aerul curat al mării. Nu este drept să te refuzi aşa. Ai douăzeci şi doi de ani, ba chiar te apropii de douăzeci şi trei şi încă nu ai cunoscut atingerea unui bărbat.

Ea se supără.

– N-ai de unde să ştii tu acest lucru.

– Sigur că nu. Dar aşa vorbeşte lumea. Toată Londra ştie că ticălosul ăla de soţ al tău te-a părăsit în noaptea nunţii. Cînd a venit să vă aducă cina, Atwood a constatat că ducele dispăruse. La naiba, Ria, n-ai observat cum se aşterne tăcerea în încăperile în care îţi faci apariţia?

Cum putea să nu observe acest lucru? se gîndi Vic-

toria, necăjită.

Vocea lui acoperi zgomotul unui val care tocmai se spărgea în golful de jos:

– Toţi rîd în spatele tău. Spun că eşti frigidă. S-a zvonit chiar că soţul te-a părăsit pentru că l-ai refuzat, pentru că nu l-ai lăsat să se culce cu tine. Cu mîna făcu un gest dezaprobator, apoi adăugă: Desigur, noi ştim că nu este aşa, dar asta nu împiedică lumea să bîrfească.

Ea nu se lăsă antrenată de iritarea care o învăluia. Ştia ce credeau toţi, dar ce putea face în legătură cu acest lucru? Şi cu toate acestea, continua să se întrebe dacă nu cumva era vreun sîmbure de adevăr în toată povestea asta. În definitiv, ea i se împotrivise.

– Nu este drept, continuă Collier. La naiba, iubire, am nevoie de tine. O trase, lipind-o de el. Chiar şi înainte de a pleca în acel război tîmpit, am vrut să te fac a mea. Din toate punctele de vedere. Nu vezi acest lucru?

Victoria respiră precipitat.

– Ba da. Văd ce vrei să faci, dar nu am să permit aşa ceva. Întîlni privirea lui înflăcărată şi imediat regretă acest lucru.

Ochii lui Collier străluceau, iar îmbrăţişara lui se înteţi. Gura lui flămîndă o sărută puternic.

– Blestemată să fii, murmură el, cu greutate. Nu-ţi dai seama ce-mi faci? Doamne, Ria, nu mai pot continua aşa. Nu mai pot să dorm, să mănînc, nu mă mai gîndesc la nimic altceva decît la tine.

Printre faldurile rochiei, Victoria simţi atingerea bărbăţiei lui, iar reacţia ei, la îmbrăţişarea lui virilă, o îngrozi. Cum visase ca cineva să o strîngă aşa! Să-i şoptească cuvinte de dragoste. Să-i dăruiască copii.

Îşi îndepărtă gîndurile, rugîndu-se ca senzaţiile ei păcătoase să treacă repede.

– Nu, Collier. Te rog, pleacă.

Continua să o ţină strîns lîngă el. Dar, în final, cu o

evidentă părere de rău, o eliberă.

– Acum... plec, promise el, cu subînţeles. Dar mă voi întoarce. Poţi fi sigură de asta. Şi, în curînd, o să începi şi tu să vezi lucrurile ca mine. Îşi coborî vocea, seducător: Nu vei putea rezista, la infinit, propriilor tale chemări.

Oricît de mult ar fi vrut să nege acest lucru, ea ştia că era adevărat. Cu fiecare sărut, cu fiecare atingere, hotărîrea ei slăbea.

– Blestemat să fii, Adam Remington, pentru soarta pe care mi-ai dat-o.

Nu era corect ceea ce făcuse el. Duceie nu avusese nici un drept să procedeze aşa. Se întoarse spre Brandy. Soacra ei urma să fie în birou ocupîndu-se de contabilitatea gospodăriei – o altă problemă care nu-l interesa pe Adam Remington – şi de care Victoria trebuia să se îngrijească personal. Sosise vremea să pună capăt acestei căsătorii lipsite de sens, odată pentru totdeauna.

Dacă Adam Remington nu se va întoarce la responsabilităţile sale, atunci, pe tot ce era mai sfînt, se va duce să-l caute. Va avea ea grijă s-o elibereze din această închisoare de catifea. Ori va anula căsătoria, ori se va întoarce şi-şi va prelua îndatoririle de soţ şi de tată al copiilor ei. La acest ultim gînd, se împiedică dar se reechilibră repede. El nu se va întoarce, se gîndi.

Mînîndu-l pe Brandy spre castel, o apucă spre grajduri, luînd-o pe scurtătura noroioasă de peste dealuri.

Cînd Victoria intră în birou, Alaina îşi ridică privirea. Închizînd registrul în care scria, ea zîmbi călduros.

– Bună ziua, dragă.

Victoria stătea nemişcată, privindu-şi frumoasa soacră. Femeia parcă nu îmbătrînise cu trecerea anilor. Era absolut uimitoare.

În treacăt se întrebă dacă duceie îşi simpatiza mama. Acestui gînd îi urmă altul, unui mult mai înspăimîntător: nu mi-aş recunoaşte soţul dacă ar apărea acum

în faţa mea. Nu văzuse niciodată un portret de-al lui. Şi după cum mergeau lucrurile, nu avea să ştie niciodată ce se ascundea sub rănile lui sîngerînde.

– Scuzaţi-mă, Alteţă. Nu intenţionam să vă întrerup, dar aş vrea să discut ceva cu dumneavoastră.

Alaina se încruntă.

– Victoria, de ce mi te adresezi cu un ton atît de oficial? Credeam că am mai progresat, odată cu trecerea anilor.

– Da...

Incapabilă să întîlnească privirea soacrei, Victoria îşi coborî ochii pe covorul ce reprezenta o scenă de vînătoare.

– Numai că...

Inspirînd profund, soacra ei mormăi ceva, aşa cum făcea ori de cîte ori se agita, şi ridică pana albă de vultur, nelipsită de pe masa ei. Rătăci cu degetele pe moliciunea ei, privind-o atent, apoi o puse la loc.

– Collier a fost din nou pe aici.

– N-a fost nevoie să-l văd ca să-mi dau seama că a fost pe aici. Numai după ce te vizitează, devii aşa de tulburată. Ce a mai vrut de data asta? A început iar să-ţi ceară bani?

Victoria strîngea în mînă materialul rochiei. Femeia era mult prea perspicace.

– Nu. De cînd s-a întors, nu a mai menţionat nimic despre bani. Şi, în plus, nu putea să cheltuiască toată averea tatei în numai şapte ani.

Alaina se întristă.

Victoria simţea dezaprobarea soacrei ei faţă de ceea ce Richard Townsend făcuse, înainte de a muri. Dar pentru ea nu avea nici o importanţă că el îşi schimbase testamentul şi-i lăsase totul lui Collier. Ea nu avea nevoie de averea lui.

În plus, îşi aminti cît de disperat fusese Collier după bani, chiar imediat după nuntă. Afirmase că viaţa lui era

pusă în pericol de creditorii săi de joc. Victoria cedă, în cele din urmă. La sugestia lui Paddy, înainte de a-i oferi banii, ea insistă ca vărul ei să folosească o parte din ei pentru a intra în Marina Regală. Voia ca el să se înveţe cu răspunderea şi să devină ceva în viaţă. Şi devenise. Ca ofiţer de intendenţă, reuşise să acumuleze o mare sumă de bani, sau cel puţin aşa se lăuda.

– Niciodată nu voi înţelege de ce tatăl tău te-a exclus din testament. Erai doar singurul lui copii.

Victoria se întristă amintindu-şi că tatăl ei murise la două zile după nunta ei.

– Nu are importanţă. N-am avut nevoie de banii lui atunci şi nu am nici acum.

Alaina se uită, cercetător, la modesta rochie a norei, de culoarea mărgeanului.

– Ba ai cam avea. Din averea fiului meu nu cheltuieşti. Dacă ai fi dispus de cea a tatăiui tău, cel puţin ai fi avut nişte rochii mai elegante. Se ridică şi se aşează în faţa Victoriei, apoi adăugă: Copila mea, nu sînt de acord cu ceea ce a făcut fiul meu, dar la urma urmei ţi-a lăsat o rentă destul de generoasă. De ce nu o foloseşti?

– Am folosit o parte din banii ducelui.

– Da. Pentru săteni şi pentru a-l trimite pe Paddington McDaniels la apele tămăduitoare din Bath. Iar cu excepţia cîtorva cheltuieli pentru reparaţia castelului şi pentru slujba lui Collier, cu ani în urmă, abia dacă ai foiosit ceva şi pentru tine.

– Nu a fost nevoie.

– Ba da, o contrazise Alaina, exasperată. Uită-te la tine. Arăţi mai degrabă ca o cerşetoare decît ca o ducesă. De cînd Adam ţi-a dăruit trusoul, nu îţi asiguri decît strictul necesar.

Victoria îşi ridică, încăpăţînată, bărbia.

– Îmi pare rău că veşmintele mele vă supără.

Privirea Alainei se înmuie.

– Victoria, orice ai face, tu nu mă poţi supăra. Şi ştii asta. Te iubesc ca pe fiica mea. Dar nu-mi place să văd că eşti aşa de inflexibilă în legătură cu aceste treburi. Se întoarse la masa de lucru şi urmări, cu degetul, mijlocul penei albe. Şi deoarece este evident că direcţia spre care a alunecat această conversaţie te deranjează, de ce nu am schimba-o, hmmm? Întîlni privirea Victoriei şi adăugă: Spune-mi deci motivul lui Collier.

Incapabilă să-şi mai reţină frustrarea, Victoria replică:

– Vrea să devină amantul meu.

– Poftim?

Victoria căzu zgomotos în scaun.

– Cu asta mă tot sîcîie de cînd s-a reîntors.

Alaina amuţise. Cînd, în final, începu să vorbească, glasul ei avea tonul unei şoapte strangulate:

– Şi tu ce i-ai răspuns?

Surprinsă de vădita nedumerire a soacrei ei, Victoria îşi ridică privirea.

– Am fost tentată să spun da. Îşi ascunse adevăratele sentimente de nesiguranţă în spatele unei figuri nonşalante şi continuă: În definitiv, cred că oferta ar putea fi considerată acceptabilă, sau cel puţin normală, date fiind împrejurările. Zîmbi răutăcios şi adăugă: Dar l-am refuzat.

Uşurarea se aşternu pe faţa femeii mai în vîrstă.

– Slavă cerului!

– Cel puţin, deocamdată. Alaina, nu-ţi dai seama prin ce trec. În fiecare zi mă aştept ca Adam să reapară. Dar nu vine. M-a lăsat într-o situaţie foarte jenantă. Nu sînt nici căsătorită, nici o femeie liberă. Şi adevărul este că sînt foarte tentată să-mi iau un iubit, indiferent că este Collier sau altcineva. Ar fi contrar principiilor mele, dar ce altceva pot să fac? Nu mai pot continua aşa. Trebuie să fac ceva. Am să fac ceva.

Alaina începu să tremure în scaunul ei.

– Poftim?

– Am de gînd să-mi găsesc soţul. Dacă nu vrea o soţie – şi este clar că nu vrea – doresc să-mi recapăt libertatea. Dacă refuză, indiferent de motiv, atunci... cred că viaţa unei femei pîngărite este mai bună decît a uneia fără nici un fel de viaţă.

Alaina ridică pana de pe birou şi o studie cu o privire pierdută. Cînd se uită spre Victoria, ochii ei cenuşii aveau o nouă expresie.

– Ai dreptate, copilă. A sosit vremea ca Adam să-şi asume responsabilităţile. Răsuci pana în mînă, mîngîindu-şi apoi nasul cu vîrful acesteia. De fapt, o călătorie în colonii ne-ar putea face bine amîndurora.

Apa se izbea uşor de marginile corabiei, clipocind. Mirosul dezgustător de murdărie şi descompunere se ridica din podeaua umedă a calei. Hawk strîmbă din nas, luă o gură de aer şi se rugă ca întunericul nopţii să se lase repede. Voia să iasă. Voia să simtă duiceaţa aerului proaspăt umplîndu-i plămînii. Dar nu putea risca să apară la lumină. Căpitanul corabiei nu era recunoscut ca avînd milă faţă de călătorii clandestini.

Hawk privi raza subţire de soare care pătrundea pe sub uşă. De cîteva săptămîni, aceea fusese singura lui sursă de lumină. Aceea şi razele lunii din timpul excursiilor lui nocturne, în căutare de hrană şi apă.

Ura împotriva celui care îi făcuse acest lucru se aprinse. Şapte ani. Timp de şapte ani fusese bătut şi înfometat, forţat să muncească zile în şir sub soarele algerian arzător. În timp ce sclavii ceilalţi cădeau în jurul lui, numai două lucruri îl ţinură în viaţă: Victoria... şi răzbunarea.

Soţia lui! Pînă şi rostirea cuvîntului îi ardea limba. Nu

mai conta acum că era sora lui Jason. Respectul lui Hawk, chiar şi pentru fratele lui de cruce, fusese nimicit de bătăi, foame şi... amărăciune.

Chiar şi acum, după atîta vreme, mai simţea încă durerea neîncrederii şi furia pe care o cunoscuse în noaptea nunţii. Faptul că O'Ryan fusese cel care-l prinsese şi-l vînduse negustorilor de sclavi nu reprezenta o surpriză pentru el. În schimb, rămăsese de-a dreptul stupefiat, cînd marinarul chior se lăudase că soţia lui Hawk era cea care pusese totul la cale.

Dar cu trecerea anilor, golul din interiorul lui se umpluse de ura acumulată. Cum putuse oare să creadă despre ea că era o inocentă? Mînia lui se intensifică. Şi ştia că, dacă în clipa asta ar avea-o în faţă pe Victoria, ar omorî-o cu mîinile lui.

Un val de furie îl cuprinse cînd îşi aminti de lunile istovitoare pe care le petrecuse în adîncul minei, săpînd cu greu o cavitate în mijlocul unui bloc de sare, pentru care construise apoi un capac corespunzător, riscînd astfel să fie descoperit, chiar omorît, pentru planul lui de evadare. Ciuruise capacul pentru a putea respira şi aşteptase momentul potrivit.

Cînd unii prizonieri încercară să se revolte, Hawk îşi dădu seama de şansele sale. Profitînd de faptul că gărzile erau ocupate, îşi mută cubul de sare în rînd cu cele ce urmau să fie încărcate pe o corabie ce pleca spre Maroc şi se închise înăuntru. Din Maroc, nu a mai fost decît o chestiune de îmbarcare clandestină pe un vas care se îndrepta spre Londra.

Strigătele de pe punte îl făcură pe Hawk să tresară.

– Pămînt! urlă cineva.

Senzaţiile lui Hawk se potriveau cu cele ale oamenilor de pe punte. În cîteva ore va fi liber. Cu adevărat liber. Zgomotul paşilor repezi, îndreptaţi spre cală, îl îndemnă să treacă la fapte. Marinarii urmau să pregătească marfa pentru descărcat.

Intrînd înapoi în ascunzătoarea lui – o ladă mare, goală –, trase capacui. Prin micile crăpături iaterale vedea lumina care inundase cala, odată ce uşa se deschise şi doi marinari năvăliră pe scări.

În următoareie ore, nici că mai putea respira cu marinarii din jur, care, în timp ce stivuiau butoaie, lăzi şi coşuri, vorbeau şi gesticulau.

– Deci, Harry, în seara asta te duci la tîrfuliţa aia cu faţa de purcică, de la Tully? întrebă bărbatul care se sprijini de lada lui Hawk, glasul lui răguşit exprimînd amuzament.

O voce mult mai îndepărtată mormăi:

– Să mă ia naiba, Jamie, în halul în care îs, m-aş culca şi cu împuţita de bunică-sa. Acu hai, grăbeşte-te, ticălos puturos, căpitanu' vrea să fie totu' gata cînd acostăm.

Bărbatul din apropiere înjură şi, schimbîndu-şi poziţia, făcu să se clatine capacui lăzii lui Hawk.

Hawk îngheţă.

– Fir-ar să fie, scrîşni bărbatul, apropiindu-se atît de mult de ladă, încît Hawk îi zări săculeţul de tutun atîrnîndu-i la cureaua de sfoară.

– Harry? Ai vreun ciocan şi nişte cuie? Unui din capace s-a desfăcut.

– Vezi pe butoiul de pe scară.

Hawk respiră uşurat cînd cel care se numea Jamie se îndepărtă. Fusese atît de aproape. O clipă se gîndi că avea să fie ferecat în ladă. Acum nu mai avea nici o importanţă; prin crăpăturile laterale va putea să respire, iar cînd echipajul îl va căra în depozit şi se vor întoarce după alte lăzi, va avea timp suficient să se elibereze.

Nici nu apucă bine să sfîrşească gîndul că, deodată, simţi zdruncinătura corabiei – inconfundabilul zgomot al lemnului izbit de lemn. Hawk închise ochii mulţumind Marelui Spirit. Vasul acostase.

Cînd auzi glasurile marinarilor care se îngrămădeau

să descarce marfa, tot ce putea face era să se abţină să nu rîdă.

Fără să mai respire, aşteptă ca lada lui să fie mutată. Cînd acest lucru se întîmplă, se simţi luat pe sus, văzu lumina zilei prin crăpăturile lăzii şi chicoti încet.

Dar, deodată, lada începu să se legene, înclinîndu-se într-o parte.

– Nenorociţilor! urlă cineva.

O senzaţie groaznică de cădere îi produse lui Hawk rău la stomac. Auzi o plescăitură puternică şi faţa lui se izbi de pereţii de lemn.

O clipă, simţi o mişcare vălurită, de parcă lada ar fi plutit. Dar foarte curînd aceasta a fost înlocuită de o senzaţie cumplită de înec, cu năvălirea rapidă a apei printre crăpăturile laterale.

Lada căzuse peste bord. Hawk încercă să spargă stinghiile, dar nu avea loc suficient să-şi mişte picioareie. Apa îl inundă, tăindu-i respiraţia. Se mută într-un unghi mai prielnic. Nu se clinti. Era cuprins de panică.

Închisoarea de lemn se scufundă mai adînc.

Cu o forţă izvorîtă din groază, Hawk lovi cu pumnul în capac. Pielea i se jupui. Dar durerea nu se compara cu focul care îi ardea plămînii. Iarăşi şi iarăşi lovi lemnul. Şi se ruga.

Sigur că plămînii îi vor ceda, mări viteza loviturilor.

În cele din urmă, printr-o smucitură violentă, capacui cedă.

Încercînd, cu disperare, să iasă la suprafaţă, se îndreptă în sus. Picioareie nu-i mai erau de folos. Stătuse în aceeaşi poziţie prea multă vreme. Adunîndu-şi toate puterile, îşi forţă mîiniie şi picioareie amorţite să răspundă dorinţei lui. Încet, cu mare suferinţă, simţea cum se ridică la suprafaţă.

Plămînii nu-l mai ajutau. Teama îl invada. Dorise să nu se îmbibe cu apă. Dar stătuse prea mult. Pieptul i se zgudui. Panica îi curgea prin vene. Simţi gura deschi-

zîndu-i-se din instinct. Simţurile lui se învîrteau înnebunite. Nu mai putea să judece.

Apă peste tot... atît de rece... atît de întunecată, aproape liniştitoare. O putea gusta, alunecîndu-i uşor pe gît. Încetă să se mai zbată şi-şi lăsă braţele pe lîngă corp. Era obosit să mai lupte... atît de obosit.

Se lăsă absorbit de ea. Era bine. Atît de curată, de proaspătă, aproape ca aerul. Ochii i se deschiseră. Era aer! O tuse puternică îi cuprinse plămînii. Apoi încă una şi încă una. Cînd, în final, îşi recăpătă respiraţia, clipi uimit fiind de faptul că reuşise să ajungă la suprafaţă

Îşi dădu părul la o parte din ochi, aşteptîndu-se să dea nas în nas cu echipajul corabiei. Cînd colo, îşi dădu seama că se afla în faţa cheiului alunecos, din lemn.

Îi trebui puţin timp să constate că, de fapt, era în siguranţă şi liber. Iar cînd într-adevăr îşi dădu seama de acest lucru, îşi lăsă capul pe spate şi începu să rîdă, sunetele purtate de vînt, împărţite între înjurături şi chiote, plutind deasupra lui.

Uşurat dar nu încă în siguranţă, se orientă spre cel mai apropiat stîlp şi se sprijini de el. Va aştepta să-şi recapete puterea în picioare, apoi va înota departe de mulţime şi va urca pe chei.

Cîteva minute mai tîrziu, Hawk ieşi din Tamisa şi o apucă înainte, luînd-o pe sub podul Westminster, mulţumind că ora era înaintată şi era puţină lume pe stradă. Tremurînd şi amorţît, alergă spre parcul St. James, nerăbdător să evite străzile aglomerate şi să ajungă la locuinţele din Mayfair ale mamei sale, cît mai repede posibil.

Tîrziu, se întrebă dacă soţia lui era acolo sau stătea la *Silvercove*? Spera să fie la castel. Nu voia s-o vadă. Nu încă. O baie, mîncarea şi căldura erau priorităţile lui... apoi urma Victoria.

Bătrîna servitoare, Bertha, răspunse, deschizînd la ciocăniturile lui dar, privindu-l, îi trînti uşa în nas.

Stupefiat, privea înmărmurit bariera de stejar. O mînie puternică îl cuprinse imediat. Nu-l recunoscuse. Purtînd numai pantalonii care atîrnau în zdrenţe, avînd trupul murdar şi slăbit, ştia că i-a apărut servitoarei ca un cerşetor.

Oftînd, se dădu înapoi, ridică piciorul şi-l izbi cu putere în uşă.

Se deschise.

Un plîns strangulat izbucni din ochii măriţi ai servitoarei, în timp ce se dădu în spate.

– Bertha! ordonă Hawk, aspru, pregăteşte-mi baia.

Bătrînica clipi şi încercă să facă un pas în faţă.

– Alteţă? Respiraţia i se tăie. Oh, Doamne! Se întoarse şi începu să alerge, vocea ei răsunînd pe hoi: A venit. Hai, repede! A venit ducele!

În cîteva clipe, sculă tot personalul şi, după un baraj de întrebări, îl aşeză pe Hawk – care ţinea într-o mînă o bucată mare de pîine, iar în cealaltă o felie groasă de brînză – în cada cu apă fierbinte. Un pahar mare cu vin stătea pe o măsuţă lîngă el.

Zîmbi pentru prima dată, după mult timp. Probabil că se putea spune ceva şi despre gusturile omului alb, în definitiv.

Atunci îşi dădu seama că nu o văzuse pe mama lui.

– Bertha, unde este lady Remington?

Servitoarea aşeză vraful de prosoape pufoase, pe care-l ducea, lîngă cadă.

– A plecat.

– Unde?

– Să vă ca'te.

– De ce?

– Să vă găsească, desigur. Bertha îl privi ca şi cum mintea lui ar fi avut de suferit pe durata absenţei, apoi ridică din umeri şi continuă: Nu fuse ideea dumneaei. Cocoana a' tînără a dumneavoastră a hotărît să meargă în colonii.

Hawk încremeni.

– *Neewa* mea, soţia mea, a plecat în America?

Servitoarea încuviinţă din cap.

– Dumneaei, împreună cu mama dumneavoastră şi cu grăjdarul ăia şchiop, Paddy McDaniels. Plecară ieri.

Buimăcit şi mînios, Hawk se ridică brusc.

Bertha scoase un icnet şi se întoarse cu spatele.

– Doamne, Alteţă!

Dîndu-şi seama de goliciunea lui, Hawk luă un prosop şi şi-l legă în jurul mijlocului.

– Unde îmi sînt pantalonii din piele de căprioară?

Bătrîna îi luă, îngrijorată, şi îi dădu peste umăr, apoi se relaxă şi se întoarse cu faţa la el. Îşi puse mîinile în şold, arătîndu-se dezgustată.

– Acu' de ce-i vrusără-ţi p-ăia? Abia sosiră-ţi acasă. Îi privi, suspicioasă, apoi îl întrebă: Nu intenţionaţi să plecaţi iar, aşa-i?

Respiraţia lui Hawk şuieră printre dinţi.

– Da.

– Ai milă, Doamne. Bunicu' dumneavoastră o să se răsucească în mormînt după cîte griji îi faceţi mamei dumneavoastră. Ea îşi scutură capul cu păr cărunt şi continuă: Nu-i drept. Nu, domnule, nu-i. Încrucişîndu-şi braţele rotofeie pe pieptul mare, ea păşi înainte, întrebîndu-l: Şi de data asta, unde mai vreţi să vă duceţi?

Se forţă să nu-şi arate colţii.

– După soţia mea.

Capitolul 8

Collier Parks, dezvelindu-se, aruncă pledul deoparte şi privi, încruntat, la femeia care stătea încă întinsă în aşternuturi.

– Cine m-o fi căutînd oare la această oră din noapte aici, la tine acasă? Probabil că servitoarea asta bătrînă a ta, cu faţa acră, a făcut vreo confuzie.

Cassandra se întinse leneşă, privirea ei somnoroasă rătăcind liberă pe formele lui.

– Mă cam îndoiesc. Mormăind ceva, Collier îşi trase pantalonii.

– Oh, da, am uitat cît de perfectă este zgripţuroaica asta bătrînă.

Privind, dezgustat, la frumuseţea blondă aşezată în aşternuturile roşii, satinate, îşi tîrşi picioarele goale pe duşumea şi ieşi trîntind uşa.

Cînd îl văzu pe Dooley O'Ryan, stînd în mijlocul exoticului salonaş al Cassandrei, enervarea lui Collier se accentuă.

– Ce dracu' cauţi aici? Am crezut că am pus punct afacerii noastre, noaptea trecută.

– Aşa-i, în legătură cu micul accident care vruseşi să

aibă loc, am pus. Marinarul privea, insistent, cu singurul ochi ce-l mai avea. Aproape că era să mă prinză osia căruţei. Data viitoare, cînd te-o mai supăra vreo puştoaică, să te ocupi dumneata singur de ta-su.

Collier îşi stăpîni pornirea de a urla.

– Bine! Şi acum, de ce ai venit?

– Nu mă lua pe d-alde mine cu tonu' ăsta, Parks. Nu veneam io aci, dacă nu treb'ia.

– Şi ce era atît de important de a trebuit să vii după mine, la trei dimineaţa, în casa unei prostituate?

– Duceie de Silvercove.

Lui Collier i se urcă sîngele la cap.

– Ce?

– Ticălosu' evadă.

– A evadat? Despre ce vorbeşti?

– Spusei că ducele scăpă.

Collier simţi genunchii înmuindu-se.

– De unde să scape? Blestemat să fii, O'Ryan. Ce tot vorbeşti? Te-am plătit să-l omori.

Roşcovanul îşi scărpină barba neîngrijită şi ridică un umăr vînjos.

– Eh, şi io vă spusei c-o să am grijă ca ticălosul să sufere ca-n iad. Îl vîndui ca sclav la o mină, în Algeria. Îmi închipuii că n-o s-o ducă mai mult de două săptămîni. Da' uite că reuşi. Şi acu' afurisitu' scăpă. Bănuiesc că o să vină încoa'.

– Ticălosule! Idiotule! exclamă, panica lui împletindu-se cu furia. Îţi dai seama ce ai făcut? Va afla că eu sînt în spatele la tot. Eu l-am şantajat să se căsătorească cu Ria. Cînd va pune cap la cap împrejurările răpirii sale, va şti că eu sînt implicat şi mă va omorî!

– Da' nu ştie despre dumneata. O'Ryan îşi schimonosi gura într-un zîmbet grotesc. Îi spusei că totul e opera lu' nevastă-sa. Mă gîndii să-i fac suferinţa mai dureroasă, aflînd că iubita îl trădă.

– Ce?

Collier nu-şi dădea seama dacă să se liniştească sau să se înfurie şi mai mult. Se linişti că viaţa nu-i mai era în pericol. Dar cu Ria, cum rămînea? Ducele probabil că o va omorî. Dacă o va găsi, îi şopti o voce lăuntrică. Teama lui Collier se mai micşoră puţin cînd îşi aminti de biletul pe care Ria i-l trimisese, informîndu-l despre planurile ei de a călători totuşi în colonii. Slavă cerului măcar pentru atît. Remington nu o va găsi pînă ce Collier nu-l va elimina din nou. Dar de data aceasta, pentru totdeauna.

Privind furios la marinar şi făcînd un semn cu mîna, îi arătă uşa.

– Pleacă de aici, O'Ryan. Vino ia taverna *Waterfront* în jurul prînzului. Pînă atunci, am să mă gîndesc la un plan care să corecteze greşeala ta tîmpită. Îi aruncă o privire plină de semnificaţie, adăugînd: Şi a doua oară nu mai plătesc.

O'Ryan privi chiorîş şi nu spuse nimic. Abia încuviinţă din cap şi ieşi din cameră.

Collier privi retragerea solidului individ, întrebîndu-se pe cine ar putea angaja să-l scape de acest ticălos împuţit. Respiră anevoios şi se întoarse la scară. La naiba, ar putea să-i sucească chiar el gîtui porcului. În ultimii ani exersase destul.

Ria nici nu ştia ce serviciu imens îi făcuse plătindu-i, acum şapte ani, pregătirea în marină. Învăţase o groază despre crime şi despre cum se fac banii. Ca ofiţer de intendenţă avusese acces la multe mărfuri de valoare. Mărfuri pe care apoi le vindea celui care făcea cea mai bună ofertă, indiferent de culoarea uniformei lui.

Da, îşi zise. Iubita lui îi făcuse, într-adevăr, o favoare. Terminase cu toţi creditorii. Amintindu-şi de disperarea în care fusese, pentru a aduna fondurile necesare, se albi.

În noaptea nunţii, după ce Ria şi Remington plecaseră, unchiul Richard îl invitase pe Collier în biroul lui.

Acolo bătrînul îl adusese la cunoştinţă schimbările pe care le făcuse în testamentul lui şi motivele pe care le avusese. La început, Collier rămăsese uimit de explicaţia contelui, apoi se bine dispuse. Odată cu noul testament, el devenea singurul moştenitor al contelui.

Lui Collier îi trebuiră numai două zile pentru a aranja moartea accidentală a contelui. Din păcate, nu fusese pus în posesia moştenirii atît de repede încît să-şi liniştească creditorii. A trebuit să solicite bani de la Ria, cu preţul înrolării în Armata Regală.

Slavă cerului că avusese inspiraţia să aleagă o poziţie atît de avantajoasă. Printr-un mic vicleşug, după ce trecu de cele cîteva obstacole – căpitanul foarte onest şi secundul acestuia – reuşi să acumuleze, în anii aceia nonoroci̧i, o sumă importantă. Avea bani să-şi permită plăceri de care pînă atunci nu se bucurase. Privirea lui se îndreptă spre tavan. Bani suficienţi pentru a avea acces la cele mai scumpe prostituate din Londra.

Zîmbind, urcă scara şi deschise uşa dormitorului Cassandrei. Privi la femeia dintre aşternuturi şi surîse larg. Înainte de a se înrola în serviciul regelui, nu şi-ar fi putut permite aşa ceva.

Traversînd camera, îşi dezbrăcă pantalonii şi se urcă în pat lîngă tîrfa voluptuoasă. Da, plătise o groază pentru ea şi intenţiona să-şi scoată banii.

– Cine era vizitatorul?

Collier îşi furişă mîna pe trupul ei, cuprinzîndu-i în palme sînul.

– Nimeni important. Un marinar. Îi strînse carnea, ciupindu-i sfîrcul.

Ea scoase un geamăt de durere.

– Uşor, iubitule. Întorcîndu-se cu faţa la el, rătăci cu degetele ei subţiri prin părul lui blond, de pe piept. Ce voia?

Collier se aplecă să lingă sfîrcul roz pe care îl ţinea între degete, apoi îl muşcă.

– Să-mi spună că Adam Remington s-ar putea să se întoarcă.

Ea se ghemui şi încercă să se tragă deoparte.

– Adică vrei să spui că s-a întors şi a şi piecat.

– Poftim?

– S-a întors şi a piecat din nou, dacă mă iau după bîrfa servitoriior mei. Bucătăreasa spunea că a auzit că duceie a sosit ieri şi că a plecat astăzi, în colonii.

– La naiba! Collier sări din pat.

– Ce este? Ce s-a întîmplat?

– Nimic! spuse el cu dispreţ, căutîndu-şi hainele. Am uitat că aveam întîlnire, asta-i tot.

Cassandra, masîndu-şi sfîrcul înroşit, afişă o figură uşurată.

– Îmi pare rău că trebuie să pleci. Dar poate vii mai tîrziu.

Collier era conştient de falsitatea ofertei ei. Îi veni să zîmbească.

– Poate mă întorc. Tîrfa ar face orice pentru bani, se gîndi el, dar niciodată nu va fi capabilă să-şi ascundă reacţia faţă de stilul lui de a face dragoste.

Lăsînd la o parte gîndurile plăcerilor atrăgătoare, îmbrăcă ultimele haine, încercînd să-şi stăpînească fiorii de teamă. Remington plecase după Ria.

Degetele lui Collier se opriră pe nasturii cămăşii şi o nouă scînteie de nelinişte se aprinse. Ticălosul o va omorî! Luîndu-şi pelerina, ieşi furtunos din cameră. Trebuia să facă céva.

La capătul scării, se opri să-şi liniştească inima care bătea gata să-i spargă pieptul. Nu-l putea lăsa pe Remington să o găsească pe Ria. Dar dacă nenorocitul nu o ucidea şi îi asculta mărturisirea inocenţei? Atunci către cine s-ar întoarce ducele pentru răzbunare? Către Dooley O'Ryan, către cine altcineva? Iar nemernicul nu va ezita să dea vina pe Collier, pentru a-şi salva ceafa aia groasă.

Strîngîndu-şi pumnii, ar fi vrut să-i rupă gîtul cărpănosului ăla prost, şi poate că o va şi face, după ce O'Ryan îl va ajuta să termine treaba pentru care îşi primise deja simbria şi asupra căreia el va insista la întîlnirea pe care o vor avea la prînz.

Ezită un moment, gîndindu-se că acest lucru însemna o călătorie cu gloata, spre acele colonii blestemate. Dar nu exista altă cale. Trebuia să-l omoare pe Adam Remington.

Căldura îngrozitoare se revărsa pe spatele lui Hawk, iar aerul era atît de greu, că abia putea fi respirat. Muşchii lui se încordau sub greutatea tîrnăcopului de plumb. Îl lăsă jos, odihnindu-se pe un bloc de sare. Îşi linse buzele crăpate şi înghiţi uscăciunea care îi împovăra gîtul.

Un bici pocni.

O durere sălbatică îi străpunse carnea. Corpul lui se zgudui violent.

O altă lovitură.

Plesnitura arzătoare îl făcu să cadă în genunchi. Sudoarea îi alunecă de-a lungul spatelui, usturîndu-l de parcă ar fi fost amestecată cu sînge. Tremurînd, îşi încleştă mai tare tîrnăcopul, pentru a nu leşina.

– Înapoi la muncă, corcitură infectă! urlă, în arabă, paznicul.

Pentru prima dată în viaţă, Hawk îşi dori pacea liniştită a morţii. În ultimii ani, văzuse pe mulţi murind. Ar fi atît de uşor! Apoi imaginea Victoriei rîzînd, batjocorindu-l, începu să-l obsedeze. Hotărîrea lui era luată. Va supravieţui pentru a se răzbuna. Ura pentru Victoria îi înveninase inima şi, deşi braţele îi tremurau de slăbiciune,

ridică tîrnăcopul şi lovi peretele de sare.

– Mai repede, puturosule.

Biciul pocni din nou.

Hawk respiră adînc şi clipi pentru a-şi limpezi privirea. Durerea şi căldura îl făcură să-şi piardă simţurile. Ameţit, se răsuci. Ar fi vrut să-şi mişte braţele. Sus... jos... Victoria. Sus... jos... Soţie. Sus... jos... Vei plăti. Iarăşi. Iarăşi. Mai repede.

Hawk tresări şi se trezi din somn cînd un rîs izbucni în holul de jos. Un strat de sudoare îi acoperea pielea, iar mîinile îi tremurau trăind ultimele clipe ale coşmarului. Nu. Nu ale coşmarului. Ale amintirii.

Se ghemui într-o parte şi încercă să-şi liniştească bătăile inimii. Răcoarea cearceafului de sub el îi penetra pielea încălzită, atrăgîndu-l înapoi în ambianţa din camera cîrciumei din Yorktown, Virginia.

Cînd respiraţia i se linişti, se ridică şi-şi trecu degetele prin păr. Nu ştia ce era mai rău, să retrăiască ziua în care mama lui îl părăsise sau iadul din mina de sare. Oftă. Ştia care din acestea îi producea durerea de nesuportat. Şi soţia lui va plăti pentru asta.

Ridicîndu-se, traversă podeaua uzată de lemn şi se îndreptă spre fereastră, privind cerul întunecat al nopţii. Judecînd după poziţia lunii, era trecut de miezul nopţii, dar mai erau cîteva ore bune pînă la ivirea zorilor.

Se întoarse de la fereastră şi privi spre pat, dar amintirea visului nu-l va lăsa să se odihnească. Nu în noaptea asta.

Se deplasă spre un scaun cu o tapiserie decolorată, unde îşi aruncase hainele, şi ridică o pereche de pantaloni negri, pe care îi puse deoparte. Nu va mai purta de acum încolo hainele omului alb.

Privirea lui cercetă camera mică pînă găsi ceea ce căuta. Valiza pe care o adusese de la Londra stătea pe o comodă, lîngă uşă.

Din ea, scoase repede hainele cu care era mult mai

familiarizat. Zîmbi cînd îşi trase pantalonii din piele de căprioară, peste şolduri. Aproape că uitase cît de moi erau. Cînd termină să se îmbrace, se privi în oglinda de deasupra lavoarului şi îşi zise că semăna mai mult a vînător decît a Shawnee. Se strîmbă. Nu voia să-şi dezvăluie originea atît timp cît se afla încă în oraşul omului alb. Dar odată ce va ajunge în pădure, îşi va îndepărta pălăria şi bentiţa care-i lega părul, iar cînd va sosi vremea, îşi va pune în aplicare planul şi va îmbrăca veşmintele oamenilor lui.

În holul întunecat, se auzeau rîsetele zgomotoase din cîrciuma de la parter. Mirosul de bere, combinat cu cel de sudoare, impregna aerul. Strîmbă din nas la mirosurile neplăcute. Trăgîndu-şi pălăria mai pe ochi, se îndreptă spre scară, dornic să părăsească spaţiile sufocante ale clădirii.

Odată ajuns afară, îşi croi drum spre docuri. Probabil că nava pe care se îmbarcase Victoria va ajunge mîine şi astfel va putea să-şi pună planul în aplicare. Deşi mai erau multe ore pînă cînd soarele va urea sus pe cer, va aştepta. Urmărise docurile tot timpul, de cînd acostase corabia sa şi pînă se lăsase noaptea, cînd, epuizat, găsise o cameră. Trebuia să fie foarte vigilent şi să stea ascuns. Cînd trio-ul va sosi, mama lui nu va trebui să-i vadă faţa. Nu, dacă voia ca schema lui să funcţioneze.

Pînă acum, totul mersese aşa cum plănuise. La Londra, bătrîna Bertha îi povestise că Alaina îi spusese Victoriei despre originea lui Shawnee şi că, auzind acestea, soţia lui se îngrozise. Ar fi vrut să afle mai multe, dar femeia se întrerupsese datorită unor situaţii urgente din bucătărie. Şi cu toate astea, ştia suficient ca să-i încolţească o idee.

Din apartamentele mamei lui se dusese direct la docuri, unde aflase că aceasta şi soţia lui – împreună cu iubitul Victoriei – se îmbarcaseră pe *Molly Clay,* o

corabie care avea de făcut multe escale de-a lungul canalului englez. Hawk descoperise că putea ajunge în colonii, înaintea celor trei, dacă se îmbarca pe cargoul rapid *Sea Master.*

Privi spre portul luminat de lună, la numeroasele ambarcaţiuni ancorate lîngă chei.

În curînd, corabia Victoriei se va alătura celorlalte. Îşi frecă ceafa, rotindu-şi capul pentru a-şi mai linişti încordarea. Se săturase de atîta aşteptare, în toţi aceşti ani. Să aştepte mesele. Să aştepte apa. Să aştepte ca soarele arzător să apună. Să aştepte să evadeze. Ca să se poată răzbuna, ar fi fost în stare să mai îndure, încă o dată, totul.

Se întoarse şi se îndreptă spre depozitul gol, pe care îl folosise mai devreme ca post de observaţie. De la fereastra etajului al doilea, se putea vedea întreg portul şi pasagerii care debarcau.

Uşa grea scîrţîi cînd se propti în ea, deschizînd-o atît cît să se strecoare. Praful şi mucegaiul, amestecate cu tutunul intrat în putrefacţie, dădeau aerului un miros oribil. Hawk se încruntă şi, în timp ce-şi croia drum pe scara îngustă de lemn, îşi scutură capul încercînd să evite duhoarea.

La etaj, se îndreptă spre stiva de lăzi goale din apropierea ferestrei şi se aşezâ. Întinzîndu-şi picioareie lungi, le puse unele peste altele, îşi încrucişă mîinile la piept şi se lăsă pe spate. Nu mai avea nimic de făcut decît să aştepte...

Victoria privi spre *Molly Clay,* care se legăna ancorată în portul Yorktown, corpul ei tremurînd pe digul de sub tălpi. Chiar şi aşa, era extraordinar să simţi din

nou pământul. Încă nu-i venea să creadă că ajunseseră.

După toate escalele şi furtuna care întîrziaseră voiajul cu aproape o săptămînă, începuse să se îndoiască că va mai atinge vreodată uscatul. Se gîndi că, dacă ar fi plecat cu o zi mai tîrziu, n-ar mai fi apucat furtuna cel puţin aşa pretinsese tînărul care le descărcase bagajele.

– Portul s-a dezvoltat de cînd am fost eu ultima oară, în Yorktown, spuse Paddy.

Victoria se uită spre prietenul ei înalt, atractiv, îmbrăcat cu o haină elegantă şi pantaloni maron de lînă.

– Nu ştiam că ai mai fost în America.

El explora docurile aflate în dezordine, animate de marinari gălăgioşi şi de comercianţi zgomotoşi. O tristeţe i se aşternu pe ochii azurii.

– Da, dragă. Înainte ca tu să te fi născut. Contele mă trimisese să am grijă de mama ta, cînd aceasta venise să-şi viziteze sora – cea care muri acu' vreo zece ani în urmă. Îşi coborî spre ea o privire plină de dragoste, care îi încălzea trăsăturile. Chiar în acest loc, venişi pe lume.

Stînjeneala citindu-se pe faţa ei, îşi schimbă privirea. Ceva îi atrase atenţia – o mişcare – şi se uită spre fereastra de la etajul superior al depozitului, dar nu văzu nimic. Şi totuşi, se simţea urmărită. Reîntorcîndu-se spre Paddy, îşi exprimă nedumerirea legată de afirmaţia lui.

– Credeam că tata a călătorit împreună cu mama.

– Aşa intenţionase, dar regele trimise după el tocmai cînd se pregătea să piece. Mama ta continuă călătoria fără el, însoţită de mine şi de o servitoare bătrînă, Loise. Tatăi tău veni mai tîrziu.

Alaina îi se alătură şi, îndepărtîndu-şi de pe obraz un cîrlionţ din părul auriu, îi aruncă o privire încurcată lui Paddy.

– Ce îngrozitor! Şi contele a fost reţinut mult?

Ochii lui Paddy îi întîlniră pe cei ai femeii în vîrstă şi, pentru un moment, păru că se fereşte de ceva. Îşi co-

borî privirea.

– Nu po' să-mi aduc aminte, Alteţă. A fost prea demult.

– Doamne! Nu mi-am dat seama că eşti de atîta vreme în serviciul familiei Townsend, spuse Alaina, încercînd, brusc, să-şi schimbe tonul.

– Asta pentru că nu i-aţi cunoscut personal, decît după ce aţi întîlnit-o pe fetiţa noastră, *milady.*

Femeia în vîrstă zîmbi uşor, fără să spună nimic.

– Scuzaţi-mă!

Victoria se răsuci şi zări un tînăr marinar cu dinţii încălecaţi, purtînd o căciulă tricotată şi o cămaşă largă, verde.

– Sînteţi lady Remington?

Surprinsă, ea făcu un pas în spate.

– Da.

– Bun, bun, zise el, aprobînd din cap. Adusei trăsura pe care o doreaţi.

– Poftim? zise Victoria. Dar nu am cerut nici o trăsură.

Părul de pe ceafa ei se zburli şi simţi din nou acea senzaţie ciudată. Fără să vrea, privirea îi alunecă spre fereastra întunecată de la etajul al doilea al depozitului.

Alaina se aşează în faţa ei.

– Eu am comandat. Ştiam că vom avea nevoie, aşa că am scris din vreme pentru a ni se construi una.

– Dar nu a fost timp suficient.

Soacra ei zîmbi cu indulgenţă.

– Am expediat instrucţiunile şi banii în ziua care a urmat discuţiei noastre. Dacă îţi mai aduci aminte, abia după două săptămîni au fost încheiate toate pregătirile.

– Dar cum a ajuns aici?

– La scurt timp după ce am debarcat, am solicitat ajutorul secundului să ne aducă trăsura. După cum se vede, domnul Charles nu şi-a pierdut vremea.

Uşurată, deşi nu ştia de ce, Victoria se relaxă.

După ce-i înmînă o monedă tînărului, Alaina arătă spre trăsură.

– Eşti atît de amabil să ne încarci bagajele?

– Sigur, Alteţă.

Paddy îşi ridică geamantanul din piele.

– Am să te ajut şi io, băiete.

Alaina îi privi pe cei doi bărbaţi depărtîndu-se, apoi se întoarse spre Victoria.

– Ar fi bine să ajungem la Crystal Terrace, deşi e cam departe de aici. Cred că ne-ar trebui vreo trei zile.

Înaltul şi zveltul domn Charles apăru chiar în acel moment, părînd foarte distant în pantalonii lui confortabili, de culoare maron, şi în jacheta albastru-închis.

– Am auzit eu bine, Crystal Terrace?

– Da, confirmă Alaina.

– Sînteţi sigură că acela este locul corect? Din cîte ştiu, acolo nu mai locuieşte nimeni de dinainte de război.

– Nici Jason Kincaid?

Sprîncenele blonde ale secundului se ridicară deasupra ochilor verzi, întunecaţi.

– Îmi pare rău, doamnă, dar nu-l cunosc.

Alaina se încruntă.

– Mulţumesc, domnule Charles. Sînt convinsă că m-aţi scutit de o călătorie îngrozitoare. M-ar fi părut rău să fac un drum pînă la Lynch's Ferry, numai ca să aflu că Crystal Terrace este pustiu. Deşi mă tem că acum va trebui să facem o călătorie mai lungă, pînă la Halcyon, la plantaţia lui Jason Kincaid din Shenandoah Valley.

Victoria tresări, rugîndu-se să nu fie munţi pînă la destinaţia lor, în Shenandoah.

– Trebuie să aveţi, neapărat, o călăuză familiarizată cu terenul muntos.

Victoria gemu.

– Oh, domnule Charles, vă mulţumesc atît de mult, spuse Alaina, dar nici în vis nu îndrăzneam să mă gîn-

desc că am putea să vă luăm de la îndatoririle dumneavoastră.

Victoria zîmbi uşor văzînd roşeaţa din obrajii soacrei el.

– Oh, da. Ce prostie din partea mea să presupun... Alaina îşi drese glasul şi adăugă: Cunoaşteţi pe cineva care ne-ar putea fi de folos?

– Posibil. Domnul Charles îşi înclină capul, gura lui căpătînd o formă gînditoare. Există un tip, Bragen Alexander. Se ştie că a fost angajat ca ghid o dată sau de două ori. Din cîte am auzit este o persoană de nădejde.

Alaina se încruntă.

– Dar nu-l cunoaşteţi?

– Personal, nu. Dar are o reputaţie foarte bună. Sînt sigur că este de încredere.

Alaina aruncă spre Victoria o privire plină de îngrijorare, apoi se uită din nou la ofiţer.

– Poate dacă l-aş întîlni... Spuneţi-mi, domnule Charles, cum pot să-l găsesc pe acest domn Alexander?

– Să văd dacă pot să-l găsesc eu pentru dumneavoastră. Unde veţi sta?

– Încă nu ne-am instalat, mărturisi Alaina.

– Atunci aş putea să vă sugerez ceva, spuse el, arătînd în josul drumului. Faceţi la stînga, la capătul străzii. Chiar după colţ este o excelentă pensiune. Nu se poate să nu o zăriţi.

Alaina înclină capul, recunoscătoare.

– Nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru ajutor.

– Plăcerea a fost de partea mea, doamnă. Am să mă interesez dacă Bragen este în oraş. Şi dacă este, am să trimit după el.

Zîmbind fermecător spre Victoria, cum de altfel făcuse de nenumărate ori pe punte, se înclină în faţa amîndurora, se întoarse şi plecă.

Victoria îl privi o clipă, apoi se uită spre soacra ei.

– Dacă domnul Alexander este satisfăcător, cît timp

ne trebuie ca să ajungem la Halcyon?

Alaina îşi ridică bărbia.

– Dacă nu-mi va spune, atunci vom merge la bătrînul vînător, Jedediah Blackburn.

– Şi de ce nu mergem acolo de la început? întrebă Victoria, nedumerită.

– Este o călătorie periculoasă şi prefer să o evităm, dacă este posibil. Ridică din umeri şi adăugă: O voi folosi ca pe ultima alternativă în a-l găsi pe Adam.

Victoria se cutremură la perspectiva de a-şi întîlni soţul după atîţia ani, dar reuşi repede să-şi îndepărteze senzaţia neplăcută. Nu mai era deloc preocupată.

– Atunci, spre Halcyon. Dar după o masă bună şi un somn tihnit, într-un pat care nu se mişcă.

Alaina zîmbi şi, îmbrăţişînd-o pe Victoria, se îndreptă spre Paddy şi spre trăsura care-i aştepta.

– O idee grozavă.

Victoria nu mai era atît de sigură că era o idee într-adevăr grozavă. În Anglia, ideea de a-şi găsi soţul şi de a sta în faţa lui păruse simplă. Dar cu cît se apropia clipa posibilei revederi... Un alt fior cumplit o săgetă. Se uită în spate şi, instinctiv, privi spre fereastra depozitului.

Dar din nou nu văzu nimic.

Hawk rămase în umbră, în apropierea ferestrei. După o săptămînă de aşteptări, sosiseră, în sfîrşit. Prin geamurile murdare îşi privi mama şi soţia urcîndu-se în trăsură, conduse evident de McDaniels. Îl cuprinse scîrba cînd bărbatul invalid, care împărţea patul Victoriei, o bătu uşor pe mînă înainte de a închide portiera.

Permiţînd privirii să alunece spre femeia răspunzătoare de anii lui de tortură, Hawk clipi pentru a înde-

părta ceaţa izvorîtă din ură, care întuneca *imaginea ei*. Studie obiectul răzbunării lui. Deşi sufletul ei era ca al unui şarpe, nu putea să nege că, în exterior, soţia sa devenise o frumoasă femeie. Mai *mult decît* îşi închipuise.

Soarele strălucea în şuviţele ei negre, transformîndu-le în văpăi. Dar asta era ceva *normal pentru o* femeie-diavol. Rochia ei albastră se strîngea pe talia mică, iar rotunjimile sînilor răzbăteau de sub decolteul adînc. Amintirea modului în care moliciunea lor îi umpluse mîinile, îl străfulgeră şi un fior de dorinţă îl străbătu între coapse. Îşi schimbă poziţia şi se blestemă din nou pentru că nu o vizitase pe Cassandra, înainte de a părăsi Londra. După şapte ani petrecuţi fără vreo prezenţă feminină, chiar şi această viaţă desfrînată părea dezirabilă.

Zîmbi batjocoritor şi privi spre marinarul care vorbise cu cele două femei.

Marinarul se îndreptă spre un bărbat înalt, cu părul negru, cu care intră în cîrciumă.

Hawk se ridică. Va trebui să afle ce discutase Victoria cu acel marinar.

Părăsind depozitul izolat, se hotărî să se întoarcă în camera sa, înainte de a lua legătura cu marinarul. Mărindu-şi pasul, se grăbi spre casă, unde se îmbrăcă în costumul negru care-i displăcea atît.

Tot ce voia era să afle destinaţia Victoriei. Apoi avea să-şi pună planul în aplicare.

Capitolul 9

În timp ce apa se răcea, Victoria se ridică, oftînd cu regret, şi ieşi din cadă. Înfăşurîndu-şi un prosop gros în jurul trupului ud, se gîndi la servitoarea ei, Claire. Nu pentru că ar fi deranjat-o să se ocupe singură de astfel de lucruri, ci pentru că simţea lipsa fetei. Dealtfel i se păruse destul de ciudat că Alaina insistase ca servitorii să rămînă în Anglia. Parcă ar fi plănuit să nu se mai întoarcă. Ceea ce, desigur, era de neînchipuit.

Apropiindu-se de birou – una din numeroasele piese de mobilier din cameră – îmbrăcă halatul ei roz. Înainte de a se aşeza în faţa căminului dogoritor, ridică de pe masă peria.

Doamne! Părea că trecuse o eternitate de cînd nu mai făcuse o baie bună. Încet, trecu peria prin desimea părului ei lung. Pe corabie, rareori avusese ocazia să se bucure de o toaletă adecvată.

Zîmbi, amintindu-şi cum domnul Charles se prezentase galant, într-o dimineaţă, după furtună, cu un hîrdău cu apă de ploaie. Îl instalase cu grijă, ca ea să poată beneficia de o spălare înviorătoare.

Domnul Charles făcuse o serie de lucruri frumoase

pentru ea. Fusese un adevărat gentleman şi, dacă nu ar fi fost jurămintele căsătoriei ei nenorocite, poate că n-ar fi ezitat să-l cunoască mai bine. Sau, poate că nu, îşi zise ea. Pînă acum nu cunoscuse nici un gentleman care să-i fi atras cîtuşi de puţin interesul. Erau fie prea pedanţi, fie prea pompoşi sau, ca în cazul domnului Charles, erau prea maleabili. Nici unui nu trezea în ea decît plictiseala.

Lipsa de emoţie care o stăpînea era probabil un blestem. Se îndoia că va simţi vreodată acea dorinţă despre care citise, cu cîţiva ani în urmă, într-una din revistele trimise de la Paris de o prietenă a ei.

Dar o amintire bruscă o fulgeră şi rememoră sărutările excitante ale lui Adam. Pe atunci, simţise într-adevăr ceva. Dar atribuise totul tinereţii. În definitiv, la vremea aceea ea un copil, iar de atunci nu mai cunoscuse acele senzaţii.

Poate că sentimentele ei se vor schimba odată ce căsătoria va fi anulată. Cel puţin, aşa spera. Gîndindu-se la mariajul ei fals, fără copii, o apucă furia şi, trecîndu-şi peria prin păr, tresări cînd acele acesteia se împiedicară în şuviţele ei de acum uscate.

Aruncîndu-şi şalul peste umeri, se ridică şi se îndreptă spre pat, unde-i erau aşezate hainele. Nu se va mai gîndi la căsătoria ei, acum.

După şapte săptămîni pe corabia aceea nenorocită şi avînd în vedere că urma să mai petreacă încă două, într-o trăsură înghesuită, se hotărî ca în seara aceea să se destindă şi să se distreze, luînd masa cu cei care o însoţeau.

O oră mai tîrziu, Victoria coborî scările, purtînd o rochie simplă, dar elegantă, din satin verde, care îi îmbrăca umerii şi îi etala un decolteu adînc. Din cauza orei înaintate, nu se mai deranjă să-şi strîngă părul, ştiind că, în scurt timp, va trebui să-l lase din nou liber.

Zgomotul de farfurii şi murmurul de glasuri deve-

neau tot mai clare, pe măsură ce se apropia de sufrageria comună. Aroma apetisantă de pîine coaptă şi pui fript se ridica, făcîndu-i stomacul să freamăte. Cînd coborî ultima treaptă, privi în jur şi-i localiză imediat pe Paddy şi pe Alaina, care şedeau la o masă lungă de lemn, alături de alţi cîţiva clienţi.

Paddy îşi rdică privirea şi zîmbi.

– Ria, dragă, vino. Stai lîngă mine. Bătu cu palma locul liber de lîngă el, aflat aproape de marginea băncii uzate.

Alaina, care ocupa locul de vizavi, afişă un surîs cald.

– Vai, cît de uimitor arăţi. Rochia îţi vine de minune. Dar desigur că, împreună cu chipul tău extraordinar, cum ai putea arăta altfel, hmm?

Alaina chicoti încet, apoi arătă spre un platou cu friptură de puì şi cartofi noi, care abureau, aflat la mijlocul mesei.

– Serveşte-te, dragă. Sînt delicioşi.

În timp ce Paddy ridică platoul, punîndu-l în faţa Victoriei, uşa se deschise.

Un bărbat înalt, foarte atrăgător, intră. Purta o cămaşă gri de olandă, care îi acoperea umerii laţi şi braţele musculoase. Partea din faţă, desfăcută, îi dezvăluia părul negru şi creţ de pe piept. Pantaloni maron, strîmţi, îi îmbrăţişau coapsele puternice şi dispăreau în nişte cizme negre. În treacăt, îşi aminti de statura cu umeri laţi a soţului ei şi-şi simţi inima tresărind.

Bărbatul traversă încăperea, cu paşi mari, eleganţi, oprindu-se să adreseze cîteva cuvinte proprietarului. Îşi aplecă apoi capul, evident pentru a asculta răspunsul hangiului.

Se îndreptă şi, uitîndu-se în jur, privirea i se opri asupra Alainei. Rămase cu ea fixată acolo, o clipă, după care se întoarse spre Victoria.

Aprecierea ostentativă din ochii lui îi făcură obrajii să

ardă. Îi evită repede privirea şi se concentră la mîncarea din faţa ei. Cum îndrăznea să se hoibeze la ea aşa? Un gentleman adevărat nu ar face aşa ceva. Dar aici erau în colonii, îşi aminti ea, un tărîm plin de ticăloşi şi sălbatici.

– Lady Remington? rosti, încet, o voce groasă.

Victoria tresări şi era gata să cadă de pe bancă auzind glasul bărbatului atît de aproape. Doamne! Nici măcar nu-l auzise cînd se apropiase.

Deschise gura să răspundă, dar observă că se adresase soacrei ei.

– Da?

Alaina îşi ridică privirea.

– Sînt Bragen Alexander. Lester Charles mi-a spus că doriţi să mă vedeţi.

– Oh, domnule Alexander, da. Poftim aici, zise ea arătînd spre locul de la capătul băncii, lîngă Victoria. Te rog ia loc.

Aşezîndu-se lîngă Victoria, nu se uită spre ea. Dar în timp ce se aplecă în faţă, coapsele lui se şterseră de ale ei.

– Înţeleg că aveţi nevoie de o călăuză pînă la Shenandoah Valley.

– Da, aşa cred, zise ea, zîmbind călduros. Spuneţi-mi, domnule Alexander, aţi mai condus pe cineva în zona Munţilor Blue Ridge?

– Da.

Victoria rămase tăcută, ca şi Alaina şi Paddy, aşteptîndu-l pe el să le spună mai mult.

Paddy îşi drese glasul.

– Avuseraţi ceva probleme?

Domnul Alexander îşi întoarse acei ochi negri spre Paddy şi-l studie.

– Nu.

Victoria se stăpîni cu greu să nu scrîşnească din dinţi. Bărbatul acesta luase, cu siguranţă, lecţii de con-

versaţie de la bărbatul ei.

– Domnule Alexander, dacă doriţi postul, va trebui să ne daţi mai multe informaţii. Dacă nu-l doriţi, spuneţi aşa de la bun început.

El se uită spre ea cu indiferenţă. Victoria îşi încleştă pumnul în poală.

– Domnule, nu avem timp de pierdut. Ori ne exemplificaţi experienţa dumneavoastră, ori ne lăsaţi în pace să ne căutăm o călăuză potrivită.

Victoria se simţi mai bine acum, că-şi exprimase poziţia, deşi era tulburată de modul în care el îi urmărise mişcările buzelor.

– Ce aţi dori să ştiţi? Cîte roţi am schimbat la căruţă? Cîţi indieni am ucis? Cîţi călători am pierdut? Răspunsul la toate aceste întrebări este... nici unul. Şi vă asigur că ştiu drumul spre Shenandoah Valley. Se întoarse spre Alaina. Ceea ce nu înţeleg este de ce vreţi să ajungeţi acolo, trecînd munţii. Nu ar fi mai uşor să luaţi un vas pînă la Philadephia şi apoi, pe un teren mai neted, să ajungeţi la vale?

Alaina ridică un umăr zvelt.

– Aceasta s-ar putea să fie calea mai puţin primejdioasă, dar ar dura de două ori mai mult.

– Aveţi provizii?

– Da, băiete, răspunse Paddy. Le adusei acu' cîteva ore de pe docuri.

Bragen Alexander privi, pe rînd, la fiecare, apoi se uită spre Victoria. Se ridică brusc.

– Să fiţi gata în zori. Fără să mai aştepte confirmarea sau respingerea, se ridică şi părăsi cu paşi mari încăperea.

– În zori? zise Victoria, oftînd. Cu cîtă aroganţă ne-a tratat! Cine se crede?

Se întoarse spre Alaina.

Soacra ei zîmbi.

– Este căiăuza noastră, dragă.

– Poftim?

Paddy chicoti.

– Îi cam necioplit, dragă, da' băiatu' îi deştept, asta ţi-o spui io. O să se descurce.

– Cum de ai ajuns la o astfel de concluzie? Sau mi-a scăpat mie o parte din conversaţie?

– Asta-i, Ria. El nu se-ncurcă în vorbe. Îi un om de acţiune.

Victoria se uită la Alaina.

– Asta credeţi şi dumneavoastră?

– Mai mult sau mai puţin.

– *Nu-mi vine să cred*, spuse Victoria şi se ridică. Dar dacă va trebui să mă dau jos din pat, înainte ca Dumnezeu să se trezească, atunci mă duc să mă culc. Înclinînd din cap, ea se îndreptă spre camera ei, încercînd din răsputeri să nu tropăie. Oare Alaina şi Paddy îşi pierduseră minţile? Gîndurile legate de Bragen Alexander se întunecară. Colonist! Evident, toţi erau de nesuportat, bestii insolente. Îşi dădu astfel seama că grosolănia era aproape unica trăsătură a brutalului ei soţ.

Tîrîndu-şi cu greu picioareie pe holul de la etaj, avu o senzaţie ciudată, provenită din supărare. Simţind însă că nu este singură, se răsuci, dar nu văzu decît coridorul gol şi întunecat. Şi totuşi, cineva o urmărea! Şi o urmărise toată ziua.

Respirînd adînc, îşi descleştă pumnii şi se întoarse cu faţa la cameră. Ce ridicol! Doamne, niciodată nu fusese atît de speriată. Dacă acest lucru avea să continue, ar fi în stare să se închidă într-un pod pînă îşi va găsi soţul.

Hawk îşi privi soţia prin crăpătura îngustă a uşii şi zîmbi. Ea îi aminti de prada agitată care simţea pasul tiptil al vînătorului. Zîmbetul i se adînci.

Apoi ea dispăru în cameră, închizînd uşa în urma ei, iar el făcu la fel. În treacăt, îşi aminti conversaţia pe care o avusese cu marinarul. Omul îi dăduse informaţiile pe care le căuta, cu oarecare greutate. Nu-i fusese greu să observe că marinarul era aproape îndrăgostit de Victoria.

După ce aflase de ultima lor destinaţie, Hawk îşi găsise cu uşurinţă soţia. Se uitase pe fereastra hanului pînă cînd Victoria şi ceilalţi fuseseră conduşi în camerele lor. Odată ce urcară, el intrase şi solicitase o cameră, mutîndu-şi lucrurile de la cîrciumă mult mai tîrziu.

Hawk rîse zgomotos şi dezgustat cînd îşi aminti cum îl urmărise, din umbra scărilor, pe acel bărbat înalt, cu părul negru ca pana corbului, care intrase în salon. Cum cel care se numea Alexander o fixase pe Victoria, chiar dacă ea se aşezase lîngă iubitul ei. Degetele lui Hawk se adunară în pumn. Era, evident, o bucăţică tentantă pentru aceşti ticăloşi naivi, care nu cunoscuseră încă finalul amăgirii ei.

Un sentiment, pe care îl suspectă a fi gelozie, îl cuprinse şi-l făcu să se întoarcă de la uşă. Nu era gelos, era numai supărat că tîrfa de nevastă-sa se expunea în faţa oricărui bărbat care avea o dorinţă arzătoare.

Pînă şi rochia aceea blestemată îi trăda intenţiile, mai mult decît ar fi făcut-o cuvintele. Abia dacă îi ascundea vîrfurile sînilor. Încă mai avea în minte imaginea lor fermă, tremurînd în ritmul mersului, încă mai simţea enervarea produsă de etalarea provocatoare.

El se aruncă direct în pat. Oh, ce bine mai jucase pe inocenta, în seara asta, ţinîndu-şi ochii plecaţi şi prefăcîndu-se tulburată de prezenţa lui Alexander. Părea

întruchiparea perfectă a purităţii. Şi nu-i putea învinui pe ei, pentru că-i credeau interpretarea.

La început, chiar el se lăsase furat de acest teatru original. Dar nu şi acum. Acum ştia de ce era în stare şi, din cauza asta, o ura.

Împletindu-şi degetele la ceafă, îşi pironi privirea în tavanul ornamentat. Şi totuşi, jocul ei va lua în curînd sfîrşit. În două săptămîni, va cunoaşte cea mai groaznică pedeapsă pentru trădarea ei.

Victoria nu suporta ideea că cineva o spiona. Chiar şi după nouă zile, petrecute între pereţii sufocanţi ai trăsurii, avea încă această senzaţie. Era obsedată. Dîndu-şi la o parte o şuviţă rebelă, se aranjă pe bancheta tare din păr de cal, încercînd să-şi găsească o poziţie mai confortabilă. Noaptea trecută, pentru a doua oară în această călătorie, visase un bărbat care şedea lîngă ea, privind-o fix, un bărbat ale cărui trăsături umbrite se împleteau cu ura.

Roata izbi un bolovan de pe drumul pe care îl urmau.

Ea sări la fereastră pentru a nu se lovi de pereţii trăsurii, aşa cum i se mai întîmplase de cîteva ori în această călătorie îngrozitoare. Nu credea că vor ajunge vreodată la Halcyon. Iar dacă vor ajunge, nu credea că va exista vreun loc pe corpul ei care să nu fie vînăt.

Oftînd lung, se uită spre Alaina. Victoria nu-şi putea imagina cum de soacra ei putea să doarmă aşa de adînc, în acest enervant mijloc de transport. Dar Alaina nu se plînsese nici atunci cînd au dormit pe pămîntul tare. Şi nici nu o deranja să mănînce acel vînat îngrozitor pe care Bragen Alexander reuşea să-l captureze în

timpul misterioaselor lui dispariţii.

Privirea Victoriei se întoarse din nou spre fereastră. Cum îl mai invidia pe Bragen! De cîte ori trecea pe acel armăsar ridicat în două picioare, abia se abţinea să nu-l roage să o lase să călărească. Orice, numai să poată ieşi din această trăsură mizerabilă.

Ştiind că bărbatul nu ar fi fost niciodată de acord, îşi lua privirea de la tentanta priveliştе şi se ruga ca voiajul lor să ia curînd sfîrşit.

Ca răspuns la ruga ei de acum, trăsura începu să încetinească şi Bragen Alexander veni lîngă ea.

– Ne vom opri.

Bucuria Victoriei fu atît de mare, încît ar fi vrut să-i sărute cizmele. Dar în loc de asta, ea nu suflă un cuvînt. Nu îndrăznea. De cîte ori o făcuse, o supărase faptul că nu luase în serios lipsa ei de confort şi se temea că, într-una din aceste zile, s-ar putea ca el să-i întoarcă iritarea şi să-i lase în mijlocul drumului.

Aplecîndu-se în faţă, atinse braţul Alainei.

– Sîntem aproape gata să aşezăm tabăra pentru seară.

Alaina căscă şi se întinse.

– Aşa repede?

Stăpînindu-se să nu înjure, Victoria încuviinţă din cap.

– Conform spuselor domnului Alexander.

Lady Remington îşi aranjă fusta şi privi pe fereastră. Sprîncenele ei se ridicară uşor.

– Cred că am dormit mai mult decît mi-am închipuit. Am atins deja zona subalpină a Munţilor Blue Ridge.

– Cît mai este pînă la familia Kincaid?

Era singurul lucru de care îi păsa Victoriei în acel moment.

– Cam patru zile, dacă vremea ne permtie. Halcyon este situat între Munţii Blue Ridge şi Alegani. Distanţa nu este foarte mare, dar este cea mai grea parte a

călătoriei. Urcarea şi coborîrea acelui teren stîncos este foarte obositoare.

Inima Victorei tresări.

Cea mai grea parte a călătoriei? Nu va reuşi niciodată să ajungă la destinaţie.

Cînd trăsura se opri, Paddy se dădu jos de pe capră şi deschise uşa. În timp ce o ajuta pe Alaina să coboare, Bragen stătea cu mîna întinsă, gata să-i ofere sprijinul Victoriei.

Ea ezită o clipă. Nu că nu ar fi vrut să-l atingă. Dimpotrivă. Căldura strînsorii lui o făcea mereu să se gîndească la atingerea excitantă a soţului ei. Poate Collier ar fi fost, la urma urmei, potrivit. Impulsurile ei feminine o vor face probabil să cedeze. Blestemat să fie *Collier. Blestemat să fii* tu, Adam Remington. Respirînd adînc, Victoria se sprijini de mîna lui Bragen. Blestemaţi să fie toţi bărbaţii.

Degetele lui se strînseră tandru în jurul mîinii ei.

– Cum te descurci, Ria?

Victoria îşi înghiţi o remarcă usturătoare. Numai Paddy şi Collier îi spuneau aşa.

– Oh, minunat. Mulţumesc.

Ochii ei negri străluceau de amuzament. Ca de obicei, subtilul ei sarcasm aproape că ricoşă în acel piept lat.

– Mă bucur să aud aşa ceva. Mă temeam ca drumul să nu fie prea greu de suportat pentru o persoană atît de delicată ca dumneata, zise el, privirea alunecîndu-i pe trupul ei.

Obrajii ei se îmbujorară şi ea ignoră adevărul insinuat de cuvintele lui.

– Ei bine, după cum vezi, temerile dumitale au fost fără motiv. Şi acum, poţi să-mi dai drumul, pentru că aş vrea să mă alătur celorlalţi.

Bragen îi eliberă mîna şi afişă un zîmbet frumos.

– Da, Alteţă.

– Credeam că voi, coloniştii, nu mai credeţi în titluri!

Privirea lui exploră contururile feţii ei, de parcă ar fi vrut să înţeleagă pornirea pe care ea o avea împotriva lui.

– Eu nu sînt colonist.

– Poft...

– Ria? strigă Paddy din apropierea unui pîlc de molizi. Am să-ţi aştern aici, lîngă doamna. Arătă cu mîna spre o pătură de lînă pe care o aşează sub nişte ramuri ţepoase, aplecate sub forma unui acoperiş.

Victoria îngheţă. Pentru prima dată deveni conştientă de pinii înaiţi şi denşi care îi înconjurau. Erau în pădure! Oh, Dumnezeule milostiv. Simţi genunchii înmuindu-i-se, în timp ce cu mîna se apucă strîns de abdomen. Pămîntul îi fugi de sub picioare şi totul se întunecă.

– Victoria? Vocea lui Bragen părea foarte departe. La naiba, Victoria. Ce s-a-ntîmplat?

– Fir-ar să fie! îl auzi ea pe Paddy ţipînd.

Simţurile ei se trezeau. De departe auzea paşi grei, împiedicaţi.

Apoi nişte mîini o îmbrăţişară şi vocea cunoscută a lui Paddy îi iinişti panica:

– Îi în regulă, Ria. Paddy-i aci. N-o să las pe nimeni să-ţi facă rău, fetiţo. Niciodată.

Muşchii braţului lui Hawk se încordară instantaneu cînd îl văzu pe iubitul şchiop al Victoriei strîngînd-o la piept. Pînă acum, individul păstrase distanţa. Numai pentru acest motiv îşi evita soţia. Apoi altceva îl lovi. Modul părintesc în care McDaniels o ţinea. Nu era nimic

erotic în acţiunile lui. Părea mai mult ca un tată liniştindu-şi copilul speriat.

Dezorientat, îşi mută privirea spre bărbatul înalt, cu părul negru ca pana corbului. Ceva din figura lui îl făcu pe Hawk să şovăie. Părea încurcat.

La fel de tulburată era şi mama lui Hawk.

Cu precauţie, se uită din nou la soţia lui şi, pentru prima, dată observă paloarea ei şi spaima care i se aşternuse pe faţă. Ce o speriase? Cercetă amănunţit zona, dar nu văzu nimic. Încruntîndu-se, o văzu pe mama lui păşind în faţă şi conducînd-o pe Victoria spre trăsură, unde se urcară amîndouă.

Cei doi bărbaţi discutară scurt. McDaniels se întoarse înapoi, la locul unde aşternuse păturile.

Alexander se încruntă şi privi spre trăsură. Hawk nu fusese atît de aproape încît să poată auzi despre ce vorbiseră, dar putea spune că bărbatul înalt nu era prea bucuros.

În timpul ultimelor zile, el dobîndise foarte puţin respect pentru Alexander, căiăuza, dar nu putuse să descopere vizitele lui nocturne, la Victoria. El nu-i proteja pe cei care îşi puseseră viaţa în mîinile lui, iar Hawk dorea să-l ucidă. Îl văzuse cum o privea pe Victoria, cînd aceasta nu-i sesiza prezenţa. Îl văzuse cum tînjea după Victoria şi ştia că nu mai era decît o chestiune de timp, pînă cînd călăuza va încerca să se culce cu ea. Deşi ea dormise pînă acum lîngă Alaina, la distanţă apreciabilă de iubitul şchiop, intenţiile lui Alexander nu puteau fi negate.

Pe Hawk îl înfurie acest gînd, deşi nu-şi înţelegea pornirea arzătoare de a face rău celui care o va atinge. Nu-i păsa ce se întîmpla între un bărbat şi o femeie. Iar pe ea o detesta. Dar simpla idee că cineva ar putea să-i despartă coapsele, făcîndu-se parte din ea, îi întuneca mintea.

Scuturînd capul, pentru a-şi înlătura viziunea, privi

spre trăsură. Nu ştia ce o înspăimîntase pe Victoria, dar va afla.

Foarte curînd.

După ce terminară masa de seară, Alaina şi Paddy se apucară să adune vreascuri, în timp ce Victoria îi privea uimită. Nu-i venea să creadă uşurinţa cu care Alaina se deplasa printre copaci. Era oare conştientă de pericole?

Înăbuşindu-şi neliniştea, privi în direcţia opusă pajiştii lor. Chiar în spatele unui pîlc de pini, o cărare ducea spre un firicel de apă. Îşi strînse degetele. Simţea încă grăsimea fripturii de iepure pe care o mîncaseră la cină şi ştia că trebuia să traverseze acea zonă împădurită, pentru a ajunge la pîrîu.

Se gîndi să-l roage pe Paddy sau pe Bragen să meargă cu ea, dar deja se făcuse de rîs pe ziua de azi. Era suficient. Singura ei consolare era că, dacă de aici putea vedea apa, atunci de acolo va vedea cîmpul. Şi, în plus, acolo nu va avea nevoie decît de cîteva secunde.

Adunîndu-şi toate forţele, îşi îndreptă spatele şi-şi ridică bărbia. Nu este decît un pîlc de copaci, se încurajă ea. Strîngîndu-şi pumnii pentru a-şi opri nervozitatea, începu să înainteze.

Fumul de la focul lor şi mireasma pinilor erau purtate de adierea serii. Umbrele sclipitoare ale focului dansau sinistru, în forme groteşti, pe ramurile copacilor.

Străduindu-se să le ignoreze, privea drept înainte, nelăsînd nici măcar o clipă apa să-i scape din ochi. Cînd ajunse la pîrîiaşul mărginit de malul ierbos, încercă să-şi alunge groaza şi să se concentreze la cît de fru-

mos era totul, învăluit de lumina argintie a lunii.

Îngenunchind pe pămîntul umed, se forţă să se destindă. Îşi trecu degetele prin buclele reci, strălucitoare, auzul ei fiind atent la fiecare zgomot. O adiere mişcă frunzele de arţar de pe mai. O pasăre fîlfîi din aripi deasupra, în timp ce un coiot urlă în depărtare.

Fără nici un motiv anume, sentimentul acela ciudat, pe care-l cunoscuse de nenumărate ori, în ultimele zile, o cuprinse din nou. Scoţîndu-şi degetele din apă, se şterse nervoasă de fusta neagră de lînă. O ramură trosni în spatele ei. Tresărind, sări în picioare şi se răsuci.

– N-am vrut să te sperii, spuse Bragen încet, ieşind din umbră. Voiam numai să vorbesc cu tine între patru ochi.

Victoria îşi duse mîna în dreptul inimii care bătea puternic.

– Nu cred că mai suport vreo remarcă de-a dumitale, legată de defectele mele.

Se apropie de ea.

– Paddy mi-a spus ce s-a-ntîmplat, Victoria. Nu te-aş tachina cu astfel de lucruri. Se aplecă, coborîndu-şi privirea la nivelul ochilor ei. Aş vrea să stăm de vorbă în legătură cu comportamentul tău ursuz faţă de mine.

– Nu sînt ursuză, replică cu vehemenţă, fără a-i putea întîlni însă privirea.

– Ba da, eşti. O prinse de umeri şi o scutură uşor. Uită-te la mine.

Încăpăţînată, îşi menţinu ochii plecaţi.

– Victoria, de cînd am început călătoria eşti supărată pe mine. De ce?

– Nu ştiu, răspunse ea, sincer.

– Este de vină atracţia dintre noi?

Victoria nu ştia ce să răspundă, pentru a nu se pune în încurcătură.

– Dacă acesta este motivul, atunci poţi să nu-ţi mai faci griji, spuse Bragen, sincer. Tu eşti căsătorită, iar eu

nu sînt... disponibil. Dar aş vrea ca această încordare permanentă să înceteze. Este a naibii de supărătoare. Îi mîngîie obrazul şi adăugă: Aş vrea să fim prieteni.

Deci, acesta credea el că era motivul remarcilor înţepătoare. Ce ostentativ! Simţindu-se totuşi uşurată, zîmbi uşor.

– Şi altceva?

Se apropie de ea şi-i sărută colţul gurii.

– Atît.

Făcînd un pas în spate, ea aprobă din cap.

– Bine, atunci, prieteni. Şi iartă-mă pentru comportamentul meu grosolan.

– Nu este nevoie de scuze. Mă bucur că, în final, am reuşit să ne înţelegem. Şi astfel călătoria va fi mult mai plăcută.

Afişînd un surîs uşor, o eliberă şi se retrase îndreptîndu-se spre tabăra lor.

Singură din nou, Victoria se gîndi la conversaţia lor. Nu putea să înţeleagă ce anume făcuse de îi dăduse senzaţia că ar fi atrasă de el. Apoi îşi aminti că, de multe ori, Collier o acuzase de felul în care îşi mişca trupul cînd mergea sau de tonul stins din glasul ei. Doamne! Nu avea cum să lupte contra naturii. Şi nici împotriva interpretărilor eronate ale acţiunilor ei.

Pînă şi soţul ei o înţelesese greşit. În noaptea nunţii, o acuzase de impuritate. Un fior o cuprinse amintindu-şi cît de brutal fusese pînă să-i spună acest lucru. Şi totuşi undeva, în adîncul sufletului ei, nu putea spune că atingerile lui nu treziseră pasiuni în ea. Chiar şi numai gîndul la ele o făcea să tresară.

Oftînd lung, se întoarse la pîrîu. În definitiv, poate că Bragen nu greşise chiar întru totul. Mai nesigură pe ea decît altădată, se aplecă să-şi termine spălatul.

O mînă venită de undeva, din spate, îi astupă gura. O alta îi cuprinse talia şi o ridică în picioare. Îngheţă de spaimă. Oh, Doamne! Corpul, înţepenit de frică, începu

să se zvîrcolească în efortul de a se elibera. Se zbătea. Îşi înfipse unghiile în braţul care îi ţinea mijlocul. Se răsuci sălbatic, muşcînd mîna care îi acoperea gura.

Atacatorul o lipi strîns de pieptul lui, tăindu-i respiraţia.

– Nu te lupta cu mine, porunci o voce joasă, ameninţătoare, foarte aproape de urechea ei.

Victoria încetă, instantaneu, a mai opune rezistenţă, trupul ei tremurînd de spaimă.

– Joci bine rolul tîrfei, *neewa*. Respiraţia atacatorului şuiera printre dinţi. Acum vei juca şi pentru mine.

Capitolul 10

Neewa! Mă confundă! Înnebunită de frică, ţipă şi-i înfipse un cot în abdomen.

El gemu printre dinţi şi o strînse mai tare.

– Nu mă forţa să-ţi fac rău.

Dar cuvintele lui nu făcură decît să reînnoiască eforturile ei.

Aplecîndu-se în faţă, îşi luă avînt şi, dîndu-şi capul pe spate, îl izbi în maxilar.

El înjură dur.

Muşcă palma bărbatului şi, cu călcîiul, îi lovi puternic fluierul piciorului. Un tremur violent o chinuia, dar nu putea renunţa la luptă – nu îndrăznea. Cu răutate, îşi înfipse unghiile în braţul lui.

Bolborosind o altă înjurătură, o răsuci spre el.

O durere bruscă o străpunse nebuneşte şi se întunecă, într-o deşertăciune amorţită.

– Fir-ar să fie!

Hawk înjură din nou în timp ce lăsă uşor, pe iarbă, trupul zvelt al soţiei sale. Nu ştia de ce nu suporta să o lovească sau de ce se ferea să-i facă rău. În definitiv, merita din plin. Merita chiar mai mult. Privi în jos la gîtul

ei alb, catifelat, învăluit de lumina lunii, dar imaginea Victoriei sărutîndu-l pe Alexander îi întunecă gîndurile. Simţi din nou, în stomac, acel impuls arzător de a o ucide – împreună cu noul ei iubit.

Speriat că ar putea fi tentat să pună capăt acestui joc, înainte de a-l fi început, îşi îndreptă atenţia spre trăsăturile ei perfecte. Şuviţe lungi, mătăsoase, cădeau pe pielea ei de fildeş. Sprîncenele ei se arcuiau uşor, în timp ce nasul, puţin cîrn, părea prea mic, deasupra buzelor roz, cărnoase. Buzele, acum uşor depărtate, cerşeau posesiunea bărbătească. Un fior îi cutremură coapsele, dar el îl ignoră.

Cum putea fi cineva atît de afurisit şi atît de frumos, în acelaşi timp? Iar ea era afurisită. Cicatricele lui dovedeau acest lucru.

Ridicîndu-se, el trase repede o fîşie de piele, de sub păturile rulate pe spatele calului pe care-l cumpărase din Yorktown. Îi legă mîinile în faţă şi o urcă pe calul lui. Îmboldind armăsarul cu călcîiele, îl mînă spre pădurea deasă a muntelui. Nu se va gîndi la dorinţă. Numai la pedepsire.

Bragen Alexander se uită, îngrijorat, spre Alaina şi Paddy, apoi, îngenunchind pe locul unde o văzuse ultima oară pe Victoria, îşi coborî torţa. Iarba proaspătă, culcată şi răsucită, iar în unele locuri chiar bătătorită, îi confirmă cele mai rele temeri. Avusese loc o luptă.

Pentru a suta oară, Bragen se blestemă. Un indian făcuse acest lucru. Era sigur de asta, aşa cum era sigur că soarele va apune. Numai el, căiăuza, era vinovat de cele întîmplate.

Gîndurile i se întoarseră la noaptea în care-l văzuse

pe războinic intrînd în tabăra lor. Toţi adormiseră, inclusiv Bragen. Dar un al şaselea simţ, puternic dezvoltat după anii petrecuţi printre indienii Shawnee, îl trezise, avertizîndu-l de intrus.

Bragen îşi scosese cuţitul de la brîu şi, prefăcîndu-se adormit, îşi schimbase poziţia, pregătindu-se de atac. Printre gene, observase un frate Shawnee stînd lîngă Victoria, privind-o cum doarmea – şi Bragen îl recunoscuse! Îl mai văzuse – în Yorktown – stînd în umbră, pe scările pensiunii, în noaptea în care o întîlnise pe Alaina şi se angajase călăuză. Atunci, însă, indianul fusese îmbrăcat ca un gentleman. Înainte ca el să poată înţelege sau să se mişte, bărbatul plecase, la fel de uşor precum venise.

Bragen nu ştiuse ce să creadă. Dar ceva – un instinct sau poate acea expresie chinuită de pe faţa bărbatului – îi spusese că indianul ţinea la Victoria. Doamne, cum se înşelase!

Deşi nu spusese nimănui despre acest vizitator, o supraveghease pe Victoria tot timpul. Drace, acesta fusese unul din motivele pentru care o urmărise la izvor. Nu voia s-o lase singură.

Strîngînd puternic torţa în mînă, se ridică în picioare. Şi totuşi, o lăsase singură. Din cauza acelui sărut blestemat. Voia, într-adevăr, să devină prietenul ei, dar nu se aşteptase ca trupul lui să reacţioneze printr-o apropiere a buzelor lor.

Bragen se întoarse şi întîlni faţa palidă a Alainei şi trăsăturile încordate ale lui Paddy.

– Ce s-a-ntîmplat? întrebă Alaina, speriată.

El îşi coborî privirea spre iarbă.

– După semnele de aici, se pare că s-a luptat cu cineva. Cred că a luat-o un bărbat îmbrăcat în veşminte indiene.

– Ce bărbat? izbucni Paddy.

Bragen nu putu să-l privească în ochi.

– Cel pe care l-am văzut intrînd în tabăra noastră, noaptea trecută.

Paddy îl apucă pe Bragen de cămaşă.

– Ce tot spui? întrebă bătrînul, iar ochii lui fulgerau de furie. Vrei să spui că ştiai de pericol şi nu ne avertizaşi? Mîna îi tremura pe gîtul lui Bragen, cînd exclamă: Nenorocitule! Dacă se întîmplă ceva cu fetiţa mea, io cu mîiniie mele am să-ţi scot inima aia neagră a ta.

Bragen se uita la pumnii care loveau cămaşa lui. Dacă vreun alt bărbat i-ar fi făcut aşa ceva, braţele aceluia ar fi fost rupte pînă acum. Dar înţelegea temerea lui Paddy şi nu-l putea învinui pentru asta.

Alaina interveni, aşezîndu-se între cei doi bărbaţi. Îndepărtîndu-l pe Paddy, întoarse spre Bragen o figură nerăbdătoare.

– Cum arăta?

Tresărind, Bragen se uită uimit spre ea.

– Ca un bărbat alb, îmbrăcat ca un indian Shawnee.

– Ce purta?

Bragen aruncă o privire mînioasă spre femeie.

– Ce importanţă mai are? Numai o bucată pătrată de piele care îi acoperea... la naiba. Îl făcuse să roşească ca un adolescent. Ascultaţi, ne pierdem vremea. Dumneavoastră rămîneţi aici. Eu mă duc după ea.

– Aşteaptă, spuse Alaina, prinzîndu-l de mînă şi strîngîndu-l cu degetele de parcă ar fi vrut să-l reţină. Avea o cicatrice mare pe braţul drept?

Bragen se răsuci spre ea.

– L-aţi văzut?

– Nu.

– Atunci de unde ştiţi de cicatrice? Abia am zărit-o, seara trecută, în lumina focului.

– Deci era una! Cu o figură destinsă, Alaina se întoarse spre Paddy. Nu-i va face nici un rău.

Bragen nu înţelegea totul.

– Despre ce vorbiţi? Îl cunoaşteţi pe acest om? Pentru numele lui Dumnezeu, cine este?

Ea zîmbi.

– Soţul ei.

Victoria îşi reveni încet, trezindu-se în tropăiturile calului de sub ea, cu o puternică durere în maxilar. Ameţită, deveni totuşi conştientă de lucrurile din jur. Mîinile îi erau legate, iar braţul care-i cuprindea talia o ţinea strîns lipită de un piept puternic.

Memoria îi reveni. O atacase! Se răsuci, încercînd să sară de pe cal. Aplecîndu-se cu mai mult de jumătate din corp, într-o parte, dădu cu nasul de ceva solid... şi gol. Gol? Încercă să zărească ceea ce atinsese. Se contură piciorul gol şi neted al unui bărbat. Stupefiată, se aruncă cu capul în jos.

– Nu, porunci o voce groasă. Braţul din jurul taliei se strînse, ridicînd-o.

– Ce... ce... doreşti? Cine eşti?

Abia rostise cuvintele prin gîtul paralizat, cînd îşi dădu seama că şi pieptul îi era dezgolit. Oare bărbatul nu purta nimic?

Mîna lui se încleştă pe materialul jachetei care îmbrăca talia ei şi nu-i răspunse.

Reţinîndu-şi teama, ea continuă, dorind să-i cunoască intenţiile:

– Te rog. S... spune-mi ce doreşti.

Căldura respiraţiei lui şuieră lîngă urechea ei.

– Pe tine.

Inima Victoriei tresări puternic. Oh, Doamne! De ce oare nu leşina? Acesta ar fi fost cel mai potrivit moment.

– De ce?

El chicoti încet. Apoi mîna care, pînă atunci stătuse pe talie, alunecă uşor pe sînii el.

De data asta era sigur că se va prăbuşi. Simţurile ei tresăriră sălbatic. Deschise gura să ţipe, dar, ghicindu-i parcă intenţia, degetele lui se înfipseră puternic în ea.

– Nu mă adu în stare să-ţi fac rău din nou, *neewa.*

– Numele meu nu este *Neewa!* Este Victoria. Te rog, ai făcut o confuzie.

El se linişti.

– *Neewa* nu este numele unei femei.

Atunci ce voia să spună? Victoria ar fi vrut să ţipe. Dar groaza îi încleştă gura şi o făcu incapabilă să-şi stăpînească tremuratul. Închise ochii şi încercă să nu se gîndească la lucrurile înfiorătoare pe care el i le-ar fi putut face. Şi începu să se roage.

Dar cuvîntul *neewa* îi obseda gîndurile. Ce limbă era asta? Nu-i văzuse faţa, dar părea a fi... Inima ei tresări. Atacatorul ei era indian? Dacă era şi dacă ar şti că este soţia unui Shawnee, atunci poate că nu i-ar face nici un rău.

Tocmai cînd se pregătea să-i spună, el trase de frîu şi opri calul. Se dădu jos, luînd-o şi pe ea după el. Fără să scoată un cuvînt, o duse către o mică poieniţă şi o lăsă jos.

O ramură zgîrie obrazul ei, julindu-i pielea catifelată. Prea speriată ca să vorbească, rămase, o clipă, neclintită. Apoi, temîndu-se că tăcerea ei să nu fie interpretată ca o invitaţie, se grăbi să se ridice.

– Trebuie să mă asculţi. Eu sînt căsătoritâ cu un războinic Shawnee. Hawk. Fiul căpeteniei Flaming Wing.

Ceva umed şi cald începu să i se prelingă pe maxilar, dar, neluînd în seamă acest lucru, privi pe furiş, pentru prima dată, la răpitorul ei.

I se tăie respiraţia. El nu purta nimic! Sau aproape nimic. Bucăţica aceea subţire de piele care îl aco-

perea... cu siguranţă că nu putea fi considerată îmbrăcăminte.

Se uită la ea într-un mod ciudat, apoi îşi fixă privirea, pe obrazul ei. Înainte de a-o privi în ochi, ceva îl tulbură.

– Ştiu cine eşti.

De unde era să ştie? Ea nu mai fusese niciodată în colonii. Teama se împletea cu confuzia în încercarea ei de a înţelege. Nimeni nu avea motiv să-i facă rău, nici chiar Adam-Hawk. Nu-i făcuse nimic. Exceptînd faptul că l-ai forţat să se căsătorească cu tine, îi reaminti o voce lăuntrică.

Bănuiala ei creştea. Aflase el oare de sosirea ei şi plănuise totul ca s-o înspăimînte? Îşi trimisese prietenul să o terorizeze? Privi către răpitorul ei, care se aplecă în genunchi, în faţa unui mic foc. Părea foarte fioros. Cu toţi acei muşchi părea suficient de puternic să sfîrtece un urs, iar felul răvăşit în care-şi purta părul străiucitor, lung pînă la umeri, îl făcea destul de sălbatic pentru a realiza acest lucru. Dar astea nu explicau motivele lui Hawk.

Privirile lor se întîlniră deasupra flăcării micuţe. În lumina pîlpîitoare, ochii lui îi amintiră Victoriei de fum. De furia mocnită.

Deschise gura, gata să imploreze, să-l roage să nu-i facă rău. Apoi îşi aminti de numeroasele discuţii pe care le purtase cu Alaina, în care aceasta îi povestise despre poporul lui Adam. Mai presus de toate, spusese Alaina, un Shawnee detestă laşitatea.

Strîngînd din dinţi, Victoria îşi ridică bărbia, deşi înăuntrul fiinţei ei era scuturată de groază.

– Hawk te-a trimis, nu-i aşa?

Trăsăturile bărbatului se încordară.

– Nu te juca, *neewa*.

– Nu, te rog. Ştiu că este nefericit din cauza căsătoriei din obligaţie, dar niciodată n-am crezut că vrea să-mi facă rău din cauza asta. Nu a fost vina mea.

Figura lui se întunecă.

– Victoria continuă:

– E... eşti prietenul lui?

El se ridică brusc, punîndu-şi mîiniie în şolduri. Muşchii braţelor lui se încordară, iar cicatricea de pe braţul drept se accentuă. Privirea lui dură rămase aţintită. Un zîmbet uşor, nu prea frumos, îi apăru pe buze.

– Nu sînt prietenul lui Hawk.

– Dar îl cunoşti! exclamă Victoria, stăpînindu-şi emoţia. El nu era prietenul lui Hawk. Un nou fior de teamă o săgetă. Oh, Doamne!

Se îndreptă spre ea, bucăţica de piele unduindu-se uşor în timpul mersului. O fixă, o clipă, cu privirea, apoi se întoarse brusc.

– Doamne Dumnezeule!

El se întoarse.

– Spatele tău. Cicatricele. Ce s-a întîmplat? Obrajii i se înfierbîntară şi ea continuă: I... iartă-mă. Nu ar fi trebuit să spun asta. Nu este treaba mea.

Degetele unei mîini i se înfipseră în piele, iar cealaltă mînă îi cuprinse gîtul. I-l strînse tare, apoi începu să i-l scuture de parcă ar fi vrut să-şi perfecţioneze metoda de a o ucide. Ochii lui străluceau de o violenţă inumană.

Panica o imobiliză.

Mîrîind răutăcios, o împinse în lături.

Victoria se împiedică şi căzu în genunchi, încercînd, înnebunită, să tragă aer în piept. Doamne, de ce făcea oare aşa ceva? Cînd reuşi să-şi recapete respiraţia, îşi ridică privirea spre el şi-l văzu stînd cu spatele la ea, respirînd rapid.

Ca şi cum ar fi simţit că-l urmăreşte cu privirea, se întoarse către ea. Era uimită de frumuseţea lui, de puterea staturii lui... şi de cruzimea din ochii lui argintii.

Se uită fix la ea vreme îndelungată, ţintuind-o cu acea privire plină de ură. Apoi ceva îi licări în ochi şi-l

făcu să se deplaseze către ea.

– Scoate-ţi hainele.

Cuvintele lui o loviră cu forţa unui ciocan.

– Nu! Tîrîndu-se, încercă să se tragă mai în spate. Oh, te rog, nu.

Cu paşi înceţi, ameninţători, înaintă spre ea. Vocea lui era extrem de calmă:

– Scoate-le, *neewa*. Acum.

Îngrozită, ea încercă să se furişeze. Ceea ce se întîmpla nu era adevărat.

El sări. Cu luţeala unui şarpe cu clopoţei, o prinse şi o ridică în picioare.

Îşi agită mîinile legate.

– Nu!

Degetele lui răutăcioase îi sfîşiară corsajul, apoi bluza şi cămaşa.

– Ticălosule! ţipă ea, lovindu-l înnebunită.

Degetele lui apăsătoare i se înfipseră în abdomen, în timp ce cordonul fustei pocnea cu zgomot.

Orbită de panică, se zbătu, apoi căzu la picioarele lui. Spatele ei gol atinse pămîntul. Aerul îi ieşi din plămîni. Licăriri albe se răsuceau în faţa ochilor ei.

Imediat, îşi simţi fustele şi lenjeria trase de-a lungul picioarelor.

Apoi el plecă.

Pieptul şi ochii ei ardeau. Se întoarse pe o parte oftînd, îngrozită la gîndul că era dezbrăcată.

– Îţi scoţi tu pantofii sau mă laşi tot pe mine? Vocea lui clară, sfărîmă simţurile amorţite.

Incapabilă să răspundă, ea îşi strînse tare mîinile în jurul trupului care tremura şi-şi îngropă obrajii în pămînt. Lacrimi de umilinţă şi teamă îi ardeau ochii.

Simţea mîinile lui care-i dezlegau şireturile, dar nu se clinti. Ce mai conta acum? Dezgolirea picioarelor ei nu mai însemna nimic faţă de ceea ce deja îndurase.

Cu mişcri dure, o descălţă şi îi îndepărtă corapii. O

apucă apoi de mînă şi o ridică în picioare.

Instinctiv, ea îşi plecă mîinile pentru a se ascunde de privirea lui, dar gestul era lipsit de sens. Îndreptîndu-se spre cal, el nici măcar nu se uită în direcţia ei. De sub şa, luă o fişie lungă de piele pe care o înnodă de cea care deja lega mîinile ei.

Îi dădu drumul la mîini, dar ţinea strîns capătul celălalt al fişiei de piele. Ca şi cînd ar fi avut un animal ţinut în lesă, el se îndreptă spre un copac tînăr, trăgînd-o în spatele lui.

Neatentă, se împiedică de o ridicătură şi căzu.

Evident neinteresat de situaţia ei, el îşi continuă drumul, tîrînd-o pe usturătoarele ace de conifere şi pe pietrele ascuţite.

*Cînd ajunse la copac, înconjură celălalt capăt al fi*şiei de piele, de trunchiul acestuia, şi-l strînse bine.

Victoria încercă să-şi stăpînească lacrimiie. O trata ca pe un animal! Cu privirea împăienjenită de lacrimi, îl observă cum, depărtîndu-se încet, spre poieniţă, urcă pe cal şi dispăru în pădure.

Respiră uşurată, dar răcoarea nopţii o făcu să palpite. Un fior puternic o săgetă şi dinţii începură să-i clănţăne, gîndindu-se ce va urma – dacă se va întoarce. O s-o violeze? O s-o omoare? Ambele? Trase de fişia care o lega de copac. Trebuia să scape.

Se ridică în picioare, alergă pînă la copac şi începu să tragă, înnebunită, de nod. Durerea îi sfîşia degetele în timp ce unghiile i se rupeau sub presiunea încercării. Neputînd să se elibereze, lacrimiie de frustrare începură să i se rostogolească pe obraji.

Se orientă apoi spre legătura de la încheieturile mîinilor. Se suci, se răsuci, disperată să atingă nodul dintre palme. Furia o epuiza.

– Te urăsc! urlă ea. Mă auzi? Te urăsc!

Neprimind nici un răspuns, aruncă o privire nervoasă în jur. Tăcerea întunecată, hidoasă, ţiuia spre ea

din adîncurile necunoscute ale pădurii.

Speriată, urmări linia copacilor, mutîndu-şi privirea rapid de la umbră, la umbră. Picioareie fiindu-i tot mai slăbite, se aşeză la baza copacului, strîngîndu-şi puternic genunchii la piept.

Păru că trecură ore de cînd stătea acolo îngheţată. Muşchii tînjeau să se relaxeze de încordarea în care fuseseră ţinuţi, iar buzele ei începură să sîngereze acolo unde se tot muşcase, la fiecare zgomot pe care-l auzise.

Şi-l auzi din nou.

Un mîrîit uşor se auzi din frunzişul din spatele ei. Inima îi tresări puternic. Aproape că vedea creatura venind spre ea. Simţea cum îi sfîşie carnea. Îngrozită, sări în picioare şi se repezi sălbatic la funie.

– Nu. Oh, nuuu...

Capitolul 11

Hawk se opri uitîndu-se, printre frunze, la soţia sa. Părea îngrozită. Ochii ei speriaţi şi strălucitori fixau tufişul din faţa lui. Trupul ei tremura, încercînd zadarnic să se elibereze. Mîinile ei căpătaseră o culoare vineţie datorită legăturii strînse. El cercetă atent tufişul, în căutarea pericolului, apoi întreaga zonă, dar nu observă nimic.

Auzi scîncetul ei încet, copilăresc, şi, dintr-o dată, simţi nevoia arzătoare de a se duce la ea, de a-i alunga temerile, oricare ar fi fost ele. Încercă să-şi stăpînească impulsul blestemat, strîngîndu-şi puternic mîinile în jurul veveriţei pe care o ucisese pentru cină.

Dezgustat de imposibilitatea lui de a se controla, îşi întări hotărîrea şi-şi mînă calul înainte.

Privirea Victoriei se lipise de locul unde arbuştii se mişcară. Groaza îi cuprinse tot trupul. Se răsuci din nou, încercînd să-şi desfacă legăturile. Doamne Dumnezeule din ceruri, să nu se-ntîmple iarăşi.

Dodată, din tufiş, apăru capul caiului răpitorului, iar ei îi veni să leşine de uşurare. Dar oare se liniştise cu adevărat?

Îngrijorată, îl urmări cum descalecă. Trupul lui arămiu, aproape gol, strălucea în lumina focului, etalînd muşchii puternici. Stingherită de cutezanţa ei, ea îşi îndepărtă privirea.

Apoi îi zări cuţitul.

Panica o sufoca. În timp ce se îndrepta spre ea, lama cuţitului lui luci. Un geamăt surd îi scăpă pe buze şi se lipi de trunchiul copacului. Avea de gînd să o ucidă. Strîngînd puternic pleoapele, se rugă ca sfîrşitul să-i fie mai uşor.

Pe măsură ce se apropia, zgomotul înăbuşit al mocasinilor lui devenea tot mai puternic, respiraţia lui uşoară tot mai clară, mireasma lui de pădure tot mai persistentă. Aceste amintiri le va lua cu ea, în mormînt. Amintiri despre el.

Ceva îi atinse mîinile. Teama o agită. Simţea că-i vine rău. Incapabilă să mai respire, aşteptă lovitura care să-i pună capăt zilelor. Dar aceasta nu veni. Legătura dintre mîiniie ei se lărgi, pentru ca apoi să cadă.

Ochii Victoriei se deschiseră.

Răpitorul se întoarse cu spatele la ea. În mînă ţinea ceva cu blană – decapitat. Îl aruncă lîngă foc şi apoi, smucindu-şi încheietura mîinii, trimise cuţitul prin aer. Cu o bufnitură înăbuşită, acesta se înfipse în buturuga aflată în apropierea animalului.

Bărbatul se întoarse cu faţa spre ea, expunînd, în lumina pîlpîietoare, trăsăturile lui înveninate.

– Vino.

Ea ezită.

– Vino aici.

– De ce?

Stăpînindu-şi greaţa, îşi frecă încheieturile rănite, îngrozindu-se de ceea ce ar putea să urmeze.

Mormăind, păşi mîndru spre ea, îşi înfipse degetele în părul ei şi o forţă să se îndrepte spre foc.

Ea se zbătu, încercînd să-şi stăpînească lacrimiie.

O aruncă în genunchi în faţa animalului, pe care acum îl recunoscu ca fiind o veveriţă.

– Jupoaie-o!

Să o jupoaie? Nici măcar nu voia să o atingă.

– Nu. A... Adică, nu pot. Privi speriată în jur. T... te rog, oricare ar fi numele tău, nu mă pricep. Şi este... este moartă.

Ea nu putu să-şi stăpînească schimbarea tonului din glas.

– Ai fi preferat să fie vie?

– Poftim? Nu!

O voce venind de undeva din spate, răsună ameninţător:

– Atunci, apucă-te de treabă.

Speriată să atingă micul animal şi, totuşi, îngrozită să nu o facă, apucă cuţitul şi întinse o mînă tremurîndă spre veveriţă. Stomacui i se întoarse pe dos. Nu putea să facă acest lucru. Cuţitul îi alunecă din mînă.

El îşi încleştă mîna pe degetele ei, forţînd-o să ridice lama.

– Te rog, nu...

Degetele lui puternice se strînseră peste ale ei, ghidînd cuţitul spre bucăţica de blană.

Înspăimîntată, privi cum el a înfipt vîrful lamei în animal.

Sîngele ţîşni din locul tăieturii.

Victoriei i se făcu rău de la stomac.

Se dădu înapoi, privirea ei rămînînd aţintită pe sîngele care îi acoperea degetele. Greaţa i se ridică în gît. Presîndu-şi dosul palmei peste gură, fugi spre colţul văii, unde căzu în genunchi, sub o puternică senzaţie

de vomă.

Hawk privi, surprins, trupul gol al soţiei ce se scutura de convulsii. La naiba. Nu se aşteptase la aşa ceva.

Se duse spre cal şi, după ce desfăcu un bidon, apucă o bucată din hainele ei zdrenţuite. Se aplecă, într-un genunchi, lîngă ea şi o atinse tandru pe spate.

Ea suspină protestînd şi-şi strînse din nou abdomenul.

Vinovat de modul în care se purtase, îşi simţea conştiinţa încărcată şi, înainte de a-şi reţine impulsul, umezi ţesătura şi i-o puse pe frunte. Îşi blestemă nestăpînirea de sine şi continuă să ţină materialul acolo, pînă criza ei trecu.

Cînd, în final, se linişti, îi curăţă faţa şi îi vorbi încet, liniştitor, şocîndu-l pînă şi pe el grija ce-l apucase. După ce îi şterse mîinile de sînge, aruncă ţesătura deoparte şi-i puse bidonul la gură.

– Bea.

Mulţumind din cap, ea înghiţi, însetată.

– N-ai mai jupuit niciodată un animal, spuse el mai mult ca pentru sine.

Ea se înecă şi tuşi, luptîndu-se cu un nou val de greaţă.

– Nici măcar un cartof n-am jupuit.

– Curăţat.

– Poftim?

El se ridică, trăgînd-o şi pe ea în picioare.

– Du-te şi te aşează lîngă foc. Eu mă duc să văd ce mai pot salva din masa noastră de dimineaţă.

– Dimineaţă? Privi spre cer. Un cerc strălucitor se înălţa din spatele munţilor. Era dimineaţă. Probabil că au mers toată noaptea. Ferindu-şi ochii de animalul mort, ea se ridică. Nu era de mirare că era atît de obosită.

Conştientă din nou de goliciunea ei şi ascunzînd-o

cît putea, se îndreptă spre căldura focului şi se aşeză jos, amintindu-şi, în treacăt, de gentileţea răpitorului el, din momentele de dinainte. Incapabilă să-şi motiveze reacţia lui, lăsă gîndurile deoparte şi, uitîndu-se în direcţia de unde veniseră, începu să se roage ca Paddy să vină să o salveze.

O oră mai tîrziu, indianul veni spre ea cu o farfurie fumegîndă de friptură de veveriţă, cu morcovi săibatici, cartofi şi hrean. Nesimţind plăcerea de a mînca şi nedorind să se expună din nou, încercă să-i distragă atenţia.

– Cum de-ai învăţat să găteşti aşa?

– Toţi războinicii Shawnee sînt învăţaţi să pregătească hrana. Aşează farfuria lîngă ea şi adăugă: Nu întotdeauna luăm prizonieri în incursiunile noastre.

Deci era Shawnee. Gîndurile Victoriei se umplură de amintirea soţului ei.

– Dar Hawk? Vreau să spun, Hawk merge şi el în raiduri?

El nu răspunse.

Şi-ar fi dorit ca el să nu se mai ulte aşa la ea. În definitiv, ce însemna privirea aceea?

Ridicîndu-se brusc, el aruncă resturile din farfuria lui, pe foc.

– E timpul să mergem.

– Unde să mergem? De ce faci asta? Nu înţeleg ce vrei.

El nu răspunse.

În schimb îi legă din nou mîinile, desfăcu apoi legătura din piele din jurul copacului şi o trecu în jurul mîinilor lor.

– Te rog, du-mă înapoi.

Îndepărtă orice semn al trecerii lor prin văiugă.

Tresări, nervoasă, văzînd că el a încăiecat pe cal, iar pe ea a lăsat-o jos.

– Cel puţin spune-mi unde mergem.

– Spre est.

Îmboldi calul. Cureaua dintre ei se întinse şi aproape că ea sări în picioare. Atunci îşi dădu seama că el voia ca ea să meargă pe jos, în spatele calului, la pas, sau să fugă, după cum ar fi fost pofta lui. Doamne Dumnezeule, nu va reuşi să supravieţuiască.

Collier Parks se fixă în şa şi-l săgetă cu privirea pe O'Ryan.

– Ei sînt. Se uită din nou spre trăsura neagră, aflată într-o poieniţă. Hai să mergem. Îşi mînă capul în galop.

Cu o căutătură mînioasă, Dooley îşi aranjă spatele amorţit în şaua incomodă de sub el.

– Încetişor, nenorocitule. Trăsura aia drăguţă n-o să piece nicăieri de acolo. O urmărim de aproape două săptămîni.

Parks se întoarse şi privi spre Dooley.

– Ştiu asta, tîmpitule. Sînt numai nerăbdător să o văd pe Ria în siguranţă. Şi acum, haide.

– Crezi că nu ştiu ce nerăbdător eşti, amice? După ce mă trezişi în mijlocu' nopţii, aşa cum o făcuşi?

– Nu este mijlocul nopţii. Sînt zorii.

– Acum, replică Dooley, urmărind spatele bărbatului, în timp ce-şi îmboldea calul înainte. După ce petrecură mai mult de şase săptămîni în cada aceea plutitoare, numită corabie, Dooley se săturase de individul acesta impertinent. Fără să mai pună la socoteală că, atunci cînd debarcaseră, puştoaica lui Collier plecase din Yorktown cu o zi înainte. Şi acum cutreierau pădurile alea blestemate.

Dooley zîmbi şi se întrebă, încă o dată, dacă n-ar fi

bine să-i sucească odată gîtui lui Parks şi să termine cu el.

Bragen Alexander îşi încrucişă mîinile la piept şi privi în jos, spre Alaina Remington.

– Chiar dacă credeţi că fiul dumneavoastră nu intenţionează să-i facă vreun rău Victoriei, eu sînt de altă părerea. La naiba, doamnă, am văzut felul în care o privea. Bragen se întoarse spre calul lui şi preciză: Mă duc după ea.

Alaina îşi ridică bărbia micuţă.

– Domnule Alexander, cred că îl cunosc pe Adam mai bine ca dumneata. Nu va face rău unei femei. Privirea ei se mută spre ceva ce se vedea în spatele lui Bragen şi, deodată, păli. Oh, nu!

El se răsuci şi văzu doi bărbaţi venind spre ei – unui blond, îmbrăcat în lucruri scumpe, iar celălalt un bărbos roşcat, purtînd o legătură peste un ochi care părea că nu aflase niciodată utilitatea băii.

– Îi cunoaşteţi?

Ea făcu un zgomot neelegant.

– Cel tînăr este vărul Victoriei, Collier Parks, răspunse ea, pe un ton exprimînd dezgustul. Pe celălalt, *nu-l cunosc.*

Privirea lui Bragen rămase fixată pe cei doi indivizi.

– Bună dimineaţa, omule, îl salută Parks pe Bragen cînd se apropie de trăsură. Se înclină spre Alaina, exclamînd: Lady Remington! Se uită către McDaniels care se afla în spatele ei, strîmbă din nas şi-şi mută privirea.

Nerăspunzînd la salutul bărbatului, Bragen aşteptă.

Buzele lui Collier se subţiară, apoi el se uită spre trăsură.

– Ria? Eşti înăuntru, iubito?

Alaina respiră adînc.

– Nu, Collier, nu este.

Parks păru mirat.

– Şi atunci, unde naiba este?

– A dispărut.

Bărbatul cu părul blond îşi întoarse privirea spre Bragen.

– Despre ce vorbeşte?

Bragen nu avea încredere în acest individ. Era ceva suspect în ochii lui.

– Ai auzit-o pe lady Remington. Victoria nu este aici.

– Asta este evident, omule. Dar răspunde la întrebarea mea: Unde este?

Ridicînd din umeri, Bragen se întoarse spre trăsură.

– Cu soţul ei.

Collier inspiră brusc.

– Doamne, o va omorî!

– Cine? ţipă Alaina alarmată.

– Soţul ei.

Bragen se încordă.

– Explică-te!

Vărul părea cuprins de isterie. Aruncă o privire spre individul cu un singur ochi.

– A... am venit după Ria, cînd O'Ryan, aici de faţă, mi-a spus ce-a auzit pe docuri. Continuă tu, Dooley, îl îmboldi el pe omul solid. Povesteşte-le.

O'Ryan părea neliniştit şi-şi plecă privirea spre nasturii de la jiletca lui Parks.

– Se spune că, acu' cîţiva ani, ducele fuse răpit şi vîndut în sclavie.

Alaina se apucă puternic cu mîna de gît.

Paddy o cuprinse de umeri, faţa lui exprimînd teamă şi confuzie, în acelaşi timp.

– Acu' ei zic că neno... îhî... omu' a evadat şi-şi ca'tă nevasta, continuă O'Ryan, pen'că ea fuse cea care

aranjă totu'.

Lady Remington gemu uşor.

McDaniels se înăbuşi, respirînd brusc.

– Ce tot spui, omule? Ria n-ar...

– Trebuie să o găsesc, îl întrerupse Parks. O va omorî. Ştiu că o va omorî.

– Nu! strigă Alaina. Nu este adevărat, continuă ea, privirea ei ţintind spre Bragen. Adam nu va face aşa ceva.

Frămîntîndu-se între încredinţarea femeii, pe de o parte, şi teama lui pentru Victoria, pe de alta, Bragen privi tăios spre omul cu un singur ochi. Ceva din povestea lui O'Ryan era fals. Parcă cineva îl învăţase ce să spună. Bragen se uită către văr şi apoi spre lady Remington.

– Sînteţi sigură?

– Nu o va omorî. Ea părea, totuşi, neliniştită şi adăugă: Dar dacă este adevărat ceea ce susţin aceşti oameni... nu pot să ştiu de ce ar fi capabil.

– Ei bine, eu ştiu, mîrîi Parks. La naiba, dacă nu o va omorî, o va face să-şi dorească moartea. Trebuie să o găsesc.

– Ştiţi unde ar putea acest Adam să o ducă? întrebă Bragen, deodată. Dacă fata era într-adevăr în pericol, el nu putea să stea şi să nu facă nimic.

Alaina mai avea puţin şi se topea.

– Ar putea să o ducă la cabana lui sau în satul tatăiui lui.

– Care ar fi, unde?

– Cabana este în apropiere de Bedford Country, avînd munţii la est. Iar satul, cred că este tot pe rîul James, acolo unde Munţii Blue Ridge întîlnesc Aleganii.

– Unde dracu'-i asta? întrebă mînios Parks.

Bragen îşi roti privirea către ticălos.

– Nu contează. Voi merge eu.

Collier îşi ridică bărbia.

– N-ai să mergi fără mine. Este verişoara mea. Responsabilitatea mea.

McDaniels făcu un pas înainte

– Merg şi io cu voi, Bragen. Nu-mi las fetiţa pe mîna la aide ăştia doi.

Bragen îşi roti ochii. Iisusel Şi bătrînul?

– Ascultă. Este ridicol. Nu putem merge toţi după ea. I se adresă lui McDaniels: Eu cunosc zona despre care vorbeşte lady Remington. Dumneata mergi cu dînsa la familia Kincaid. Mergi pe munte pînă întîlneşti valea. Sînt sigur că, de acolo, lady Remington se descurcă. Privi apoi dezgustat spre Parks şi O'Ryan şi declară: Pe ei îi iau cu mine. Şi nu vă faceţi griji pentru Ria. Întîlni privirea neclintită a bătrînului şi adăugă: Voi veghea la siguranţa ei.

În timp ce calul galopa pe malul rîului de munte, mintea lui Hawk se agita indecisă. Nu se putea hotărî ce să facă cu Victoria. Evident, voia să o vadă suferind, aşa cum suferise el. Dar de ce oare arătase atîta slăbiciune cînd o văzuse bolnavă? Probabil că anii petrecuţi în minele de sare îl făcuseră mai sensibil.

Mîna lui se strînse în jurul curelei de piele, forţîndu-şi nevasta să ţină ritmul calului. Ştia clar ce i-ar fi plăcut să facă. Imaginea obsedantă a lui, culcînd-o în iarbă pe Victoria şi despărţindu-i coapsele, îl urmărea. Muşchii abdomenului i se contractară. Dar asta nu era pedeapsă.

Încetinind pasul calului, Hawk se hotărî că primul lucru care trebuia să-l facă era să-i dea lui *neewa* una din cămăşile pe care le avea în desagi. El căutase să o ruşineze şi să o pedepsească, nu să se distragă de la

scopul lui. Gîndindu-se cît de uşor i-ar fi să profite de ea, imaginea mamei lui îi apăru în minte.

Trădarea Victoriei trecuse, aparent, nedepistată de către mama lui. Soţiei lui, evident, îi reuşise bine vicleşugul cu decepţia – chiar şi faţă de mama lui. Şi totuşi, asta nu explica prezenţa lor în Virginia.

Hawk privea atent pămîntul peste care treceau. Victoria era, fără nici o îndoială, deşteaptă, dar nu mai ştia nimic altceva despre ea. Care erau temerile ei, ce preţuia ea mai mult – dacă exista ceva. Dacă ar putea depista aceste lucruri...

Da, se gîndi el. Putea. Va învăţa aceste lucruri. Slăbiciunile ei. Ce anume ar impresiona-o. Şi-şi va folosi aceste cunoştinţe ca s-o rănească, la fel cum făcuse şi ea.

Trăgînd de frîu, opri calul şi descălecă.

Tot timpul cît îi desfăcu mîinile şi o conduse spre un pîlc de arbori, Victoria îl privi cu nişte ochi roşii, încercănaţi, fără să scoată nici un cuvînt.

– Uşurează-te.

Ea se roşi pînă în vîrful degetelor, apoi înclină din cap. O privea, amuzat, cum se uita, agitată, în jur, dispărînd apoi după copaci. O clipă, se gîndi dacă era atît de proastă încît să încerce să scape.

Dădu jos şaua de pe cal şi se aşeză jos. Nu, concluzionă el. Nu va fugi. Era conştientă că nu avea nici o şansă să supravieţuiască în pădure, fără nici un fel de haine şi arme.

Un ţipăt brăzdă văzduhul.

Hawk sări în picioare şi, avîntîndu-se spre pădure, îşi scoase cuţitul dintr-unul din mocasinii care-i îmbrăca piciorul.

Strigătul se auzi din nou, de data aceasta mai tare, venind din stînga. Se întoarse spre sunet. Dădu la o parte frunzişul şi-n faţa lui se desfăşură o poieniţă.

– Ajutor!

Hawk privi, cercetător, în căutarea Victoriei şi a pericolului. Cînd îl văzu, aproape că-i veni să izbucnească în rîs.

Pe craca unui copac înalt, văzu picioarele goale ale soţiei, agitîndu-se nebuneşte. Chiar sub ea, un pui de urs, ridicat în două labe, încerca să le atingă.

– Ajutor!

Victoria strigase din nou, cu o voce isterică.

Pentru o clipă, lui Hawk îi trecu prin cap să o lase să sufere puţin, dar groaza evidentă din vocea ei îl făcu să se răzgîndească. Şi, în plus, văzînd-o cum îşi mişcă picioarele, încercînd să scape de ursuleţ, se temea că ar putea să cadă din copac. Îndreptîndu-se spre ea, nu luă în considerare faptul că această situaţie îl îngrijora.

Privi din nou spre copac, încercînd să găsească calea cea mai uşoară de salvare. Se întrebă cum reuşise să se caţere pînă acolo, dar nu dădu mare atenţie gîndului. Aici, pericolul era evident. Cercetă, precaut, tufişurile de la marginea pădurii. Trebuia să cunoască locul unde se afla ursoaica.

Ştiind că aceasta putea să apară în orice moment şi dîndu-şi seama că s-ar putea să nu mai aibă timp să se urce în copac după soţia lui, puse la loc cuţitul şi păşi spre cracă. Se opri brusc. Micul pîrîu, pe care îl urmaseră mai devreme, curgea chiar sub crengile copacului.

Blestemîndu-şi norocul, Hawk îşi scutură, nervos, capul. Victoria se va lovi de el şi ştia că, într-un fel, avea să regrete atingerea trupului ei. Privind în sus, el ridică mîinile.

– Sări!

Victoria oftă şi se uită în jos.

– Ia-l de aici. Te rog. Fă-l să piece..

Vocea ei era stinsă, ca a unui copii.

– Sări acum, *neewa*.

Ea se trase mai în spate şi aruncă o privire disperată

spre pîrîu şi apoi spre ursuleţul care încerca să se urce în copac. Ochii i se măriră. Ţipă. Apoi, fără nici o avertizare, plonjă.

Hawk o aştepta. O prinse de mijloc, dar, în cădere, ea îl dezechilibră şi se rostogoliră amîndoi în apă. Împrăştiind stropi reci, el aterizâ deasupra ei.

Victoria ţipă.

Luptîndu-se cu apa îngheţată, Hawk abia îşi stăpîni un geamăt. La naiba! Sărind în picioare, îşi trase soţia afară din apă.

Ea se cuibări la pieptul lui şi, zguduită de puternice tremurături, îl strînse tare de mijloc. Instinctiv, Hawk o îmbrăţişă, dar mai apoi regretă purtarea.

După un timp de agonie pentru el, ea se linişti şi-şi ridică privirea. Bucle ude, castanii-roşcate, îi atîrnau pe obraji. Ochii albaştri şi clari, umbriţi de gene negre, îl fixau. O picătură de apă se prelinse pe obrazul ei, atingîndu-i colţul gurii catifelate. Căldura o învălui.

În această apropiere el nu-i mai vedea decît frumuseţea. Nu-i mai simţea decît mireasma feminină. Nu mai conştientiza decît senzaţiile pe care trupul ei i le producea.

– La naiba.

– Poftim?

El îşi reveni, brusc, în fire.

– Eşti nevătămată?

– Cred că da.

Se uită spre copac şi începu să tremure.

Neîndrăznind să-şi coboare privirea pe corpul ei, el examină atent împrejurimile.

– Da.

Luîndu-şi mîinile de pe spatele ei gol, o apucă de braţ şi se îndreptă spre locul unde-şi lăsase calul. Pentru a nu-şi pierde stăpînirea de sine, scoase o cămaşă, pe care o purtase pe corabia cu care venise în Anglia, şi i-o dădu.

– Pune-o pe tine.

Victoria rămase înmărmurită.

– De unde o ai?

– Pune-o, repetă el printre dinţi.

Coborîndu-şi uşor pleoapele şi strîngînd veşmîntul la piept, se strecură în spatele unui tufiş.

Abţinîndu-se să nu zîmbească de purtarea ei ridicolă şi supraveghind, în acelaşi timp, arbustul, Hawk îşi îndepărtă petecul de piele şi îmbrăcă pantalonii de piele de căprioară. Înşeuă repede calul şi se rezemă, detaşat, de un copac, în aşteptarea nevestei.

Cîteva clipe mai tîrziu, ieşi din spatele adăpostului ţinînd marginile cămăşii departe de corpul ud.

Dintr-o dată, Hawk îşi dădu seama că greşise. Ea îşi lăsase părul pe spate, permiţîndu-i să curgă în valuri umede pe talie şi să i se onduleze tentant pe obraji. Într-un fel, imaginea cămăşii mătăsoase, mulată pe sînii tari şi catifelaţi, era mult mai excitantă decît goliciunea ei totală, el luptînd din răsputeri împotriva dorinţei de a o atinge. Îşi încleştă dinţii, dar nu putu să-şi desprindă ochii de la sfîrcurile încordate sub ţesătură.

Observînd direcţia privirii lui, ea îşi adună cămaşa în faţă şi înghiţi, încurcată.

– Îhî... mulţumesc...

Ştiind că voia să-i cunoască numele, Hawk se gîndi mai bine înainte de a-i răspunde. Apoi, hotărînd să nu-i spună chiar o minciună, se rezumă la jumătate din ea:

– Mi se spune Shadow (Umbră).

Victoria clipi spre bărbatul solid. Shadow? Urmări şuviţele lungi şi negre care îi ştergeau umerii arămii, ridicîndu-şi apoi privirea spre trăsăturile lui chipeşe şi inteligente. Da, îşi zise ea. Numele i se potriveşte. Întunecat, evaziv, misterios.

– Mulţumesc, Shadow. Pentru cămaşă şi pentru că m-ai salvat. Nu cred că m-am speriat vreodată aşa de tare.

– Ursuleţul era inofensiv.

– Nimic de aici nu este inofensiv. Agitată, cercetă copacii.

Hawk o privi curios. Oare copacii o deranjau atît de tare? Era o problemă la care avea să se gîndească. Mai tîrziu, însă, nerăbdător să scape de imaginea ei, o legă din nou şi o conduse spre cal. Cînd încălecă, armăsarul se mişcă înainte, iar cureaua, tăindu-i pielea încheieturilor, o făcu pe Ria să scape un ţipăt pe buze.

Îşi impuse să nu se uite în spate, să nu simtă compasiune pentru acea femeie care-l făcuse să treacă prin iad. Va merge cît mai mult şi se va opri numai cînd va fi necesar.

Ziua fiind pe trecute, gîndurile lui se întorceau mereu la femeia-copil care se împiedica pe lîngă el şi la răzbunarea pe care o plănuia. În urmă cu şapte ani, intenţionase să o aducă la cabana lui, iar acest gînd nu se schimbase nici acum. Dar în loc să rămînă acolo ca soţie, va deveni tîrfa lui, sclava lui.

Un scîncet slab se auzea dinspre fată, iar Hawk simţea că plînsul ei îl zdrobeşte. Scăpînd un oftat, mînă armăsarul atent, pe lîngă un moiid, sperînd că, pînă vor ajunge la cabană, o să-şi poată învinge această slăbiciune. Femeia nu merita compasiunea lui. După ceea ce îndurase din cauza ei, merita toată suferinţa pe care i-o putea inocula... şi chiar mai mult.

Capitolul 12

Victoria simţea că va muri. Nu mai putea să ţină ritmul mersului cu pasul acela chinuitor. De două zile, Shadow nu-i îngăduia odihnă mai mare de cîteva minute, moment cînd îi punea în mînă o bucată de carne uscată sau îi dădea un strop de apă. Chiar şi cînd avea nevoie să-şi satisfacă anumite necesităţi, abia dacă apuca să-şi tragă sufletul, că el şi încăleca din nou. Mîinile îi erau amorţite datorită calului, care o trăgea continuu; tălpile îi sîngerau. De două ori căzuse şi fusese tîrîtă cîteva picioare, pînă ca Shadow să oprească armăsarul.

Părul greu, care îi atîrna pe spatele ud şi pe obraji precum şi căldura înăbuşitoare şi mireasma trupului obosit îi produceau o anumită nervozitate. Picioarele ei sufereau de pe urma vînătăilor pe care le dobîndise cînd se hazardase prea aproape de copitele calului.

Singurul lucru folositor, din toată povestea asta, era faptul că nu se mai gîndea atît de mult la pădure. Nu mai putea. Toate eforturile ei se concentrau asupra agoniei de a plasa picioarele unul în spatele celuilalt.

Da. Avea să moară... dar nu-i păsa.

Pasul calului se iuţi şi Victoria se împiedică, dar nu căzu. Durerea din picioare şi spate o simţea în suflet, însă încercă să se gîndească la altceva.

Evocă în minte chipul lui Hawk şi se întrebă cum va reacţiona el cînd va afla că ea venise în colonii. Probabil că va fi furios pentru că-i deranjase intimitatea, se gîndi ea, deznădăjduită.

Încercă să reconstituie imaginea lui din ziua nunţii, dar nu îşi aminti decît trăsăturile lui deformate şi constituţia lui puternică – foarte asemănătoare cu a lui Shadow. Evident, o caracteristică specifică indienilor Shawnee. Sărutarea lui Hawk îi trecu fulgerător prin minte, făcînd-o să simtă un fior de căldură. Strîngînd legătura de piele, se concentră asupra caracterului lui – atît cît putea să şi-l mai amintească.

El nu voise să se căsătorească cu ea, asta era sigur. Dar nici prea crud nu fusese cu ea. Ar fi putut s-o silulască în noaptea nunţii, exercitîndu-şi drepturile de soţ, dar nu o făcuse. Ar fi putut să o lase fără nici o rentă, la mila tatăiui ei sau a mamei lui. Dar nu procedase aşa.

Imaginea armăsarului ei, Brandy, i se înfiripă în minte. Nu, Hawk o fi fost nemilos, dar nu era un om brutal. Se îndoia că i-ar fi plăcut ideea ca ea să vină după el să-l caute, dar nu i-ar face nimic rău – dacă va mai trăi ca să-l vadă.

Dar cum rămînea cu oamenii lui? Tatăl lui Hawk îi conducea. Flaming Wing s-ar putea să se fi supărat cînd a auzit că fiul lui a fost forţat să se căsătorească. Poate chiar şeful de trib hotărîse să-l elibereze de povară, omorînd-o pe ea.

Gîndul o înfioră şi încercă să-şi amintească ce anume îi povestise Alaina despre Flaming Wing. Tot ce îi veni în minte era afirmaţia Alainei cum că soţul ei era foarte devotat familiei şi că, în anumite situaţii, era foarte brutal.

Victoria se împiedică din nou, dar de data aceasta căzu. Rău. Simţea o durere chinuitoare, în timp ce picioarele se tîrau pe poteca pietroasă. Cureaua îi intra în piele rănindu-i încheieturile. Reuşi să scoată un geamăt din gîtul uscat şi aproape că ţipă, uşurată, cînd, într-un final, Shadow opri calul.

– Te rog, zise ea suspinînd, cînd el încercă să o facă să se ridice. Nu mai pot. Omoară-mă acum ca să se termine totul. Îşi ridică privirea spre el şi rămase surprinsă văzînd o undă de regret umbrind, în treacăt, trăsăturile lui puternice.

– Ne vom odihni în seara asta, spuse el, ridicînd-o brutal în picioare. O conduse către un mic pîrîu şi o îmbrînci jos. Curăţă-te. Cu o privire care o avertiză să nu încerce să scape, se ridică şi dispăru în spatele copacilor.

Aproape că îi venea să rîdă. Nu era nevoie să fie neliniştit; ea nu avea puterea să scape. Abia dacă avea puterea să se spele.

Shadow se întoarse cîteva minute mai tîrziu, ţinînd într-o mînă nişte frunze curioase, iar în cealaltă, un animal jupuit. Victoria închise ochii şi mulţumi cerului că nu o forţase pe ea să facă acel lucru.

Aruncă frunzele la picioarele ei.

– Umezeşte-le şi freacă-le de încheieturile mîinii şi de tăipi, porunci el, aspru. După aceea adună vreascuri uscate şi fă un foc.

Îşi înfipse mîna în grămada de frunze, le udă şi le puse apoi pe rănile de la mîini.

– Sper să arzi în iad, mormăi ea. Dar trebui totuşi să recunoască, cu uşurare, că ierburile îi alinară suferinţa. Repetă acelaşi procedeu şi ia tăipi şi la picioare şi răsuflă liniştită.

Îl privi atent pe Shadow şi-l observă înfigînd animalul pe un băţ ascuţit la vîrf. Oftînd, ea îşi dădu seama că trebuia să se scoale şi să facă focul. Se clătină de

durere şi căzu de la primul pas.

Shadow mormăi ceva care sună urît.

– Femeie de nimic! Arătă cu mîna spre un loc ierbos, poruncindu-i: Aşează-te.

Uşurată, Victoria se prăbuşi.

După ce mîncară, Hawk îi dădu o cană mică, plină cu apă, apoi se sprijini cu spatele de un copac tînăr. Îşi studia tăcut *neewa.* Aşezată pe iarbă, ea îşi ţinea genunchii strînşi lipiţi unui de aitul, mîinile îi stăteau în poală, iar degetele subţiri încleştau cana. Coapsele şi picioareie ei lungi se vedeau sub tivul cămăşii.

Văzînd tăieturile şi vînătăile de pe pielea ei, de altfel perfectă, îl cuprinse un sentiment de vină, care îl forţă să-şi ridice privirea. Cu ochii semiînchişi de epuizare, ea se uita spre foc. Gura îi era strînsă într-o linie obosită. Şuviţele închise la culoare, împletite cu cele roşcate, îi acopereau spatele, strălucind precum tăciunii aprinşi.

Îşi luă privirea de la ea, dar nu-şi putu suprima admiraţia faţă de suferinţa ei. Deşi intenţionat mersese peste limita ei de îndurare, sufletul ei nu era distrus.

Încercînd să-şi schimbe gîndurile de la durerea ei, se concentră asupra pîrîului care curgea uşor, lîngă el. Dar din nou privirea lui alunecă pe trăsăturile ei şi observă că, deşi era moartă de oboseală, tot mai cerceta, agitată, copacii.

– De ce ţi-e frică de pădure? întrebă el, încet.

Ea ridică o mînă tremurătoare şi o duse la frunte.

– Nu de pădure. Ci de ceea ce se ascunde în ea.

– De animale?

– De urşi.

– Ca cel de la copac? Urşii nu-ţi vor face nici un rău

atît timp cît nu reprezinţi o ameninţare pentru puii lor sau nu le este foame. El examină atent zona, supraveghind atent frunzişul dens. Acum, hrană este din belşug şi deci nu sînt o ameninţare prea mare.

Observă tremurul gîtului ei. Aplecîndu-se în faţă, ca să pună jos cana, tivul cămăşii se ridică uşor. Imediat şi-o trase la loc, dar nu suficient de repede.

Privind fix, Hawk se ridică şi se îndreptă spre ea. Îngenunche. Îi îndepărtă pumnii încleştaţi cu una din mîini, iar cu cealaltă îi ridică cămaşa. Patru cicatrice mici însemnau pielea mătăsoasă. Cum de nu le văzuse cînd o ţinuse dezbrăcată?

Apoi îşi dădu seama că partea ei dreaptă fusese totdeauna lîngă cal şi, în plus, evitase să-i privească goliciunea. Voia s-o facă pe ea să sufere, nu pe el.

– Puiul acela nu a fost prima ta întîlnire cu ursul, spuse el, pe un ton răguşit, întîlnind privirea ei speriată. Aş vrea să aud povestea.

– Ascultă, Sh... Shadow. A fost demu...

– Acum!

Se întoarse la locul lui de lîngă copăcel, făcîndu-se că nu observă cît de înnebunită era.

Îşi încleştă mîinile micuţe pe marginea cămăşii.

– Cînd aveam cinci ani, spuse ea, dregîndu-şi vocea, mergeam cu familia spre Sussex, la vînătoare. Ne-am oprit la pădure să ne odihnim şi să mîncăm. Eu m-am rătăcit.

Iniţial, el crezu că asta era toată povestea. Apoi privirea ei se îndreptă spre flăcări, devenind goală şi chinuită. Vocea îi tremura cînd continuă:

– La început, nu m-am speriat. Ştiam că tata, sau Paddy, grăjdarul nostru, mă va găsi. Nu era prima călătorie în care mă rătăceam. Dar ei nu mai veneau. Şi se făcuse întuneric... şi frig.

Flăcările focului se reflectau în ochii ei strălucitori.

– Am auzit un zgomot. Am... Am crezut că este unui

din ei şi mă simţeam atît de uşurată. Am fugit în direcţia din care venea sunetul. Dar nu era un om. Era un ursuleţ. Eram mică şi neştiutoare, iar el era tare drăguţ. Voiam numai să-l mîngîi, să-mi ţină companie pînă m-ar fi găsit.

Deodată, se îngălbeni la faţă, iar Hawk îi simţi groaza.

– Apoi, un alt urs, mai mare, s-a năpustit asupra mea. Începu să tremure violent, ochii îi erau plini de lacrimi, dar adăugă: Am fugit. Oh, Doamne, cum am mai fugit! Îi auzeam în spatele meu, mormăind, mîrîind, zgîriind. În faţa mea am văzut un copac uscat, care părea gol pe dinăuntru. Plămînii şi picioareie mă dureau, dar ştiam că trebuie să ajung la el. Trebuia. Şi aproape că ajunsesem... Închise ochii. Mîna de pe abdomen se răsuci şi preciză: Dar ursul a fost mult mai rapid. Tocmai cînd mă urcam ca să intru în scorbura copacului, o labă mi-a atins coapsa.

Hawk fu cuprins de milă.

– Şi atunci, au venit ceilalţi?

– Mi-aş fi dorit să f. venit. Îşi deschise ochii şi clipi rapid ca şi cînd ar fi încercat să dobîndească controlul asupra emoţiilor sale. Dar n-au venit. Am petrecut noaptea acolo. Ochii lor se întîlniră, iar ea mărturisi: Nu voi uita niciodată sîngele. Mă acoperea peste tot – curgea umed şi lipicios pe piciorul meu. Şi mirosul... acel miros oribil de sînge şi de putregai. Nu pot să uit. Glasul i se stinse. Şi nu pot uita nici acel mormăit fioros al ursului care încerca să mă prindă.

Hawk cunoscu un sentiment de compasiune. Toată groaza trăită de fetiţă era reflectată în privirea ei înnegurată.

– Paddy m-a găsit. A doua zi. A fost singura dată cînd l-am văzut plîngînd.

– Ai avut noroc că nu te-a omorît, spuse Hawk, încercînd, din răsputeri, să reziste emoţiei care-l cuprin-

sese. Suferea pentru fetiţa care fusese, deşi dispreţuia femeia mincinoasă care devenise.

Amintindu-şi de hotărîrea lui, se ridică şi, trăgînd-o, o conduse spre locul unde stătuse el. O îmbrînci la pămînt, îi ridică mîiniie vlăguite şi i le legă de copacul tînăr.

– Acum vei dormi, porunci el, făcîndu-i semn să se întindă, dar ştiind dinainte că-i va fi imposibil să se odihnească omeneşte, avînd mîiniie legate.

Deşi îl privea cu ochii măriţi, nu comentă.

Păstrînd aceeaşi figură inexpresivă, el se aşeză lîngă foc. Nu se va cuica decît după ce ea va adormi. Avea nevoie de timp să se gîndească la povestea ei şi la răzbunarea lui.

Cu coada ochiului urmărea vînzoleala ei, în încercarea de a se sprijini de copac pentru a găsi puţin confort. Cînd îşi dădu seama că nu reuşeşte, ea îşi lăsă unui din umeri pe pămînt şi-şi puse obrazul pe unui din braţele ridicate. Hawk tresări sub impulsul conştiinţei, dar refuză s-o ajute în cazna ei. În schimb, îşi aminti de numeroaseie nopţi de chin cînd încercase să adoarmă în durerile care îi sfîşiau sufletul şi în mirosul de praf de sare, care îi ardea plămînii.

Cînd respiraţia ei deveni adîncă şi ritmică, fiăcările dispăruseră, lăsînd în urmă tăciuni scînteind. Frigul se lăsase. Începuse să se întrebe dacă femeia va ceda oboselii.

Liniştit că, în fine, se putea odihni, se strecură uşor sub învelişul de lînă pe care îl aşternuse mai devreme, încercînd să nu se gîndească la faptul că şi femeia ar fi avut nevoie de o pătură. Aşezîndu-şi mîinile sub ceafă, privi cerul negru şi plin de stele sclipitor de albe. Era bine să fii din nou acasă. Cunoscutul strigăt al unei bufniţe, un fiifiit de aripi şi un uşor foşnet de frunze îl relaxară. Cu adevărat liniştit, pentru prima dată după toţi aceşti ani, închise ochii.

Un scîncet îl trezi din somn. Clipi şi cercetă rapid tabăra. Nimic nu se clintea. Se uită spre soţia lui. Adunată ghem, cu unui din obraji, plin de lacrimi, sprijinit de braţ, tremura din tot corpul.

Vina aproape că-l înăbuşea şi, înainte de a-şi controla impulsul, se îndreptă spre ea. Biestemîndu-se singur pentru neputinţa lui de abţinere, îi dezlegă mîinile şi o ridică uşor în braţe. Un fior îl străpunse cînd, fără să se trezească, ea se agăţă de gîtui lui.

Se blestemă din nou pentru că era aşa de prost, pentru că-i permisese să-l afecteze, şi – ce era şi mai rău – pentru că se gîndise s-o aducă în căldura aşternuturilor lui. Nu se putea încrede în trupul lui. Nu, după şapte ani de abstinenţă. Judecata lui raţionaiă se împrăştie odată ce o aşeză pe păturile lui.

Se cuibări în el.

– Sînge. Atît de mult... Oh, te rog. Fă-l să dispară.

Groaza din vocea ei îl impresionă atît de mult, încît o strînse în braţe. O legănă şi-i înţeiese spaima. Cît de diferită ar fi fost viaţa lui dacă ar fi experimentat ceea ce trăise ea. Privi, peste capul ei, la pinii întunecaţi care se înălţau spre lumina lunii şi încercă să-şi imagineze teama de ţinutul pe care îl iubea atît de mult. Dar nu reuşi.

– Ursul a dispărut, Victoria, şopti el, sperînd să alunge coşmarui ei, fără să o trezească – sau pasiunea lui puternică. A dispărut.

După un timp, simţi relaxarea ei şi îşi dădu seama că reuşise. Şi totuşi, dintr-un motiv necunoscut, nu putea să-i dea drumul. Ceva din felul în care o simţea lipită de el îi plăcea.

Dintr-o dată, deveni conştient de respiraţia ei uşoară care îi mîngîia gîtui, de sînii ei tari care se modelau pe pieptul lui, de palma lui care se sprijinea pe spatele ei. Bărbăţia lui se trezi simţind căldura emanată din formele femeii cuibărite între coapsele lui.

Fără să se gîndească la ceea ce avea să urmeze, lăsă mîna să-i alunece în josul taliei, explorîndu-i formele proeminente. Atingîndu-i pielea goală, îşi înăbuşi un geamăt. Cămaşa ei se ridicase adunîndu-i-se pe şoiduri.

Îi mîngîie rotunjimile delicate, savurînd senzaţia ameţitoare provocată de acestea, înainte de a-şi furişa mîna sub material şi de a rătăci în sus. Pielea ei catifelată îl făcea să nu mai raţioneze. Trecuse mult timp. Prea mult timp.

Se lăsă pe spate, pentru a-şi uşura mişcările ascendente pe trupul ei.

Îşi trecu tandru buzele peste gîtul ei, în timp ce degetul lui mare, urcînd în mîngîieri, atinse un sfîrc de sub cămaşa de mătase.

Respiraţia ei se înteţi; apoi un icnet slab vibră dinăuntrul ei.

Hawk se simţea secătuit mîngîind sfîrcurile încordate.

Cu un geamăt uşor, ea îşi răsuci capul.

Mişcarea îi aduse urechea aproape de gura lui, iar el nu reuşi să-şi înfrîngă tentaţia. O atinse cu buzele. Ea nu reacţionă şi atunci el, devenind mai cutezător, începu să-i urmărească conturul lobuiui cu limba, ştiind că respiraţia lui caldă îi va produce fiorl. Palma lui împresură sînul, iar degetele masau continuu forma plină.

Ea gemu şi se întoarse cu faţa spre el.

Gura lui coborî apoi pe obraji pentru a-i gusta buzele. Tremurau, iar el, batjocoritor, le contura cu limba înainte de a le penetra dulcele obstacol.

Sfîrcurile ei erau tari sub palma lui.

În replică, corpul lui se tensionă arcuindu-se pe coapsele ei, orbit de dorinţă. Incapabil să-şi stăpînească tremurul, el se stîrni. Trebuia să o atingă. Îşi furişă mîna pe abdomenul ei, de unde o coborî uşor, spre interiorul coapsei. Milimetru cu milimetru, îşi croia drum

spre formele pe care le căuta.

Respiraţia ei se acceleră, iar picioareie se desfăcură, primitoare, sub mîngîierile lui experimentate.

Hawk ştia că trupul lui flămînd nu mai putea îndura mult. Simţea că va exploda. Redobîndindu-şi, o clipă, controlul, îşi dezbrăcă pantalonii, eliberîndu-se.

Fără să se gîndească, o acoperi cu corpul său şi-i depărtă coapsele. Cu o insistenţă pe care nu o recunoştea, o ridică pentru a-l primi, în timp ce buzele lui furau sărutări, iar degetele i se înfipseseră adînc în rotunjimile catifelate ale spatelui ei.

Simţind-o că se încordează, îşi dădu seama că se trezise la realitate.

Ea îşi întoarse faţa.

– Nu! Oh, te rog, nu.

Hawk îi opri protestele acoperindu-i buzele cu gura lui. Deşi continua să se zbată, el reuşi să o lase din nou pe spate, ţinînd-o cu o mînă de păr, iar cu cealaltă forţîndu-i şoldurile să se apropie de el.

Îşi dădea seama de lupta ei nebunească, dar nu putea să se oprească. Nu-şi putea refuza acest lucru.

Se lipi din nou de ea.

– Opreşte-te! Pentru...

Gura lui îi strivi buzele.

Ea se răsuci şi-l lovi, dar el îşi pierduse orice raţiune. Era atît de aproape!

Din senin, îl pocni cu ceva tare în cap. Durerea se împrăştie ca cioburile de sticlă. El clipi şi încercă să privească prin tunelul rotitor, întunecat...

Victoria scăpă piatra din mînă şi respiră adînc şi sacadat. Inima îi bătea atît de puternic, încît credea că-i va sparge pieptul. Încercase să o violeze! Îndepărtă trupul bărbatului şi se ridică, şovăind, în picioare.

Privind însă în jos, o cuprinse spaima. Dacă îl omorîse? Neliniştită, urmări şuviţa de sînge care curgea din tîmpla lui, prelungindu-i-se pe maxilar. Imaginea o pa-

raliză. Sînge! Şi-n plus, arăta atît de palid, de lipsit de viaţă.

Tremurînd necontrolat, se aplecă şi-şi puse mîna pe spatele lui plin de cicatrice. Bătăi puternice, ritmice, scuturară degetele ei. Slavă Domnului.

Îşi îndreptă spatele şi, încercînd să ignoreze remuşcarea care o cuprinsese, se deplasă spre cal. Nenorocitul o meritase.

Dîndu-şi seama că era şansa ei de scăpare, iuţi pasul, crispîndu-se la durerile pe care le simţea în tălpi. Dar cînd ajunse în dreptul calului, se opri brusc. Cum să încalece fără ajutor? Constatînd că era neînşeuat, continua să se gîndească. Trebuia să mai fie o cale. După ce aruncă o privire agitată spre răpitorul ei, aflat în inconştienţă, cercetă atentă zona. Văzu un buştean căzut. Dacă s-ar urca pe el, poate ar reuşi să încalece...

Apucă frîul care ţinea animalul legat de copac, apoi îl conduse spre buştean. Ţinîndu-l liniştit, ea se urcă pe lemnul căzut şi încercă să aşeze animalul astfel încît să poată încăleca. Dar de cîte ori încerca să-şi ridice piciorul, plin de vînătăi şi răni, muşchii ei ţipau de durere.

Trecu ceva timp pînă să coboare, prudentă. Aruncă din nou o privire neliniştită spre bărbatul aflat pe pămînt. Era încă cu faţa în pătură, mîinile îi erau întinse de o parte şi de alta a corpului, pantalonii erau traşi în vine. Abdomenul ei vibră. Cît de aproape fusese ca să o...

După ce inspiră adînc, duse armăsarui spre un pîlc de copaci, lăsă frîul liber şi se depărtă. Dacă ea nu putea să călărească, atunci nici răpitorul ei nu trebuia să-l folosească.

– Îmi pare rău, amice, murmură ea, luîndu-şi avînt şi lovind puternic crupa calului.

Animalul nechează pătrunzător şi o luă la goană spre pădure.

Mulţumită, Victoria apucă o pătură aflată lîngă şa şi o puse pe umeri. Aruncă o ultimă privire spre răpitor şi

dispăru în pădure. Dacă ar găsi apa pe care o urmaseră mai devreme, ar reuşi să coboare din munţi, pe cursul acesteia.

Cînd fugind, cînd sărind peste terenul stîncos, cu piciorul ei rănit, se depărta nebuneşte de răpitorul ei, frica paralizînd-o ori de cîte ori trecea pe lîngă vreun tufiş întunecat. Ce ar fi dacă ar întîlni un alt urs?

Ramurile i se agăţau în păr. Arbuştii ghimpoşi îi zgîriau pielea fină de pe braţele şi picioarele învineţite. Pătura se prindea iar şi iar de crengile ţepoase, aşa că, renunţînd la ea, o aruncă. Nu-şi permitea să se tot oprească.

Dar cu cît fugea mai tare, cu atît se rănea mai mult. Pieptul ei gîfîia în lupta pentru aer. Ghimpi ascuţiţi i se înfipseseră în tălpi, dar nu îndrăznea să se oprească. Nu, pînă cînd nu va şti că este în siguranţă.

Continua să alerge, deşi plămînii îi ardeau, durerea îi brăzda faţa, picioareie sîngerau, întregul trup...

În cele din urmă, după ce i se păruse că trecuseră ore, o rază de lună se strecură dintre nori, luminînd ceva în faţa ei. Pîrîul! Acesta trebuie să fie. Adunîndu-şi toate forţele, se avîntă spre el.

Deodată, pămîntul se acoperi de muşchi. Picioareie îi alunecară şi totul dispăru.

Un strigăt străpunse văzduhul în timp ce ea se prăbuşea, zgomotos.

Capitolul 13

Prin ceaţă, Victoria simţi un miros de putrezeală şi un alt iz pe care nu reuşi să-l identifice. Clipi şi se ridică, observînd vag, sub mîna ei, o grămadă de blană şi cioiane. Îşi dădu părul de pe faţă şi privi în jur la... întunecimea cumplită.

Răsucindu-se sălbatic, se uită în sus. Deasupra, zări un roi de stele ivit din umbra unui nor negru. Răsuflă uşurată.

– Slavă cerului!

După ce rămase nemişcată o clipă, pentru a-şi potoli bătăile inimii, se ridică în picioare, încet, cu mare greutate. Incapabilă să zărească ceva, întinse mîinile. Degetele ei întîlniră pereţii de granit, în toate direcţiile. Privirea i se înălţă din nou şi, în timp ce ochii se adaptau întunericului, observă marginea superioară a locului unde căzuse. Era într-o groapă.

Se rezemă de piatră încercînd să se gîndească cum să iasă de acolo. Făcu un pas înainte şi dădu cu degetele peste ceva moale. Ţipă şi-şi retrase piciorul imediat.

Sprijinindu-şi palmele de piept, în ideea că-şi va

împiedica inima să-i sară afară, inspiră adînc de cîteva ori. I se păru că trecuse o eternitate pînă îşi redobîndi controiul şi se convinse că nu există nici o primejdie. Adunîndu-şi tot curajul, se aplecă în faţă şi atinse cu degetele ridicătura voluminoasă. Sub blană, simţi ceva tare – erau oase. Un hoit? Neliniştea o cuprinse şi începu să se roage să nu fie cu ea acolo şi alte animale. Vii.

Înghiţind în sec, încercînd să-şi stăpînească groaza tot mai mare, se îndreptă şi încercă să străpungă întunericul. Nimic. Simţi din nou limitele încercuirii ei. Îşi răsuci mîinile în jurul mijlocului, luptîndu-se din răsputeri să-şi învingă panica înspăimîntătoare.

– Ajutor! Să mă ajute cineva.

Timbrul răguşit al vocii ei o sperie pînă în măduva oaselor. Respirînd adînc, îşi ridică bărbia.

– Ţine-ţi firea, Victoria. Calmează-te. Gîndeşte, se încurajă cu voce tare.

Trecură cîteva minute pînă cînd, în final, creierul ei decise să coopereze. Nu că ar fi ajutat-o cine-ştie-ce această cooperare. Înţelegea numai că era prizoniera unei gropi fără cale de ieşire, groapă în care se afla un animal mort, pe care nu reuşise să-l identifice.

– Doamne, te rog, fă să fie o căprioară.

Încet, Hawk îşi reveni după lovitura puternică pe care o primise. Mormăi şi-şi atinse tîmpla. Ceva ud şi vîscos i se prelingea printre degete. Deschizînd ochii, cu o privire neclară se uită în jos. Sînge.

– Blestemata.

Îşi frecă, nervos, dosul palmei de tăietura de sub linia părului, neacordînd atenţie petelor rămase pe no-

durile degetelor. Se uită împrejur şi nu văzu nici urmă de soţie.

Sări în picioare. Durerea îl orbea şi-şi puse capul din nou în mîini.

– La naiba!

Încet-încet, deveni conştient că pantalonii îi erau căzuţi. Privi în jos spre ei. Îi atîrnau sub şolduri.

Un geamăt de frustrare îi zgudui pieptul. Încercase să-şi violeze soţia.

În timp ce-şi aranja ţinuta, îl cuprinse sentimentul vinovăţiei. Încercă să ignoreze senzaţia şi începu să cerceteze atent zona încă luminată de tăciunii aprinşi. Printre copaci, îşi observă armăsarul croindu-şi drum spre lumină. Victoria nu-l luase. De ce? *Neewa* nu cunoştea pădurile. Se temea de ele.

Un sentiment puternic îl învălui şi, deşi nu-l înţelegea, nu i se putea opune. *Neewa* avea nevoie de el. Acum.

Cercetînd amănunţit pămîntul, găsi, pe solul ierbos, urme care îi indicau direcţia în care o apucase soţia lui. Mulţumind în tăcere lui Moneto, pentru talentul cu care îl înzestrase în depistarea urmelor, Hawk urmări semnele descoperite prin poiană şi se opri în faţa unui desiş cioturos. O bucăţică de lînă atîrna de una din ramurile ghimpoase. Recunoscînd-o ca fiind din pătura lui, dădu la o parte crengile arbustului.

– Stai pe loc, îi porunci o voce ameninţătoare.

Şocat, Hawk tresări şi se-întoarse uşor. În faţa lui, stătea Alexander, omul care însoţise grupul Victoriei. Ţinea un pistol îndreptat spre pieptul lui Hawk.

În spatele călăuzei, Hawk rămase surprins văzînd acea figură a trecutului – Collier Parks, vărul Victoriei, individul care încercase să-l şantajeze. Involuntar muşchii i se contractară.

Îşi mută privirea spre omul care şedea lîngă Collier şi un val de mînie aproape că-l înăbuşi. Era acel marinar

care-l vînduse în sclavie. Pumnul lui se încleştă. Aştepta de mult să se întîlnească din nou cu acest individ.

– Unde este?

Vehemenţa din tonul călăuzei îl făcu pe Hawk să-i acorde atenţie. Îşi reveni în fire şi-l privi în ochi.

– Cine?

– Omoară-l, Alexander! strigă Parks. A ucis-o pe Ria! Ştim cu toţii acest lucru. La naiba, omule, nu-i vezi hainele însîngerate? Şi sîngele de pe mîini? Omoară-l acum!

Buzele lui Alexander se subţiară şi privirea lui rece îl fulgeră pe Hawk.

– Să-ţi reformulez întrebarea, Remington. Unde ai ascuns cadavrul Riei?

Hawk se holbă la bărbatul din faţa lui.

– Fata nu este moartă.

– Nu ne aşteptăm să recunoşti, rosti, batjocoritor, marinarul.

– Taci, O'Ryan. V-am spus la amîndoi, şi ţie şi lui Parks, că eu mă voi ocupa de treaba asta. Nu te amesteca. Se întoarse cu faţa spre Hawk. Unde este?

– A scăpat.

– Mincinosule! izbucni vărul. Ria este îngrozită de pădure. Nu s-ar aventura niciodată singură.

– Lasă-mă să fac io o încercare, amice. O'Ryan scoase de la brîu un bici negru şi păşi în faţă. Nenorocitu' o să ciripească imediat după ce o să guste loviturile.

Hawk avu un gol în stomac. Simţea de pe acum durerea groaznică care îi sfîrtecase spatele de atîtea ori. Ceva dinăuntrul lui se strînse. Nu mai putea vorbi. Cuvintele nu mai puteau să treacă de gîtul împietrit.

– Lasă-l deoparte, porunci conducătorul grupului. Lipi ţeava pistolului sub bărbia lui Hawk. O vom găsi pe Victoria, Remington. Şi dacă i-ai făcut vreun rău, cu mîna mea am să te biciuiesc.

Gura omului grăise adevărul. Hawk îşi dădu seama de acest lucru din privirea lui neclintită.

– Acum, pune-ţi mîiniie la spate. Apoi îi porunci, peste umăr, lui Parks: Leagă-l.

Collier Parks se depărtă, nesigur, spre marginea poienii şi se întoarse aducînd trei cai. De sub unul din desagi scoase o legătură de piele şi o funie lungă. Un rînjet superior i se aşternea pe buze, pe măsură ce înainta spre Hawk.

Parks înnodă legătura atît de strîns, încît aceasta îi intră lui Hawk în carne.

După ce vărul îşi termină treaba, Hawk simţi ceva ud picurîndu-i pe cap. Şi apoi din nou. Şi din nou. Neliniştea îl cuprinse. Ploua.

Hakw îl studie pe Alexander, care, după ce urmări stropii de ploaie ce se izbeau de-o piatră mare, rotundă, îşi ridică privirea. Ceva scînteie în ochii bărbatului cu părul negru.

– Leagă-l de copacul acela, hotărî el, arătînd spre un viăstar.

Surprins, Hawk privi fix spre trunchiul fără crengi. Nu va fi ferit de ploaie şi astfel legăturile lui se vor uda. Oare ştia Alexander că legăturile de piele se vor înmuia, iar el va avea posibilitatea să evadeze? Strînse din ochi. Sigur că ştia. Alexander voia ca Hawk să evadeze – era clar – pentru ca astfel el să-l conducă la Victoria.

Gîndind acestea, aproape că-i veni să zîmbească. Dar căiăuza nu ştia că îl va putea urmări pe Hawk numai atîta vreme cît acesta îi va îngădui. Deşi Alexander făcuse treabă bună pînă acum, Hawk ştia că şi el era vinovat. Fusese neglijent, se gîndise prea mult la

Victoria.

Călăuza continuă să împartă comenzi în stînga şi-n dreapta:

– O'Ryan, întinde păturile sub ramurile acelea, pentru a ne adăposti. Eu voi aduna nişte vreascuri pentru foc, cît mai sînt încă uscate.

Parks apucă braţul lui Hawk şi, împingîndu-l brutal, îl legă cu spatele de trunchiul vlăstarului.

– Eşti un om mort, lord Remington, zise el înainte de a i se alătura lui O'Ryan.

Hawk îi privea cum adunau vreascuri şi cum, mai apoi, dispărură sub refugiul făcut din pături. Cîteva clipe mai tîrziu, o undă de fum se ridică prin spaţiul dintre cele două pături.

Stînd acolo nemişcat, cu pioaia răpăindu-i puternic în creştet, începu să se gîndească la tortura pe care i-o va aplica lui O'Ryan. Într-o zi.

În mintea lui apăru Victoria, îngrozită şi singură în pădure şi, dintr-o dată, simţi o repulsie faţă de el. Era vina lui că plecase. O înspăimîntase aşa de tare! Nici nu se gîndise că va avea curajul să înfrunte primejdiile pădurii de una singură. Dar nici că el îşi va pierde controlul şi o va sili.

Clipi împotriva stropilor care cădeau în şiroaie grele şi-şi răsuci mîinile, în timp ce apa i se prelingea pe braţe. De ce o îngrozise posesiunea lui aşa de mult? La experienţa pe care o avea, trebuia să-şi fi dat seama că nu avea să-i facă nici un rău.

O altă presmţire nefastă îl fulgeră. Victoria era în pericol. Simţea acest lucru. Trebuia să se elibereze – trebuia să o găsească. Şi nu mai putea să aştepte ca pielea legăturii să se înmoaie.

Depărtîndu-şi picioarele, se lăsă cu toată greutatea pe trunchiul copacului şi apoi ridică un picior, îndreptîndu-şi-l către mîini. Dacă ar putea să apuce cuţitul pe care îl avea în mocasin...

Încovoindu-se într-o poziţie incomodă, îşi forţă piciorul mai sus, ignorînd durerea care-i brăzda muşchii. Degeteie lui atinseră pielea fin argăsită. Îşi croi drum spre marginea superioară, pipăind cu vîrfurile degetelor conturul cuţitului şi, în sfîrşit, dădu de mînerul neted.

Victoria se înghesui în pereţii capcanei, tremurînd de groază.

Ploaia de gheaţă invada groapa, şiroindu-i pe spate şi băltind la picioarele ei. Nu îndrăznea să se mişte pentru a nu risca să atingă din nou hoitul animalului. Se simţea de parcă viaţa ei i-ar fi atîrnat de un fir de aţă subţire ca o pînză de păianjen şi, deşi se temea că Shadow ar putea să continue ceea ce abia începuse, se ruga, totuşi, să vină să o salveze. Cine altcineva ar mai fi prin preajmă şi ar putea să o ajute?

Apa îi încătuşa gleznele. Pînă şi violul părea preferabil înecului într-o capcană în care era un animal mort. Înecul! Doamne, se va îneca dacă groapa va continua să se umple aşa. Ce bine ar fi fost dacă ar fi învăţat să înoate.

Se agăţă cu mîinile de pereţii netezi ai capcanei, iar durerea din degete o făcu să se chircească. Îşi aduse aminte cum, mai devreme, îşi înfipsese năpraznic unghiile încercînd să iasă afară. Descoperise că adîncimea capcanei era de cel puţin şapte picioare, iar laturile acesteia nu aveau rădăcini sau pietre solide care să-i înlesnească scăparea.

Deodată, un fulger străbătu cerul, luminînd întunecoasa închisoare şi moviia de blană care stătea iîngă ea. Nu dură decît o secundă, dar fusese suficient ca Victoria să identifice animalul.

Era la un pas de isterie.
Un urs!

Hawk nu aşteptă să-şi tragă sufletul odată ce se simţi eliberat. Punîndu-şi cuţitul la loc, aruncă o ultimă privire de ură adăpostului care îi proteja pe acei bărbaţi, zbătîndu-se între dorinţa de a se răzbuna şi nevoia de a o găsi pe Victoria. Jurînd să se întoarcă în clipa în care va şti că ea se afla în siguranţă, se avîntă în codru. În siguranţă, la naiba! O va ucide pentru că l-a făcut să treacă prin asta.

Simţi un nou val de nelinişte. Ea era în pericol. Într-un pericol foarte mare. Simţea asta. Luptîndu-se cu propria teamă, îşi croi drum prin desiş, căutînd semne ale trecerii Victoriei. Cu ploaia care cădea, nu îi mai putea depista urmelor paşilor.

Tunetelor puternice le urmă un fulger luminos. Dură puţin dar suficient ca Hawk să zărească o altă fîşie de pătură atîrnînd de-o cracă.

Fiecare mişcare a apei, care acum îi ajunsese pînă la genunchi, făcea ca ursul să plutească şi să se apropie de picioarele ei. Prea amorţită ca să se mai mişte şi prea răguşită ca să mai strige, se agăţă de peretele lunecos al gropii, tremurînd violent din toate mărunţaiele, şi rugîndu-se.

Se ruga pentru echilibrul ei sufletesc, se ruga ca Paddy să vină, ca ploaia să înceteze, ca întunericul să

se sfîrşească... şi pentru Shadow. O va salva de urs şi de înec. Trebuia să o facă. La urma urmei, era nora şefuiui de trib.

– Oh, mamă, şopti ea în întunecime. Cît de groaznică trebuie să fi fost pentru tine ziua aceea, la lac. Cît trebuie să fi suferit. Cît trebuie să fi suferit tata cînd te-a găsit. Nu e de mirare că s-a schimbat atît de mult după moartea ta.

Oare Shadow se va schimba cînd va găsi trupul ei? Se cutremură şi inspiră adînc. Probabil că nu. Parcă-l vedea ridicînd din umerii lui laţi şi încălecînd apoi în căutarea altei captive. Vigurosul individ dispreţuitor!

Mînia clocotea în ea şi simţea că-i face bine. Orice era binevenit, orice care să o distragă de la capcană. Şi de la urs.

Îşi aminti din nou ce dur o lovise cînd a răpit-o, ce brutal o dezbrăcase, cum o trăsese în spatele calului sau cum încercase să o facă să jupoaie acea veveriţă.

Supărarea îi mai trecu cînd îşi aminti cum o alinase cînd i se făcuse rău. Îi dezmierdase sprîncenele, îi curăţase mîinile şi faţa, îi vorbise cu un ton liniştitor, îi dăduse ierburi pentru tăieturi. Îşi aduse aminte ce înţelegător fusese în această seară cînd îi descrisese frica ei de păduri şi urşi. Apoi o lăsă să adoarmă.

Dar somnul nu a făcut altceva decît să-i readucă în vis imaginea ursului, a sîngelui, a groazei pe care o trăise fetiţa de cinci ani, care fusese. Ar fi putut să jure că el o ridicase, deoarece îl auzise liniştind-o, vorbindu-i tandru, spunîndu-i că totul era în regulă. Şi ea îl crezuse. Se simţea în siguranţă.

O bucată bună de timp avusese cel mai erotic vis din viaţă. Shadow o săruta cum numai Hawk o făcuse, o atingea, îi înflăcăra sîngele, pînă cînd...

Ceva îi atinse rotunjimile spatelui şi ea scăpă pe buze un oftat, surprinsă de sensibilitatea acelei zone.

Doamne, parcă ar fi fost mîna lui Shadow care îi atingea acea parte intimă a trupului. Dar nu era Shadow.

Era ursul.

Hawk înjură pentru a mia oară, în timp ce-şi ridică părul care-i căzuse pe faţă. Blestemată să fie. Unde se dusese? Nu mai găsise nici o urmă a trecerii ei, de la petecul acela de pădure.

Lovi cu mocasinul o piatră care se rostogoli pe dealul ierbos, spre pîrîu. Pîrîul! Îşi îngustă privirea încercînd să penetreze întunericul. Ea îl fixase de atîtea ori în timpul călătoriei. Se gîndise oare să-l urmeze înapoi? Ar fi posibil.

Începu să coboare panta. Un fulger licări pe cer, împrăştiind o lumină galbenă peste pietrişul neted şi lunecos care mărginea pîrîul. Apa se ridicase aproape de marginile uneia din numeroasele gropi naturale din această zonă.

Victoria nu va fi atît de proastă să meargă pe mijlocul apei. Cu siguranţă ştie că apele, care vin din munţii înalţi, ajung să se transforme în torente vijelioase.

Nu atît de sigur, cît i-ar fi plăcut să fie, urmări marginea apei învolburate, în căutarea vreunui semn de-al ei. Nimic.

Frustrarea crescu şi un fior îl străbătu. Strînse în jurul lui pătura îmbibată de apă. Era ud şi îngheţat şi nenorocit – şi prost pentru că stătea aşa în ploaie cînd, de fapt, ştia foarte bine că *neewa* se ferea de el. Cel puţin acum.

Privind în jur, văzu o firidă într-una din lespezi. Un boiovan mai mare forma un acoperiş deasupra des-

chiderii, oferind un adăpost uscat. Ştiind că zorii nu erau departe, se decise să aştepte ivirea lor. Întorcînd spatele la pîrîul care curgea vijellos, stoarse pătura şi se ghemui în adăpostul binecuvîntat.

Odată înăuntru, îşi dădu părul la o parte de pe faţă, se lăsă pe spate şi încercă să se relaxeze. Dar deşi trupul lui încerca să se odihnească, mintea lui nu putea. Avea încă în faţă imaginea îngrozită a Victoriei povestindu-i experienţa ei din pădure, simţea încă spaima ei.

Încercă să se convingă că obţinuse ce meritase. Voia să o vadă suferind pentru ceea ce-i făcuse, voia să o vadă urlînd de teamă şi de durere.

Ceva hidos îi trecu prin minte şi ruşinea, însoţită de un sentiment de teamă pentru soţia lui, îl învălui.

Închise ochii încercînd să scape de frică. Fără să vrea, un mic gînd îi încolţi. Dacă Victoria nu era răspunzătoare de prizonieratul lui?

Se ridică într-o poziţie care-i ţinea spatele drept. Sigur era! Dar atunci de ce fusese atît de şocată de cicatricele de pe spatele tău? întrebă o voce lăuntrică. Cum de te-a întrebat de unde le-ai dobîndit?

– Era teatru, argumentă el, cu glas tare. Aşa trebuia să fie. Era regina decepţiilor şi o actriţă excelentă.

Îşi încrucişă mîinile la piept şi se lăsă din nou pe spate, închizînd ochii. Dar viziuni ale frumoasei sale soţii îi treceau mereu prin minte. Groaza pe care o văzuse în ochii ei, atunci cînd o pusese să jupoaie veveriţa. Felul în care i se făcuse rău cînd văzuse sînge. Nu erau manifestări ale unei femei care plătise ca soţul ei să fie răpit.

Gîndurile îi zburară la ziua în care o ceruse în căsătorie. Fusese şocată să vadă faţa lui desfigurată, iar chipul ei exprimase compasiune, fără ca ea să-şi dea seama. Nu era tocmai reacţia unei fete nemiloase.

Se încruntă amintindu-şi de vîrsta ei fragedă de

atunci. Era o copilă de cincisprezece ani. Foarte seducătoare, dar totuşi o copilă. Nici măcar nu-l cunoştea pe marinarul cu un singur ochi, dar să-l mai şi angajeze.

Deschise ochii să privească în întuneric. Dar cum era cu iubitul ei, McDaniels? Raţiunea lui interveni din nou. McDaniels o salvase din pădure. Era suficient de bătrîn ca să-i fie tată. Fusese servitorul familiei multă vreme. Era prietenul ei.

Hawk încercă să-şi amintească cuvintele hangiului. Atwood argumentase că tatăl fetei îl dăduse afară pe bietul om, dar Victoria îl vizita des, aducîndu-i mereu un pachet, iar după fiecare plecare a ei, McDaniels avea întotdeauna bani. O nelinişte bruscă se instală în pieptul lui. Ajuta oare fata un prieten nefericit, care nu era iubitul ei?

Se răsuci, îngrijorat. Va vorbi din nou cu Victoria. Privi afară din adăpostul lui. Dacă o va mai găsi vreodată.

Apa începuse să curgă în capcana Victoriei dintr-o nouă sursă, din partea opusă... şi mult mai repede.

Panica ei creştea la fel de repede ca nivelul apei, în timp ce se agita, disperată, cu unghiile de margine. Durerea îi brăzda degetele care se încleştau de micile scobituri din peretele stîncos. Apa îi plesnea umerii, iar trupul ei tremura.

– Ajutor! Doamne, te rog.

Fulgerul luminä cerul. Tunetul răsună. Apa îi lovea obrajii. Şi deodată, blana ursului. Un strigăt îşi croi drum spre gîtul ei, dar nu mai apucă să iasă. Ceva plesni în interiorul ei. Ca prin vis, auzi bocetul ascuţit, aproape

isteric, al unei femei. Iarăşi şi iarăşi răsună ca vaietul unui suflet torturat şi înnebunit. Cine era ea? De ce nu se oprea?

Ceva rece îi gîdilă buzele şi apoi îi umplu gura. Căldura o învălui, iar noaptea deveni liniştită. Atît de liniştită! Acum se putea odihni şi nimic nu avea s-o mai rănească. Mîinile ei, ridicate pe peretele de piatră, se relaxară, iar degetele îşi pierdură puterea. Trupul ei începu să alunece încet, tot mai încet, în adîncuri...

Capitolul 14

Hawk auzi un suspin slab, aproape înăbuşit de răpăiala ploii şi de ropotul tunetelor. Victoria! Ea trebuia să fie! Se strecură afară din adăpost şi încercă să pătrundă întunecimea cu privirea.

Un alt ţipăt, de data asta mai tare, se auzi chiar sub el.

Fulgeră, dar în lumina fulgerului nu observă decît aceeaşi groapă pe care o văzuse mai devreme. Cercetă zona din nou şi se încruntă. Îşi imaginase oare acele ţipete? Neliniştit, îşi întoarse privirea către groapă.

– La naiba!

Se avîntă înainte, aiunecînd pe pietrele umede şi netede. Ajuns la marginea gropii, se aplecă deasupra ei, încercînd, disperat, să vadă ceva. Dar privirea lui nerăbdătoare nu zări decît întunericul de nepătruns.

Un tunet răsună şi apoi un fulger scînteie pe cer.

Lumina înfăţişă apa care invadase groapa şi pe Victoria... care se scufunda cu corpul neînsufleţit, mîinile alunecîndu-i încet pe pereţii cavităţii.

Hawk nu încetă să se gîndească la protecţia lui. Se întinse cu burta pe pămînt şi se aruncă după mîiniie soţiei lui.

Apucă o singură încheietură, cealaltă scăpîndu-i. Nu! Îşi încordă strînsura, conştient numai de felul în care tremura. Cu toată puterea pe care o poseda, trase.

Începuse să aiunece spre groapă cînd se apucă, sălbatic, de stîncă. Degetele lui se înfipseră în muşchi, atingînd un mic şanţ. Se agăţă de firidă. Alunecarea lui se opri, dar Victoria rămăsese sub apă. Trase tare.

– La naiba, *neewa*, împinge!

Ieşi la suprafaţă, tuşind şi scuipînd apă din gură, înfigîndu-şi degetele în mîna care o ţinea.

– Ajută-mă, şopti ea. Nu vreau să mor.

– Eşti în siguranţă, *neewa*. Încerca să-i alunge teama, spunînd: Nimic nu ţi se mai poate întîmpla. Ţine-te de mine.

Simţi mîna ei tremurătoare şi apoi unghiile care i se adînciră puternic în carne.

Cu o încetineală chinuitoare, Hawk aiunecă înapoi pe pămîntul ud. Milimetru cu milimetru, îşi trăsese soţia din acea groapă inundată.

În clipa în care genunchii ei atinseră suprafaţa lunecoasă, ea se aruncă spre el, plonjînd în braţele lui. Tremura nebuneşte, iar braţele ei se încleştară în jurul gîtului lui.

– Oh, Doamne, am crezut că am să mor! Îi îmbrăţişă strîns, corpul ei cutremurîndu-se incontrolabil. Mulţumesc. Îi sărută pe obraz, pe sprîncene. Oh, mulţumesc. Îi sărută pe nas, apoi pe celălalt obraz, pe maxilar.

Sentimentele lui se dezlănţuiră şi îşi strînse braţele în jurul ei. O zdrobi de el. Dacă nu i-ar fi auzit strigătele... Gîndul ăsta îi făcu inima să bată puternic. Disperat, gura lui începu să-i caute buzele.

Victoria răspunse nebuneşte, apucîndu-l de păr, trăgîndu-i limba adînc în gura ei de parcă ar fi vrut să-l devoreze.

Hawk îşi dădu seama că ea îşi pierduse firea, că frica ei căuta o cale de scăpare... pasiunea. Pentru o

clipă, îi trecu prin minte să pună capăt situaţiei, dar cînd ea îşi lipi puternic coapsele de bărbăţia lui, ultima urmă de control, de care mai dispunea, dispăru. Îi acoperi gura cu buzele lui, satisfăcînd-o cu sărutările lui, aşa cum ar fi vrut să o satisfacă cu trupul lui.

Ea tremura şi-şi roti gura în jurul buzelor lui, mişcarea provocînd buzelor umede o alunecare erotică.

În acel moment, Hawk ştiu că era pierdut. Petrecuse prea mult timp fără să simtă trupul unei femei în preajma lui. Îşi afundă limba adînc în gura ei. Nimic, nici chiar Moneto însuşi, nu-l putea opri să nu posede această femeie. Se rostogoli cu ea într-o frenetică împreunare de mîini şi buze, pînă atinseră iarba. O culcă pe pămîntul moale şi o acoperi cu trupul lui.

Ploaia rece îi lovea spatele, dar nimic nu mai conta acum, decît s-o simtă pe Victoria zvîrcolindu-se sub el, să-i guste dulceaţa buzelor, să-i simtă reacţia şoidurilor înnebunite de dorinţă.

Forţîndu-se să facă totul uşor, Hawk se domoli.

– Nu! Te rog, nu mă părăsi!

– Sst. Uşor, micuţa mea. N-am să te las. Nu acum.

O ridică în genunchi cu faţa spre el.

Un fulger săgetă cerul, scăldînd-o pe Victoria într-o lumină aurie.

Hawk îşi pierdu respiraţia. Cămaşa de mătase pe care o purta, udă şi aproape transparentă, etala deplinătatea sînilor cu sfîrcuri roz şi acel V umbros, ascuns între coapse.

El se încordă – era insuportabil. În timp ce-i descheia cămaşa, mîinile îi tremurau ca ale unui adolescent. Imaginea frumuseţii ei învăluite era nimic faţă de

realitate.

Încet, savurînd momentul, îi dezbrăcă cămaşa şi i-o aruncă pe pămînt.

Cerul era străbătut de fuigere, iar Hawk admira frumuseţea goală care nu-i fusese îngăduită mai devreme. Capul ei era pe spate, iar gîtul îi era arcuit. Apa strălucea cu fiecare scînteiere, dezvăluind miciie şuvoaie care se prelingeau pe piele. Părul ei ud, de culoarea lemnului de cireş, se răvăşise pe umeri, acoperindu-i pielea. Buzele ei erau depărtate, limba ei mică, umezind buza de jos.

Fiori izbucneau înăuntrul lui. Aproape că simţea acea limbă alunecînd pe buzele lui, aproape că simţea contopirea corpurilor lor... Atunci, acesta era singurul lucru la care se putea gîndi.

Îşi coborî privirea.

Braţele ei atîrnau libere pe părţi, ochii îi erau închişi, iar apa şiroia pe pielea ei netedă. Fascinat, el urmări drumul care cobora prin valea dintre sîni, trecea peste abdomenul încordat şi dispărea în cuibul mătăsos dintre picioare.

Hawk lupta din răsputeri cu dorinţa de a săruta acel loc şi-i porunci, răguşit:

– Atinge-mă, *neewa.*

Ea îşi deschise ochii şi-şi coborî privirea pe bărbăţia lui plină de vibraţie.

Se aştepta ca ea să se dea înapoi, dar nu o făcu. Se simţi fermecat cînd ea îşi ridică mîinile şi le puse în palmele lui.

Pulsul lui îşi mări ritmul şi, strîngîndu-i tare mîinile, se lipi de pieptul lui lat. Inima lui bătea puternic sub degetele ei reci, în timp ce el, încet, chinuitor, i le ghida pe trupul lui.

– Simţi ce-mi produci? spuse el, tremurător, conducîndu-i mîinile în jos.

Ea scăpă un icnet pe buze, apoi gemu şi-şi închise

ochii cînd palmele îi atinseră bărbăţia palpitîndă.

Abdomenul lui Hawk fremăta dureros, iar el lupta din răsputeri să-şi păstreze firea şi să guste mîngîierile mîinilor ei. O ajută să-i dezbrace pantalonii. Încet şi tandru, îi plimbă degetele pe forma lui proeminentă. Pioaia făcea mişcarea lunecătoare şi senzuală, în timp ce trupul lui cunoştea fiori puternici.

O apucă de păr şi-şi afundă gura în buzele ei, în timp ce degetele ei catifelate continuau cu mîngîierile.

El nu mai putea respira, nu mai putea gîndi, nu mai simţea decît emoţiile pe care le produceau atingerile ei. Trupul lui era plin de senzaţii, de mireasma pinilor şi a pămîntului jilav, de ropotul violent al apei care se revărsa din groapă. Trupul lui sensibilizat ardea de dorinţă, aşa cum adierea vîntului îi mîngîia pielea. Pînă şi pioaia care se prelingea pe abdomenul lui era erotică ca o dezmierdare.

Controlul lui Hawk era zdrobit.

Depărtîndu-se de ea, se aplecă şi o lungi pe iarbă.

O sărută sălbatic, furişîndu-şi gura pe urechea ei.

– Îţi voi arăta ce-mi fac atingerile tale.

Cu braţele fixate de o parte şi de alta a capului femeii, îşi lipi buzele de gîtul ei, gustînd flămînd din dulceaţa acestuia.

O simţi cum tremura şi-şi continuă drumul descendent, rătăcind cu limba pe sînul mătăsos pînă îi atinse sfîrcul rotund. Îl strînse cu buzele şi auzi geamătul ei de plăcere.

Trupul lui se înflăcără. Deveni lacom, venerînd moliciunea pe care nu o mai cunoscuse de mult timp. De prea mult timp.

Urmă drumul care cobora pe colivia coastelor ei, spre abdomen, oprindu-se o clipă pentru a-şi îngropa faţa în mica adîncitură, înainte de a continua.

Mîinile lui lunecară apoi pe braţele ei pentru a-i dezmierda pieptul ferm, în timp ce sărutările înfometate îşi

continuau drumul. Cînd ea gemu şi se cutremură, el căpătă curaj. Rătăci cu buzele pe coapsele ei, atingînd cuibul ei de bucle.

Simţind ceva sălbatic în el, degetele ei se înfipseră puternic în părul lui.

Trupul lui Hawk cunoscu senzaţii explozive. Îi apucă şoldurile şi-şi afundă buzele în căldura lor. Ea se înfioră şi se încordă. Apa se aduna între picioarele ei, iar Hawk o sorbea, însetat.

Simţi mai întîi vibraţia, apoi arcuirea ei sălbatică. Îi acoperi locul intim cu sărutări tot mai rapide. Ea ţipa în noapte în timp ce trupul i se cutremura.

Dorinţa lui Hawk atinsese apogeul. Se ridică, se lipi de ea şi o penetră cu o mişcare rapidă. Bariera fecioriei ei cedă sub pătrunderea lui. Surprins, inspiră brusc, dar nu reuşi să se oprească. Trupul lui nu-l lăsa.

Se contopi cu ea, o dată şi încă o dată, degetele din părul ei ţinînd-o nemişcată pe pămînt, iar gura lui înfometată posedînd-o.

Ploaia îi cădea pe spate. Părul îi acopera obrajii, dar era conştient numai de căldura, de presiunea intensă. Crea... crea.

O explozie îi răscoli interiorul. Se întări cînd plăcerile se succedau în el. Trupul lui se răsuci primitiv, pătrunzînd tot mai adînc, vărsînd şapte ani de abstinenţă, muncă chinuitoare şi nevoie devastatoare.

Victoria simţea că pluteşte prin tuneluri, mai întîi de foc, apoi de gheaţă. Şi durerea? De ce nu trecea? O chinuia. Nu o lăsa să se odihnească. Nu o lăsa să doarmă.

Simţi ceva lipit de fruntea ei şi se cutremură. Rece.

Atît de rece!

– Bea asta, îi porunci o voce. Încercă să deschidă ochii, dar pleoapele îi erau prea grele. Apoi simţi ceva atingîndu-i buzele şi un lichid respingător îi alunecă în gură. Încercă să nu-l înghită. Dar simţi o mînă pe gît care îl făcu să lunece.

– Încet, *neewa*. Da. Bun.

Neewa? Cine era asta? Vocea părea să se depărteze, apoi se stinseră toate, în timp ce o masă de căldură întunecată o învălui.

Hawk îi urmări respiraţia intensificîndu-i-se şi se aşeză din nou la căpătîiul ei. Trecuseră trei zile de cînd o scosese din groapa inundată şi-i simţise pasiunea. Închise ochii, cutremurîndu-se, amintindu-şi de teama ei şi de felul în care se agăţase de el, în care îl iubise pînă îşi pierduse cunoştinţa. Apoi mai tîrziu, cînd o cuprinse febra, îşi aminti cum folosise fiecare iarbă, fiecare ritual, fiecare rugăciune pe care o învăţase, ca s-o aducă înapoi.

Şi nici măcar o dată nu fusese coerentă. Febra încă se manifesta. Încetase demult să se mai întrebe de ce îi păsa dacă trăia sau murea. Nu putea să explice acest lucru. Tot ce conta acum era ca ea să trăiască. Nu va lăsa pe nimeni să o ia de lîngă el, nici pe Marele Spirit.

Ea începu să tremure puternic, iar el îşi lăsă privirea asupra formei micuţe de sub pătura pe care, cu mari eforturi, reuşise să o usuce. Nu avea suficientă protecţie. Era nevoie de mai multă căldură.

Ştiind că va regreta, ridică aşternutul şi-şi furişă trupul încălzit de soarele amiezii, lîngă ea. O trase aproape şi puse pătura pe amîndoi. Un timp îndelungat

rămase nemişcat, luptîndu-se cu senzaţia de neputinţă. Era atît de fragilă, de tînără, mult prea tînără să se ducă să însoţească spiritele.

Instinctiv, protector, o strînse puternic. Dar, pe măsură ce clipele treceau, devenea conştient de dulceaţa formeior ei, care se modeiau pe trupul lui, de mireasma pielii ei înfierbîntate şi de părul mătăsos. Gîndurile contopirii lor, în noaptea furtunii, îl îmboldeau.

Încercă să-şi întoarcă faţa, să scape de dorinţa arzătoare, dar nu reuşi. Îşi aminti detaliile, încă vii, ale felului în care i se oferise total, fără nici o reţinere. Şi fusese virgină.

Sîngele i se înfierbîntă. Blestemîndu-şi ardoarea închise ochii în încercarea de a linişti senzaţiile care-i răvăşeau bărbăţia. Dar, închizînd pleoapele, reuşi să-şi facă mai mult rău. Fiecare respiraţie a ei suna ca o promisiune şoptită în micuţa grotă. Ori de cîte ori se mişca, simţea atingerea pielii ei. Şi, cînd scăpă scîncetul acela ciudat, simţi vibraţia pînă în inimă.

Incapabil,să mai suporte tortura, Hawk se ridică brusc şi-şi trecu degetele prin păr. Trebuia să o scoată din grota asta, să o ducă undeva unde putea să păstreze distanţa. Îşi ridică privirea şi se gîndi o clipă. Cabana lui era prea departe. Apoi o altă soluţie îi fulgeră prin minte şi zîmbi. Ştia exact locul.

Jedediah Blackburn auzi zgomotul ciudat al apropierii unui intrus. Mişcîndu-se greoi, datorită durerii pe care guta de la încheieturi i-o dădea, ridică flinta din locul ei de deasupra căminului şi păşi pe veranda grosolană din lemn de molid, care străjuia casa lui izolată.

Deşi trăise în aceşti codri cea mai mare parte din

viaţă, care număra acum şaizeci de ani, nu încetase să fie prevăzător cu străinii, la fel cum era cu animalele sălbatice cu care împărţea pădurea.

Aşezîndu-se în spatele unei stive de lemne de foc, aflată într-unul din colţurile verandei, aşteptă ca violatorul proprietăţii să-şi facă apariţia.

Deşi îl văzu pe indian îndreptîndu-se spre el, ducînd în braţe o femeie, Jed nu-l recunoscu de prima dată. Apoi ochii i se măriră şi lăsă puşca.

– Hawk?

Capul indianului se ridică şi ochii lui limpezi, cenuşii, îi întîlniră pe cei căprui ai lui Jed.

– Ei, bătrîne, văd că încă mai respiri. Ai de gînd să înşeli spiritele o veşnicie?

Jed chicoti puternic.

– Cît de mult pot, băiete. Cît de mult pot. Lăsă arma deoparte şi se apropie de indian. Ce-ai acolo?

Hawk privi fix spre femeie.

– Un necaz.

Jed rîse.

– Fiule, io nu intram în vorbă cu vreo femeie dacă nu exista şi aşa ceva. Îi cercetă atent faţa frumoasă. Cine îi?

Hawk ridică din umeri şi urcă pe verandă.

– Soţia mea.

Pentru prima dată în viaţa lui, Jedediah Blackburn fusese redus la tăcere. Dar numai pentru un moment.

– Hawk, dar este albă.

– Ochii mei nu m-au părăsit, bătrîne. Unde pot s-o pun? Femeia este bolnavă.

– Ce s-a-ntîmplat?

Jed deschise uşa ca Hawk să poată duce fata înăuntru.

O aşează pe un pătuţ aflat lîngă peretele vestic şi o acoperi.

– Era să se înece în timpul furtunii, într-una din gro-

pile de lîngă pîrîu. Este cuprinsă de friguri.

Jed abia auzise cuvintele lui Hawk, fiind înspăimîntat de spatele lui plin de urme. Ce naiba se întîmplase? Deschise gura să-l întrebe, dar o închise imediat. Băiatul nu va vedea cu ochi buni intervenţia lui. Privi spre fată.

– Îi o minune că bietul copii n-a murit.

Indianul îşi întoarse obişnuita figură inexpresivă spre el.

– Nu mai este un copii.

Jed îşi plecă ochii spre conturul sînilor ei plini, trasat prin pătura gri.

– Nu. Cred că nu mai este.

Se îndreptă şchiopătînd spre dulap şi luă două ceşti, încercînd să-şi imagineze o cale prin care să aducă în discuţie cicatricele lui.

– Şi deci, unde fuseşi în toţi aceşti ani?

Se întoarse cu faţa spre indian.

Maxilarul lui Hawk se încordă.

Jed îşi dădu seama, instantaneu, că atinsese un subiect personal de care indianul era preocupat.

– Îhî, pierduşi un război dat naibii, aci, în colonii.

– Am auzit de el, spuse, vădit uşurat de schimbarea conversaţiei. Este bine că această ţară şi-a cîştigat independenţa faţă de conducătorii ei nedrepţi. Un om trebuie să aibă şansa de a lua propriile sale decizii.

– L-ai văzut pe Jason şi Nick?

Hawk scutură din cap, negativ.

– Îi voi vedea în curînd. După ce *neewa* îşi revine.

– Auzişi de băieţii lui Jason? Are gemeni, la fel ca Nick. Trecură deja şase ani. Nevestica lui se întrecu pe sine, era aşa de fericită.

Trăsăturile lui Hawk se înăspriră, iar lui Jed îi veni să-şi muşte limba. Osînda veşnică! Cum de uitase ceea ce simţea Hawk pentru soţia lui Jason?

Jed turnă whisky în căni şi întinse una oaspetelui.

– Care-i numele nevestei tale?

– Victoria. Dar ea încă nu ştie că eu sînt soţul ei.

Mîna cu care Jed ţinea cana se opri în aer.

– Ce?

– Nu m-a recunoscut ca fiind bărbatul cu care s-a căsătorit, acum mulţi ani. N-am avut nici un motiv să-i spun. Ea crede că mă numesc simplu: Shadow.

Jed îl fixă cu privirea.

– La naiba, atunci de ce nu rupi, pur şi simplu, relaţia?

– Bătrîne, pui prea multe întrebări.

Jed răsuflă anevoios şi luă o înghiţitură din băutură.

– Nu te cred. Nici o femeie nu uită bărbatul cu care se culcă.

Hawk privi spre femeie şi un licăr de gheaţă străluci în ochii lui.

– Nu am avut această plăcere cînd ne-am căsătorit.

Jed se înecă cu whisky-ul.

– Cum? Tu, viteazul care totdeauna se ascundea în casa mea, pentru a evita mînia vreunui soţ iritat, nu te-ai culcat cu propria ta soţie?

Hawk se ridică şi, cu un gest vulnerabil, îşi frecă ceafa.

– La acea vreme nu conta decît să mă însor cu ea, pentru a salva reputaţia surorii lui Kincaid. Se întoarse spre Jed. Dacă nu era acest...

– Doamne, Hawk, ea nu este sora gemenilor.

Indianul îşi îndreptă spatele. Liniştea se aşternu în cameră.

– Hawk? Ce s-a-ntîmplat, băiete?

Cînd se întoarse spre el, expresia de pe faţa indianului îl înfioră.

– Nu este sora lor? Glasul lui Hawk sună de parcă înghiţise un ţurţure.

Jed se simţea ca şi cînd făcuse o gravă greşeală.

– Numai dacă, bineînţeles, nu are mai multe. Jason

a găsit-o exact înainte de război. Îţi trimise o scrisoare la mama ta, spunîndu-ţi de Nichole Heatherton. N-ai primit-o?

Hawk îşi încleştă puternic maxilarul, iar cuvintele îi şuierară printre dinţi:

– Ba da. Îşi ridică bărbia şi inspiră adînc, încercînd să-şi păstreze cumpătul. Dar am neglijat să o citesc.

Ceva din vocea lui Hawk şi din privirea lui întunecată îl îngrijoră pe Jed. Mai luă o sorbitură din băutură.

– Jason trecu p-aci, în ziua în care îţi expedie mesajul. Spunea că el şi Nick îi dădură de urmă fetei, în Sussex, acolo în Anglia. Toţi rămaseră surprinşi cînd aflară că Nichole era prietenă cu nevasta lui Jason. O întîlnii şi io pe puştoaică, acu' cîteva luni. Jed zîmbi. Parcă-i un înger cu păr argintiu. Dar a dat fraţilor ei mai multă bătaie de cap decît un bursuc înfometat.

Expresia lui Hawk nu se schimbă. Părea gata să strîngă pe cineva de gît. Jed inspiră din nou adînc, bucuros că supărarea lui Hakw nu era îndreptată spre el. Dar femeia drăguţă de pe patul îngust părea să fie în mare bucluc. Mînia lui Hawk...

– Ai de gînd s-o mănînci la cină pe micuţa de colo?

Hawk îşi întoarse faţa încordată spre Jed.

– Nu, încă, spuse el, încet.

Jed îl studie pe tînărul bărbat mult timp. Îl cunoştea pe Hawk de prea multă vreme pentru a nu-şi da seama că ceva nu era în regulă cu el. Părea suficient de supărat ca să explodeze şi asta era evident din felul în care îşi privea soţia la fiecare secundă.

– O iubeşti, băiete?

Corzile din gîtul lui Hawk se încordară.

– Nici o femeie albă nu poate să-mi frîngă inima.

– Samantha a putut.

Expresia de pe faţa lui Hawk se înăspri brusc.

– Soţia fratelui meu nu este ca asta.

– Nu aşa gîndeai cînd o întîlnişi, prima dată, pe Sa-

mantha. Credeai că îţi rănise cel mai bun prieten.

– Pe atunci, nu ştiam adevărul.

Jed întîini privirea lui neclintită.

– Io nu ştiu care îi necazu' cu nevestica asta a ta, dar ar trebui să înveţi din experienţa ta. Nici acu' opt ani nu ştiai adevărul, fiule, şi s-ar putea să faci aceeaşi greşeală din nou.

– De data asta nu mai este nici o neînţelegere. Am greşit că nu am continuat să cercetez identitatea surorii fraţilor Kincaid, admise Hawk. Dar cum să mă înşel asupra celor şapte ani pe care i-am petrecut în iad, din cauza acestei femei?

Jed încercă să nu-şi mărească ochii exagerat. Cicatricele! Ea avea de-a face cu cicatricele lui. Privi spre fata care dormea. Ce făcuse oare? Şi ce voise Hawk să spună cu cei şapte ani petrecuţi în iad? Jed ar fi vrut ca indianul să nu fie aşa de mut. Şi, în plus, femeia nu era atît de voinică pentru a putea să-i facă rău.

– Ei bine, io tot cred că ştii bine ce faci. Să ţii minte, băiete, lucrurile nu-s totdeauna precum par.

Hawk îşi încrucişă mîinile la piept, privirea lui devenind de gheaţă. Era un gest cu care Jed era destul de familiarizat. Hawk îl redusese la tăcere. Se pusese punct subiectului.

Jed îşi scutură capul cenuşiu. Nu-i mai rămăsese decît să spere că băiatul ştia ce face. Încurcătura cu o femeie putea să fie periculoasă. Şi nu i-ar fi plăcut să-l vadă din nou pe tînărul războinic suferind mai mult decît atunci cînd îi părăsise mama lui.

Capitolul 15

Victoria se simţea de parcă s-ar fi căţărat pe mlădiţe de bumbac. Ridică o mînă tremurîndă, şi-o puse pe frunte şi gemu, încercînd să-şi aducă aminte ce se întîmplase cu ea.

Deschise ochii şi privi, în gol, la tavanul din scînduri murdare. Clipind, îşi întoarse capul într-o parte. Se afla într-o mică clădire din lemn sau ceva de genul acesta; părea a fi casa cuiva. Pe o masă şubredă, erau împrăştiate de-a valma vase metalice şi căni. Lîngă picioareie ei, în spatele unor gratii metalice, ardea un foc mic. Din oala neagră, care atîrna deasupra focului, se ridicau aburi care umpleau atmosfera cu o aromă îmbietoare.

Lingîndu-şi buzele uscate, atenţia ei se îndreptă către cele două scaune de lîngă foc. Era evident că fuseseră făcute de un artizan. Picioareie era inegale, spătarele sparte şi erau învelite într-un material scorţos.

O bufnitură de afară îi atrase atenţia spre uşa care tocmai se deschidea.

Intră Shadow, înalt şi măreţ, ducînd un braţ de lemne. Întîlni privirea ei şi, ezitînd o clipă, puse lemnele în vatră.

Shadow! Panica o cuprinse. O găsise. O prinsese. Oh, Doamne, ce avea să-i mai facă? Încercă să se ridice, dar durerea o străpunse prin umăr şi se întinse la loc.

– Cum m-ai găsit? Ce s-a întîmplat? Unde sîntem?

– Nu-ţi mai aminteşti?

Se băgă înapoi în pat, prudentă, gîndurile învîrtindu-i-se prin minte în încercarea ei de a-şi aminti. Deodată, ochii i se măriră.

– Ursul! Groapa. Se umplea cu apă, mă înecam. Respiraţia i se tăie şi întrebă: Tu m-ai salvat, nu-i aşa?

– Ţi-am auzit ţipetele.

Inima ei bătea cu putere. O salvase. Nu ar fi făcut-o dacă într-adevăr îi voia răul, nu-i aşa? Începuse să se liniştească, apoi îşi aminti, ultima lor întîlnire. Sentimentul de vinovăţie se citea în privirea ei.

– Nu te-aş fi condamnat dacă m-ai fi lăsat să mor, după ce te-am lovit cu piatra, chiar dacă meritai.

Pentru prima dată, afişă un zîmbet, un surîs uşor, frumos, care îi dezveli şirul de dinţi albi.

– M-am gîndit şi eu.

Victoria îl privi agitată. Glumea? De ce zîmbea aşa răutăcios?

– Ce noroc pe mine că nu te-ai hotărît. Ea se uită în jur. Unde sîntem?

– Într-o cabană.

– Asta văd. Am intrat hoţeşte?

– Nu. Aparţine unui prieten. Ne-a permis să o folosim.

– Ce grijuliu! Cercetă micuţa cameră, apoi întrebă: Unde dormiţi tu şi prietenul tău?

Shadow ridică din umeri.

– Jed este de partea cealaltă a muntelui. Doarme cu capcanele lui.

El nu-i răspunse complet la întrebare. Probabil că nu voia ca ea să ştie unde dormea el.

– Sîntem singuri aici? Doamne! Ce prosteşte şi sclivisit sună, avînd în vedere tot timpul pe care îl petrecuseră împreună, se gîndi.

Chiar şi el consideră că stupida remarcă nu trebuia comentată. Se îndreptă spre masă şi ridică o sticlă plină pînă la jumătate.

– Îţi este sete?

Încercînd să ignoreze căldura care îi usca gîtul, ea se concentră asupra sticlei.

– Ce este?

– Whisky.

Sub privirea ei sceptică, el ridică o cană de pe masă şi o umplu. Apoi, întinzînd-o spre ea, spuse domol:

– Nu o să-ţi facă rău.

Ea se uită fix la băutură. Încet, cu mare precauţie, sorbi o înghiţitură. Gîtul îi luă foc. Se aplecă în faţă, cu ochii ieşiţi din orbite, încercînd să nu se înece în tuse şi-n oftaturi.

– Ahh! Este groaznic.

– Soarbe puţin cîte puţin, *neewa*. Te va relaxa.

Ezită, nesigură că acest lucru era exact ceea ce voia să facă. Apoi, hotărîndu-se să nu-l supere, inspiră adînc şi făcu aşa cum îi spusese. Ciudat, whisky-ul nu mai era aşa de rău acum, deşi îi trebui puţin timp pînă să poată vorbi din nou.

– De cînd sîntem aici?

– Aici sîntem numai de două zile. Dar înainte am stat trei zile, într-o grotă.

– În total, cinci zile! Nu-mi amintesc nici una din ele. De ce eram în grotă?

Ochii lui o ţintuiau. Păreau că încercau să caute ceva.

– Îţi mai aminteşti de noaptea furtunii? De şederea ta în groapă? De boala ta?

Ea îşi frecă cu un deget locul dintre sprîncene.

– Îmi aduc aminte de groapă şi că tu m-ai ajutat. Îşi

coborî mîiniie şi le împreună în cutele păturii. După asta, totul este gol.

El puse cana pe masă, veni spre ea şi se aşeză într-o poziţie foarte impunătoare.

– Este greu de crezut că nu-ţi mai aminteşti de noaptea noastră de dragoste. Nu a fost ceva care să se uite aşa de uşor.

– Poftim? Dacă ar fi pocnit-o şi n-ar fi fost atît de şocată. Dragoste? Nu putea fi serios. Adăugă: Nu este deloc amuzant.

Vocea lui devenise un murmur răguşit.

– Nici n-am intenţionat să fie.

Ea nu putea să-l creadă. Ar fi ştiut dacă aşa ceva s-ar fi întîmplat. Mai ales cu el. Sigură în mintea ei că el minţea, dintr-un motiv oarecare, ea schimbă subiectul:

– Unde mă duci?

– Ai să vezi, spuse şi se întoarse brusc, de parcă şi el ar fi vrut să pună capăt conversaţiei penibile. Arătă spre oala care fierbea. Am făcut o mîncare înăbuşită.

Mîncare? Doamne! Simţea c-ar fi putut să mănînce o căruţă. Şi totuşi, nu putea să nu-şi amintească afirmaţia lui şocantă. Şi dacă într-adevăr făcuse dragoste cu el? Încetează, se admonestă ea. Încearcă numai să te deprime. Privi spre oala cu lichid clocotitor.

– Din ce?

– De *pthuthol.*

– Poftim?

– De bizon.

– N-am gustat niciodată. Dar miroase extraordinar. Iar în clipa asta, stomacului meu nu l-ar păsa nici dacă ar mistui pietre fripte.

Shadow se îndreptă spre dulap şi luă o farfurie şi o lingură. După ce puse puţin din mîncarea îmbietoare, îşi trase un scaun lîngă patul ei şi se aşeză. Ţinînd vasul

cu mîna, ridică lingura plină, cu cealaltă.

O senzaţie neplăcută o cuprinse la gîndui că acest om o hrănea. Era ceva aşa de intim în legătură cu acest lucru. Şi de ce această schimbare în el?

– C... cred c-ar fi mai bine să mănînc singură.

El îşi înclină capul într-o parte şi o şuviţă de păr îi alunecă pe sprînceană, dîndu-i o alură dezinvoltă.

– De ce? Te temi de îndemînarea mea?

– Nu. Doamne, nu. Numai că...

– Numai că?

Ce putea să facă? Nu era să-i spună cît de adorabil părea să fie. Cît de sensibil.

– Nimic.

Apoi, pentru a nu mai da naştere la alte întrebări din partea lui, deschise gura.

Putea să jure că-l auzise chicotind în sinea lui, în timp ce-i strecura lingura printre buze. Dar, instantaneu, ea uită de tot cînd gustă delicioasa fiertură.

– Este extraordinară! Tu ai făcut-o, singur?

– M-a ajutat puţin animalul.

– Eşti un bucătar excelent. Aş putea, cu uşurinţă, să-mi petrec tot restul vieţii savurînd o astfel de mîncare. Dacă n-aş fi fost căsătorită cu Hawk, aş fi lăsat la o parte toate etichetele şi aş fi încercat să te momesc în mrejele mele.

Chipul lui se înăspri.

– Shadow? Nu am vrut să te jignesc. A fost doar o glumă.

– Eu nu sînt deloc amuzat. Un muşchi îi tremură în maxilar cînd adăugă: Căsătoria este un lucru sacru, cel puţin pentru un Shawnee.

Victoria se simţi de parcă ar fi fost lovită.

– Şi pentru omul alb este la fel.

O licărire răutăcioasă sticli în adîncul ochilor lui, înainte ca privirea să-i devină rece şi inexpresivă.

– De cînd eşti măritată?

– De şapte ani.

– Şi în acest timp ai rămas credincioasă jurămintelor tale? Ai fost alături de soţul tău, la bine şi la rău?

Stinghereala îi îmbujoră obrajii.

– Îl cunoşti pe Hawk şi deci trebuie să ştii că m-a părăsit în noaptea nunţii. Nu am avut şansa să-mi exercit nici unui din jurămintele mele. Dar mi le-aş fi ţinut. Dacă nu m-ar fi părăsit.

– Dar nu te-a părăsit.

– Aşa ţi-a spus? Ei bine, nu este adevărat. M-a lăsat într-o cameră oribilă şi pur şi simplu a dispărut, după ce aproape m-a violat! Iar cînd am întrebat servitorii, aceştia au recunoscut că-i îmbarcaseră bagajele pe o corabie care pleca spre colonii. Dacă asta nu se cheamă părăsire, nu ştiu cum s-ar putea numi altfel.

Confuzia întunecă privirea lui Hawk, înainte ca el să-i pună castronul în mîini şi să se ridice grăbit.

– Mă duc să aduc apă proaspătă.

Hawk închise uşa în spatele lui şi inspiră adînc, în timp ce gîndurile i se roteau prin minte.

Era şocat aflînd că Victoria nu era sora lui Jason, că farsa cu căsătoria fusese în zadar. Dar fusese din vina lui. Trebuia să fi investigat mai departe, să fi citit scrisoarea de la Jason, să fi verificat ultimul nume de pe listă: Heatherton.

Nu-i făcea plăcere să ştie că, la început, avusese dreptate privind nevinovăţia Victoriei. Atîta vreme cît avusese dubii, fusese justificată cruzimea lui. Cu amărăciune, îşi dădu seama că o nedreptăţise. Era evident că marinarul cu un singur ochi îl minţise, implicînd-o pe Victoria în răpire. Nu înţelegea motivele individului, nu-

mai dacă, bineînţeles, voia ca el să îndure atît suferinţa trădării, cît şi durerea bicelor. Dar din această cauză, Victoria suferise. Şi O'Ryan va muri.

Sentimentul de vinovăţie îl copleşi cînd îşi aminti de lucrurile groaznice pe care le făcuse soţiei sale. Fapte de neiertat. Înmărmurit de impas, coborî de pe verandă. Trebuia să se gîndească, să hotărască ce era de făcut. Un singur lucru era clar: nu o va duce pe Victoria în cabana lui.

Din pat, Victoria îl zări pe Shadow întorcîndu-se, cu puţin înainte de amiază. Căra un hîrdău mare cu apă şi un animal pe care Victoria nu reuşi să-l identifice. Doamne, ţara asta adăpostea o mulţime de creaturi ciudate, inclusiv din cele cu două picioare.

– Ce este asta? întrebă ea, arătînd spre blana pe care o ducea el.

– Un oposum.

Ei bine, asta nu-i spunea mare lucru.

– Ce urît este!

– Este apreciat nu pentru frumuseţe, ci pentru carnea lui gustoasă.

– Carne gustoasă? Vrei să spui că o să-l mănînci? Doamne, arată ca un şobolan imens. Mai degrabă aş mînca un corset.

Aşeză hîrdăul pe masă şi aruncă animalul lîngă el. Victoria nu putu să nu observe modul în care se unduiau muşchii lui, atunci cînd se mişca.

– Cum te simţi? o întrebă el.

Se concentră greu asupra cuvintelor lui. Mintea ei era încă sub impresia pieptului lui gol, arămiu.

– Îhî, mulţumesc, bine. Doamne, oare mereu arătase

aşa? Nu observase niciodată, pînă atunci, cum se potriveau pantalonii pe coapsele lui, cum se modelau pe formele lui magnifice.

Îi întîlni privirea şi simţi cum se albeşte la faţă. Văzuse la ce se uita aşa de insistent.

– C... cînd se întoarce prietenul tău?

O lumină ciudată clipi în ochii lui, o nouă căldură pe care nu o mai întîlnise pînă atunci.

– Peste puţină vreme.

Îşi schimbă privirea şi începu să cerceteze, agitată, limitele cabanei, nesigură că era o idee prea bună să rămînă aici. Singuri. Îşi concentră atenţia spre ceea ce urma să fie masa lor.

– Este ceva la care pot să ajut şi eu?

Shadow traversă camera şi se opri lîngă patul ei. Ochii lui îi surprinseră privirea şi o ţintuiră.

– Fii atentă la ceea ce oferi, micuţo.

Victoria se apără.

– Am... am vrut să spun, cu prînzul.

Gura lui se arcui într-un zîmbet uşor.

– De data asta, nu.

Întorcîndu-se înapoi la masă, ridică oposumul şi începu să-l spintece. Cînd lama cuţitului ajunsese la gîtul animalului, se opri brusc şi privi în spate, peste umăr. Se încruntă şi-şi coborî mîna în care ţinea cuţitul.

– Am să continuu afară.

Victoria, impresionată de atenţia lui, respiră uşurată cînd îl văzu dispărînd în spatele uşii.

Stînd şi ascultînd zgomotele făcute de Hawk afară, îşi dădu seama, dintr-o dată, că nu îi mai era frică de el. Adevărul era că, atunci cînd făcea astfel de lucruri pentru ea, cînd îi zîmbea atît de atrăgător, o înduioşa puţin.

Cum ar dori ca Adam, adică Hawk, să fie aşa. Imagini ale soţului ei, oarecum deformate, îi apăreau în faţă. Îşi mai amintea încă culoarea obsedantă a ochilor lui.

Cenuşii, ca ai lui Shadow. Aveau şi cam aceeaşi înălţime, dar era mai subţire şi mai tînăr. Mai tînăr? Zîmbi. Acum era cu şapte ani mai în vîrstă, ca şi ea, de altfel.

Imagini voalate de la nunta lor îi veniră în minte. Ţinînd cont de împrejurările în care avusese loc cununia lor forţată, Hawk fusese delicat. Şi – îi aminti acea voce lăuntrică – nu profitase de ea, deşi o speriase rău în acea noapte.

Scuturâ din cap. Cu trecerea anilor, poveştile Alainei despre fiul ei o impresionaseră, atingînd coarda ei sensibilă, iar acum se întrebă dacă nu cumva acesta era adevăratul motiv pentru care voia să-l găsească.

Amintindu-şi, se găsi în situaţia de a se gîndi la Hawk. Zîmbi. Doamne, de nenumărate ori încercase să-şi închipuie cum ar fi fost să trăiască alături de el, să-i facă copii, să-i crească.

– De ce zîmbeşti?

– Shadow! Aproape că m-ai speriat de moarte. Să nu te mai furişezi aşa.

Stătea aproape de ea, ţinîndu-şi capul aplecat.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Zîmbeam amintirilor.

– Din copilărie?

– Nu. Dacă vrei neapărat să ştii, mă gîndeam la soţul meu.

Shadow îşi îndreptă, brusc, spatele.

– Zîmbeşti cînd îţi aminteşti de bărbatul care te-a părăsit, după cum spui tu? De ce?

– Nu ştiu. L-am văzut numai de trei ori în viaţa mea şi totuşi, după toţi aceşti ani pe care i-am petrecut cu mama lui, ascultînd poveştile despre el, despre năzdrăvăniile copilăriei lui, cred că m-am îndrăgostit puţin de el. Îşi ridică pătura aproape de bărbie. Şi deşi a încercat să... profite de mine, a fost totuşi destul de bun. Mi-a dăruit un trusou, care a avut o dubiă valoare pentru mine, deoarece atunci era şi ziua mea de naş-

tere, împlineam şaisprezece ani. Şi mi-a mai dăruit un murg pe care l-am botezat Brandy. Un val de tristeţe o cuprinse, şi continuă: Aş fi vrut să nu se poarte cu mama lui aşa de dur. Înţeleg că nu vrea să corespondeze cu mine, simţindu-se constrîns de căsătorie, dar Alaina îl iubeşte, iar el nu i-a dat nici un semn de viaţă de ani de zile. Nu că ea s-ar plînge, nu. Dar mă doare să o văd cum aşteaptă poşta. Ochii ei sînt totdeauna plini de speranţă... şi durere.

Un muşchi zvîcni lîngă tîmpla lui.

– Poate că sînt multe lucruri pe care nu le cunoşti. Trase unui din scaune şi se aşeză. Povesteşte-mi despre viaţa ta dinaintea căsătoriei.

Ea îşi strînse dinţii, ca răspuns la felul poruncitor în care părea să sune fiecare întrebare pe care el o punea. Privindu-l îngrijorată, îi povesti, şovăielnic, despre viaţa ei la Denwick, despre apucăturile ei băieţeşti din copilărie şi despre prietenia ei cu Paddy. Îi povesti despre dragostea ei pentru cai şi despre cum tatăl îi vînduse pe toţi, după moartea mamei ei, păstrînd numai unui singur pentru trăsură, parcă ar fi vrut să-şi pedepsească fiica.

Îi veni foarte greu să-i povestească despre moartea mamei ei. Dar nu atît de greu cît îi veni să-i explice poziţia pe care tatăl ei o adoptase împotriva ei, mai ales că nu ştia nici măcar motivul purtării sale. Părea că, din acel moment, tatăl ei începuse să o dispreţuiască. Îi povesti apoi despre vizitele pe care le făcea la baraca lui Paddy, lîngă docuri, şi despre ultima vizită care o dusese la compromiterea ei scandaloasă de către Hawk.

El o privi atent, de parcă iar fi cumpănit cuvintele. Apoi se sprijini de spătarul scaunului şi-şi încrucişă mîinile.

– Spune-mi despre Collier Parks.

– De unde ştii?

– Ştiu multe lucruri, *neewa*. Acum, răspunde la întrebare.

De unde ştia el oare despre vărul ei? Îi povestise Hawk despre Collier?

– Este fiul surorii tatălui meu.

– Îl iubeşti?

Victoria scuturã din cap.

– Nu aşa cum o femeie iubeşte un bărbat. Este vărul meu şi îi iubesc ca pe o rudă.

Ceva din privirea lui Hawk exprimă uşurarea.

– Dar despre Dooley O'Ryan?

– Cine?

– Marinarul cu părul roşu şi cu un singur ochi.

– Nu cred că l-am cunoscut.

Ea se supără. Prin toate aceste întrebări, Shadow se purta la fel ca tatăl ei. Lui Richard Townsend îi plăcea să o interogheze asupra întîmplărilor banale. Simţind nevoia să pună capăt şirului de interpeiări, puse şi ea o întrebare:

– Cum vă distraţi pe aici?

– Depinde. Dacă Jed este aici, jucăm cărţi sau ne certăm. Dacă sînt singur, citesc.

– Şi dacă eşti cu o femeie?

Privirea lui rătăci încet pe corpul ei.

– Facem dragoste.

Victoria îşi înăbuşi emoţia, închipuindu-şi imaginile erotice.

– Înî! Şi dacă nu eşti atras de femeie? Şi, cu siguranţă, nu e atras de mine, îşi zise. Atunci, cum îţi petreci timpul?

Privirea lui alunecă spre buzele ei.

– Această situaţie nu se poate întîmpla.

Era sigură că inima i se va opri.

– Te rog, Shadow. Nu.

Se aplecă pînă cînd ajunse la nivelul ochilor ei.

– Ce să nu, micuţo? Să nu te ating, aşa? Rătăci cu

degetul pe obrazul ei, apoi pe gît şi pe formele proeminente ale păturii care conturau sînii ei, trimiţînd fiori în tot trupul ei. Ochii lui o sfredeleau, spunîndu-i, fără cuvinte, că ar face dragoste cu ea. Să nu te sărut, aşa? Se aplecă în faţă şi-şi strecură limba între buzele ei.

Ea respiră precipitat. Căldura o înăbuşea, iar gura ei cedă. Era singura invitaţie de care el avea nevoie. O trase mai aproape, în timp ce limba lui caldă şi umedă penetră printre buzele ei.

Victoria îşi răsuci capul. Nimeni, în afară de soţul ei, nu o sărutase aşa. Nici chiar Collier nu fusese atît de cutezător. Voia să-i spună să înceteze, dar avea răsuflarea tăiată. Voia să-l împingă în lături, dar braţele îi erau vlăguite. Voia să se tragă înapoi, dar buzele lui o ţineau încătuşate. Ea oftă uşor şi se topi în sărutarea lui.

Hawk gemu, strîngînd-o tare la piept. Gura lui devenea tot mai fierbinte şi mai flămîndă.

Ceva vag cunoscut trecu prin mintea ei, dar dispăru repede cînd el o lăsă din nou pe pat, tînjind după asaltul mult prea tandru, mult prea sălbatic al buzelor sale.

– Oh, Shadow, murmură ea, te rog...

El se înălţă repede şi-şi întoarse privirea spre uşă.

Speriată de mişcare, Victoria se ridică şi-şi aranjă cămaşa, închizîndu-şi nasturii pe bîjbîite. Cum îi desfăcuse el oare? Pînă să reuşească ea să înţeleagă performanţa, auzi tropotul unui cal care se apropia.

Shadow stătea în faţa uşii, corpul lui era încordat, iar ochii, atenţi.

Cînd zgomotul surd al ghetelor răsună pe veranda de scînduri, Victoria se uită şi ea spre uşă.

Liniştea pusese stăpînire, o clipă, apoi se auzi un ciocănit puternic.

Shadow nu se mişca.

Victoria nu ştia ce să facă. Să răspundă ea? De ce oare Shadow nu deschidea? Exista vreo primejdie? Ne-

hotărîtă, rămase liniştită.

– Indianule, strigă o voce de bărbat, de partea cealaltă a uşii, deschide uşa asta blestemată!

Umerii lui Shadow se relaxară, vizibil. Păşi spre uşă şi o deschise.

Un bărbat cu barbă şi părul roşu-cărunt, ţepos, intră înăuntru. Pe umerii săi laţi ducea un sac ce părea extrem de greu.

– Era şi timpu', mormăi bărbatul, lăsîndu-şi sacul pe podea. Blestematele astea de piei de animale cîntăresc cît bătrîna Molly, de acolo de afară, adăugă el, arătînd cu mîna spre calul legat dincolo de verandă.

– Parcă zicei că vei fi plecat timp de trei zile, bătrîne.

Bărbatul cu barbă se strîmbă.

– Nu mă aşteptai să fie capcanele aşa de pline, zise el, bătîndu-l cu palma pe umăr pe Shadow. Nu-ţi fie teamă, băiete. Venii numai să las astea şi să iau o duşcă. Apoi, privind spre Victoria, adăugă: Vă las în intimitatea voastră.

Victoria simţi căldura care îi aprinse faţa. Apoi, dîndu-şi seama că purta numai cămaşa pe care i-o dăduse Shadow, care era pe jumătate descheiată, se furişă sub aşternuturi. Doamne! Cum putuse să uite că era dezbrăcată? Ticălosul ăsta de indian o ameţea complet!

Ignorînd supărarea ei, bătrînul se îndreptă spre masă, de unde luă o sticlă şi o cană.

– Vrei? îl întrebă pe Shadow.

– Jed, ai fi putut să laşi pieile oriunde. De ce ai venit? întrebă Shadow, neluînd în seamă invitaţia bărbatului.

Bătrînul lăsă jos sticla şi cana şi aruncă o privire îngrijorată Victoriei, înainte de a răspunde:

– Haide afară.

Complet încurcată, Victoria îi privi pe cei doi bărbaţi părăsind cabana. În numele Providenţei, ce se întîmpla oare?

Cîteva minute mai tîrziu, uşa se deschise din nou şi Shadow intră singur.

– Scoală-te. Plecăm.

– Ce s-a întîmplat?

Shadow îi aruncă o privire plină de dezgust şi, traversînd camera din trei paşi mari, o ridică pe *neewa* în picioare. Apoi se uită în jur, prin cameră. Ochii lui se opriră pe o cămaşă din piele de căprioară, care era atîrnată de un cui, lîngă foc. O apucă repede şi o aruncă spre ea.

– Pune-o pe tine.

Răsucindu-se, începu să adune lucruri de pe masă şi din dulap, pe care le arunca într-un sac gol.

– Aş vrea să-mi spui ce se întîmplă, murmură Victoria. Unde mergem?

Shadow mai aruncă cîteva lucruri în sac, după care îl legă bine. Ezită o clipă, apoi spuse:

– În satul soţului tău.

Pulsul Victoriei crescu. Uşurarea ei venea în contradicţie cu senzaţia de pierdere. O va elibera, o va reda soţului ei. Privi spatele plin de cicatrice al lui Shadow, în timp ce acesta se aplecase să ridice un pachet. Simţi, dintr-o dată, dorinţa păcătoasă să sărute pielea striată, să-i alunge durerea pe care probabil o suferise.

Uitîndu-se la jocul muşchilor lui, încercă să-şi amintească de noaptea în care el susţinuse că făcuseră dragoste şi se întrebă dacă era oare cu putinţă. Încercă să descopere o senzaţie în părţile ei intime, dar nu simţi nimic. Au trecut deja cinci zile, îi aminti o voce lăuntrică.

El îşi ridică ochii şi-i surprinse privirea. Rămase o clipă neclintit şi o urmări atent, de parcă ar fi încercat să-i citească gîndurile.

Ea se roşi şi-şi schimbă privirea. Apoi, ca să-şi îndepărteze gîndurile necredincioase, îmbrăcă repede cămaşa pe care i-o dăduse. Pe statura ei mică, atîrna ca un sac, avînd mînecile prea lungi, iar decolteul, în formă

de V, ajungîndu-i pînă la buric. Dar cel puţin era mai lungă decît cămaşa de mătase.

Cînd termină de îmbrăcat, Shadow stătea în faţa ei, avînd în mînă o pereche de mocasini înalţi, ca ai lui.

– Aceştia îţi vor proteja picioareie.

Încîntată, Victoria îi luă şi se încălţă. I se potriveau perfect şi se simţea excelent în ei.

– De unde i-ai luat?

El ridică sacul pe umeri.

– I-am făcut. O apucă de mînă şi o îndemnă: Vino.

Un fior o străbătu. Îi făcuse pentru ea. O căldură îi învălui inima, dar mişcările iuţi ale lui Shadow îi amintiră de importanţa momentului, întrebîndu-se ce anume îi spusese Jed de îl făcuse să plece în asemenea grabă.

Afară, Jed descărca, de pe spatele iepei, şi restul de saci în care adusese pieile.

– Grăbit ca-n totdeauna. Dădu din cap spre Shadow şi zîmbi apoi Victoriei. Încîntat că vă cunoscui, coniţă.

– Mulţumesc. Mulţumesc că ne-aţi permis să folosim cabana. Înţeleg că eram bolnavă cînd Shadow m-a adus aici.

– Da, aşa-i. Tremurîd de friguri şi aiurind aşa de tare, de credeam că sînteţi pe ducă. Dar indianul ăsta nu v-a lăsat să muriţi, nu v-a părăsit o clipă pînă nu v-a scăzut temperatura. Tare-i priceput în leacuri. Mi-a salvat şi mie gîtu' o dată sau de două ori. Nu puteţi fi în mîini mai bune.

– Vorbeşti prea mult, bătrîne.

– Aşa-i. Dar poate că acum fac un lucru bun, răspunse el, aspru.

Victoria privi, curioasă, la cei doi bărbaţi. Apoi Shadow dădu din cap, strînse tare braţul Victoriei şi plecă.

– Să te îndrepţi spre nord, băiete, pen'că ticăloşii, de care îţi spuneam, veneau dinspre sud.

Shadow flutură o mînă de bun rămas către bătrîn şi se afundă în pădure.

În timp ce frunzişul umbros îi învăluia, Victoria simţi un sentiment de linişte. Ciudat, se gîndi ea. Pădurea nu-i mai părea atît de înfricoşătoare, dar nu putea să-şi dea seama dacă acest lucru se datora strălucitoarei după-amiezi de primăvară sau siguranţei pe care o simţea în preajma lui Shadow. Nu fi ridicolă, se mustră ea. Bineînţeles că este din cauza luminii.

Cercetă linia orizontului – vizibilă printre copaci – şi se întrebă cît trebuia să meargă ca să ajungă în satul Shawnee, cît mai era pînă avea să se întîlnească faţă în faţă cu Hawk.

Capitolul 16

Timp îndelungat merseră într-o totală tăcere, urcînd dealuri, croindu-şi drum printre desişurile şi tufişurile înalte. Shadow se oprea deseori pentru a o lăsa să-şi tragă sufletul, înainte de a continua.

Într-un final, părăsiră pădurea ajungînd într-un defileu stîncos şi larg, pe mijlocul căruia şiroia un mic pîrîu. Imense poieni cu flori albe punctau malurile stîncoase.

– Oh, ce frumuseţe! exclamă Victoria, culegînd o floare asemănătoare margaretei, cu inflorescenţa albă şi lujerul roşu. Cum se numeşte?

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Shadow studiind-o atent.

Părea tulburat. Se întoarse cu spatele la ea şi lăsă sacul jos.

– Se numeşte rădăcina-sîngelui.

– *Rădăcina-sîngelui!* Ce nume oribil pentru o floare aşa de frumoasă.

– Este denumită după tulpina ei roşie. Îşi încrucişă gleznele şi se aşeză jos, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Acum, vom mînca. Desfăcu sacul de lîngă el şi scoase un pachet. După ce îl desfăcu, îi întinse o bucată de pîine tare şi o felie de carne uscată.

Muşcînd repede, Victoria ascultă susurul apei, ciripitul păsărilor nevăzute, zgomotul unui animal fugind prin iarbă.

Cercetă albia largă a rîului. Totul părea proaspăt şi verde după furtuna de acum cîtevă zile, iar pădurea era înmiresmată. Apoi remarca lui Jed îi reveni în minte.

– Shadow, cum ai învăţat să vindeci?

El ridică din umeri.

– L-am privit pe vraciul din satul nostru îndeplinindu-şi ritualurile. Apoi l-am urmărit cînd îşi căuta ierburile.

– De ce nu mergeai, pur şi simplu, cu el?

– Ritualurile vraciului şi ierburile sînt sacre.

– Ai fost vreodată prins?

– Da.

Victoria ridică, surprinsă, o sprînceană. Sincer, nu crezuse că acest lucru se întîmplase.

– Şi ce a făcut?

– A întîmpinat călduros curiozitatea mea şi, cu trecerea anilor, m-a învăţat multe despre tămăduiri.

– Şi acum, eşti vraciul tribului tău?

El îşi schimbă privirea.

– Nu.

– Dar Hawk?

– Nu. Cu un gest cu mîna, el arătă spre apă. Bea şi răcoreşte-te. Nu ne vom mai opri pînă se întunecă.

Ea ştia că lui nu-i plăcea să vorbească despre Hawk, dar această situaţie începuse să devină supărătoare.

– Cît ne va lua ca să ajungem în sat?

– Şapte răsărituri de soare.

Victoria scăpă un oftat lăuntric. Încă o săptămînă în compania lui.

– Hawk va fi acolo?

El îi ocoli privirea.

– Da.

– Înţeleg. Îl privi atentă. Ceva în legătură cu Hawk îl deranja. Este cumva soţul meu căpetenia tribului lui?

Muşchii umerilor lui se încordară şi mormăi:

– Mă rog să nu fie aşa.

Nesigură, dacă auzise corect sau nu, Victoria se încruntă, se ridică şi făcu cîţiva paşi în apă. Acum cinci zile jurase că nu va vrea nici măcar să vadă vreo picătură de apă. Dar era însetată şi atît de murdară! Doamne, ce n-ar da pentru o baie.

Shadow veni în urma ei. Arătă spre un cot al pîrîului.

– Bazinul din spatele peretelui de flori. Este bun pentru scăldat.

Victoria clipi, surprinsă de abilitatea cu care îi citea gîndurile. Era cam deprimant, în special acum, după gîndurile pe care le avusese despre el, în această dimineaţă. Gînduri infame care nu-şi aveau locul în mintea unei femei măritate. Nerăbdătoare să se retragă, încuviinţă din cap şi se grăbi spre cotul ascuns.

După cum spusese el, un mic bazin, cam de şase picioare lăţime, se întindea în spatele curburii. Victoria privi în jos, la cămaşa largă care îi învăluia statura, întrebîndu-se dacă avea timp să şi-o dezbrace şi să facă o baie, înainte ca Shadow să vină s-o cheme. Privi, în spate, la drumul pe care venise şi-şi trase cămaşa din piele de căprioară peste cap. Va avea timp.

Eliberată de veşmîntul greu, se uită la cămaşa de mătase pe care o purta. La început, nu ştiu dacă să şi-o dezbrace sau nu. Apoi, frustrată, începu să-şi descheie nasturii. Oricum, nu mai conta. Shadow o văzuse fără haine de nenumărate ori. În treacăt, se gîndi la puritatea ei pierdută şi la principiile ei morale decăzute, dar îşi lăsă hainele pe mai şi o porni spre bazin.

În timp ce se îmbăia, simţi apa rece masîndu-i pielea. O imagine incredibilă a lui Shadow, mîngîindu-i corpul, îi apăru în minte şi din nou se întrebă dacă el îi spusese adevărul în legătură cu noaptea lor de dragoste. Nu putea să-şi închipuie că-şi trădase soţul, aşa...

Curioasă, îşi atinse locul dintre coapse. Nu simţi ni-

mic special, decît un mic fior străbătîndu-i corpul. Surprinsă, îşi îndepărtă mîna şi se scufundă mai adînc.

Apa îi pătrundea printre picioare şi îi lovea sînii. Privi spre sfîrcurile întărite, încercînd să vizualizeze pe ele mîinile puternice ale lui Shadow. Căldura se rotea ca un vîrtej între coapse. Cercurile sînilor ei se încordară.

Şocată, îşi alungă gîndurile legate de răpitorul ei şi se îmbăie repede.

Dar cînd păşi pe malul ierbos şi cînd briza îi mîngîie pielea sensibilă, declaraţia lui Shadow despre dragostea lor îi răsună în minte, obsedînd-o. Închise ochii.

Încercă să-şi imagineze gura lui, aşezîndu-se, delicat, peste buzele ei şi degetele lui lungi rătăcindu-i pe piele. Mîinile ei se ridicară pe trup şi cuprinseră între palme sînii, închipuindu-şi ce ar fi făcut el.

Îi apăru în faţa ochilor o amintire ştearsă a răpitorului ei, aplecat peste ea, în ploaie, lunecîndu-şi buzele fierbinţi pe pielea ei, savurînd, stimulînd, stîrnind cu o rară pricepere. Abdomenui ei se contractă.

Inima îi tresări puternic. Ochii i se deschiseră larg.

Shadow stătea în faţa ei, cu o strălucire sălbatică în ochii cenuşii, pieptul ridicîndu-i-se şi coborîndu-i-se greoi la vederea sînilor ei goi.

– Cîtă perfecţiune! şopti el, răguşit. Acoperi cu palmele mîinile ei, lipindu-le strîns de pielea udă. O perfecţiune aşa de dulce.

Ameţeala îi întunecă imaginea, iar ea rămase nemişcată. Nu se mai putea gîndi.

Încet, el îi conduse mîinile pe trupul ei. Îi roti palmele pe sfîrcuriie tari, ochii lui arzîndu-i pielea.

– Asta este ceea ce simt eu cînd te ating, scrîşni el. Ceea ce îmi face sîngele să clocotească.

Victoriei îi venea să leşine. Acele cuvinte, jumătate şoptite, se topeau în interiorul ei. Mişcarea mîinilor ei, dirijate de palmele lui, îi distrugea raţiunea.

Îi ghidă mîinile încet pe trup, pe netezimea gîtului, pe

rotunjimea sînilor, pe şolduri, pe abdomenul catifelat, apoi mai jos, pe coapse.

– Simţi ce mă face să ard de dorinţă, Victoria. Îi strecură una din mîini între picioare. Căldura îi arse palma, înfiorînd-o.

Ea îşi trase mîna înapoi.

– Nu!

Hawk încă o fixa cu privirea, cu trupul vibrînd de dorinţă, cu degetele cuibărite în apropierea buclelor intime, fine. Dar panica din ochii ei îi linişti imediat pasiunea. Inspiră adînc şi, eliberîndu-i mîna, făcu un pas în spate.

– Ai grijă cum mă ispiteşti, *neewa*. Sînt un simplu bărbat.

O privi cu atenţie. Razele aurii ale soarelui scăldau părul închis, luminînd şuviţele roşcate, risipite într-un labirint des de bucle strălucitoare. Trăsăturile delicate ale fetei erau angelice. Arcul fin al gîtului, netezimea umerilor şi sînii ei tari şi plini erau sculptate parcă într-un porţelan fin.

Imposibil de crezut, îşi simţea bărbăţia trezindu-se. Stăpînindu-se, se întoarse cu spatele la ea. Bătos, cu pantalonii mulaţi care îi evidenţiau bărbăţia, plecă.

Cîteva clipe mai tîrziu, apăru şi Victoria, avînd o expresie dură.

– Shadow! În legătură cu ceea ce s-a întîmplat... Obrajii ei se îmbujorară şi privi în jos.

Punîndu-şi un deget sub bărbia ei, Hawk o făcu să-l privească în ochi.

– Să nu-ţi fie ruşine, micuţo. Dăruirea sau primirea plăcerilor nu trebuie distrusă de stinghereală.

Îi mîngîie conturul buzelor, luptîndu-se din răsputeri să nu le sărute. Cît ar fi vrut! Femeia aceasta îi aţîţa simţurile. O eliberă şi ridică sacul cu merinde.

– Este timpul să mergem.

Victoria îl urmă pe Shadow cu paşi nesiguri. Fiecare

muşchi al trupului şi-l simţea vlăguit, neputînd să creadă că-i îngăduise lui acele lucruri, la bazin. Faţa ei se roşea numai cînd îşi amintea. Era nebună. O trădătoare de jurăminte şi, evident, o posedată. Privi spatele lui Shadow, întrebîndu-se dacă nu cumva îi dăduse vreo licoare sau ceva ierburi. Se pricepea la astfel de lucruri, şi aşa s-ar explica purtarea ei condamnabilă.

Bănuitoare, privi spre sacul care îl căra. Era posibil să aibă ceva în el şi să-i fi pus în friptura care i-o dăduse. Sau în pîine. Da, îşi zise ea, asta trebuia să fie.

Îşi îngustă privirea. Ei bine, îl va supraveghea. Nu va mai mînca nimic din ceea ce-i va oferi el. Îşi va găsi singură de mîncare. Ridicîndu-şi bărbia, se uită drept în faţă şi îşi urmă răpitorul.

Merseră aproape toată ziua şi la un moment dat se întoarseră din nou în codru. Panta muntelui era abruptă, iar ea era extrem de slăbită după boală. Odată ajunşi în vîrf, Victoria nu-şi putu crede ochilor privind priveliştea din jur.

Mile întregi de coline înverzite se desfăşurau în toate direcţiile. Unele erau presărate cu poieni de flori roz, albe, galbene; pe altele alternau formaţiunile stîncoase, cu păşuni şi păduri. Cerul albastru se topea într-o strălucire roz-aurie, în vecinătatea orizontului. Ea stătea în apropierea unui cedru roşu, ramurile lui descriind o siluetă de un negru chinuitor, comparativ cu cerul senin. Era atît de frumos!

Privi în jos la flori şi la iarba bogată de primăvară, care se vălurea la poalele copacului, dorindu-şi să se poată întinde acolo, să se bucure de frumuseţea peisajului.

Shadow o sperie aruncînd sacul sub cedru.

– Acum ne vom odihni aici.

Îngenunchind, el scoase un bidon, două pături gri şi un pachet de mîncare.

Mulţumită, dar foarte obosită, ea căzu în genunchi şi

apoi se aşează, precaută. Stomacul îi fremătă şi privi spre pachetul pe care Shadow tocmai îl desfăcea. Gura îi saliva, dar gîndurile la ceea ce se întîmplase ultima dată, cînd acceptase hrană de la el, îi năvăliră în minte.

– Prefer să găsesc altceva de mîncare, spuse ea, dulce. Stomacul meu va înceta să mai lucreze, dacă îl mai forţez cu pîinea asta tare şi carnea tăbăcită.

Shadow o privi, curios, cu acei ochi perfecţi, ridică din umeri şi rupse cu dinţii puternici o bucată de carne. O mestecă atent înainte de a se întoarce după pîine.

Dîndu-şi seama că nu o băga în seamă, se ridică, în silă, în picioare, hotărîtă să găsească ceva prin apropiere, care să-i potolească stomacul înfometat. Adună de pe partea cealaltă a deaiului un braţ de muguri asemănători verzei.

– Se cheamă cyme şi nu este comestibil, spuse Shadow, fără să se uite la ea.

Victoria strînse din dinţi. Omul ăsta avea ochi şi la spate? Îşi întoarse privirea într-o parte. Zări un nuc. Speranţele ei crescură.

– Prea verzi, rosti răpitorul.

Frustrarea atinsese proporţii de nesuportat. Blestemat să fie el! Adunîndu-şi toată liniştea sufletească, ea dădu din cap, aprobator.

– Asta este. Oricum, nu îmi e foarte foame.

Putea să jure că văzuse în ochii lui un licăr de amuzament, înainte de a-şi pleca pleoapele şi de a-şi continua masa.

Ştiind că ar putea fi tentată să mănînce, cedînd astfel plăcerilor trupeşti, se mută de partea cealaltă a copacului şi se aşeză cu spatele la trunchi, şi la el.

– De ce vrei să-l vezi pe Hawk? întrebă el.

Victoria fu atît de surprinsă, încît era mai-mai să se înece cu răsuflarea. Pînă acum el evitase subiectul legat de soţul ei. Ea îşi duse o mînă la gît şi-şi întoarse privirea spre ei.

– Ca să-i cer divorţul.

O umbră trecu peste chipul lui.

– De ce? Nu posezi tot ce vrei?

– Nu este vorba de posesiune. Este o problemă de viaţă. Ea nu fusese niciodată atît de afectată cum era acum. Continuă: Vreau un cămin adevărat. Vreau copii şi am nevoie de un soţ pe care să mă sprijin, nu pe care să-l văd numai atunci cînd sînt suficient de disperată ca să trec oceanul.

El făcu o pauză înainte de a răspunde:

– Şi el nu vrea astfel de lucruri?

Ea se ridică.

– Evident că nu. Nici măcar nu-l interesează responsabilităţile lui.

– Ce responsabilităţi?

– Ei bine, de exemplu, nu face nimic pentru săracii din spatele moşiei *Silvercove*. Oamenii sînt înfometaţi, un băieţel, pe nume Nigel, are nevoie urgent de tratament medical din cauza unui accident, iar îmbrăcămintea este la fel de rară ca şi hrana. Iar Hawk nu face nimic. Vocea ei tremura. Şi, în plus, mai este şi faptul că m-a părăsit.

Shadow lăsă mîncarea deoparte şi se ridică. Îi înfruntă supărarea:

– Hawk nu ştia de aceste lucruri. Şi nu te-a părăsit, zise el, împreunîndu-şi degetele.

Victoria sări în picioare şi-şi puse mîinile în şolduri.

– Şi, mă rog, de unde ştii tu? Nu ai fost acolo. Eu am fost. Am văzut sărăcia, pustiirea. Şi eu am fost cea care a trebuit să dau ochii cu proprietarul hanului cînd m-a întrebat despre soţul dispărut. Eu a trebuit să suport batjocura şi chicotelile lumii ori de cîte ori intram în vreo încăpere. Eu am fost cea care a trebuit să îndur privirile compătimitoare ale servitorilor. Doamne! Lumea a inventat chiar şi un cîntec cum că plecarea lui Adam ar fi legată de faptul că sînt frigidă!

Toată suferinţa, durerea şi stingereala reveniseră în forţă.

– Oh, Doamne, îl urăsc pentru ceea ce mi-a făcut! Lacrimiile i se rostogoleau pe obraji, iar pumnul ei lovi puternic trunchiul cedrului. Apoi, sprijinindu-şi fruntea pe mîna adunată în pumn, începu să plîngă pentru toţi anii de singurătate, de nenorociri şi de amărăciune. Mama mea m-a părăsit, apoi m-a părăsit Paddy, tata m-a urît, apoi soţul meu. Un hohot de plîns o podidi. Nimeni nu mă vrea. Nimeni!

Shadow o întoarse cu faţa spre el şi o strînse în braţe.

– Eu te vreau, *neewa*.

– Nu este acelaşi lucru. Tu vrei să te foloseşti de mine. Sînt un obiect pentru a-ţi satisface poftele trupeşti.

– Ceea ce s-a petrecut între noi este cu mult mai mult decît plăcerea trupească.

– Nu.

– Ba da, insistă el. Îi cuprinse capul în mîini şi i-l ridică. Privirea lui se cufundă în ochii ei. Am făcut dragoste.

– Chiar vrei să spui că...

– Da, spuse el atît de încet şi de sincer, încît ei nu-i mai rămînea altă posibilitate decît să-i creadă.

Stomacul ei fremăta zgomotos şi, pentru o clipă, ar fi vrut să-şi amintească. Rapid, însă, îşi sprijini palmele de pieptul lui, într-un gest prin care voia să-l îndepărteze. Muşchii lui se încordară sub mîinile ei, iar gura ei se uscă. Îşi umezi cu limba buza de jos, cutremurată de privirea fierbinte cu care el îi urmări mişcarea.

Observă uşorul tremur al nărilor lui, se îmbătă cu mireasma de mosc a pielii lui, simţi bătăile puternice ale inimii lui.

– Shadow, te rog, nu...

– Ne-am unit trupurile în timpul furtunii, afirmă el,

calm, ochii întunecîndu-i-se de parcă ar fi rememorat amintirile plăcute. Se apropie mai mult, respiraţia lui caldă fiind o adevărată dezmierdare pe buzele ei. Dezlănţuirea naturii nu se putea compara cu intensitatea dragostei noastre. Pasiunea atît de aprigă te-a lăsat fără cunoştinţă. Îşi coborî buzele pe gura ei. Şi m-a distrus pe mine.

Cuvintele lui erotice erau la fel de mistuitoare ca şi sărutul lui. Rezistenţa ei se sfărîmă şi, închizînd ochii, se cufundă în senzaţiile dulci trezite de posedarea lui intimă. Raiul şi pămîntul se uniră într-un abis magic de explozii gingaşe, în locul ei secret. Un loc despre care acum ştia că fusese atins numai de el.

Se simţi trasă mai aproape de el, modelată pe trupul lui. Atît de multă căldură! Genunchii începură să-i tremure şi se agăţă de el.

Mîinile lui îi dezmierdară spatele şi îi lipiră şoldurile de pielea lui.

Nevoia lui arzătoare o impulsionă dincolo de limita controlului. Trupul ei se arcui către el.

Vrînd parcă să o chinuiască, o eliberă şi făcu un pas în spate. Dar numai pentru o clipă. Cuprinse poalele cămăşii din piele şi i-o trase peste cap.

Victoria continua să tremure. Inima ei tresări sub privirea lui înăbuşitoare, sub mişcările mîinilor lui care atinseră nasturii cămăşii de mătase.

Instinctiv, ea se agăţă de material.

– Te rog, spuse, iar vocea îi sună ciudat. Nu sînt suficient de puternică ca să te opresc.

El îi trase mîinile jos.

– Nu am să te iau împotriva voinţei tale. Dar nu-ţi ascunde splendoarea faţă de mine. Ochii lui se înflăcărară. Nu vreau decît să mă uit la tine. Să-ţi văd corpul răspunzînd la atingerile mele. Trecîndu-şi uşor vîrfurile degetelor peste sfîrcurile sînilor ei, aceştia se întăriră sub cămaşa mătăsoasă. Ea observă atunci vibraţia din

mîinile celui care îi urmărea corpul, trădîndu-se.

Palmele lui cuprinseră rotunjimile ei, îi mîngîiară pielea sensibilă, alunecînd apoi pe talie şi pe şoldurile bine conturate. Doamne, ea nu mai putea să îndure. Îl dorea atît de mult, încît suferea.

Degetele lui lungi îi atinseră coapsele şi lunecară apoi încet spre micuţul loc acoperit, de unde, urmînd din nou drumul înapoi, se opriră pe sfîrcurile goale.

Ea se înăbuşi, încercînd să ignoreze căldura care o învăluia.

Îi contură cu degetul cercurile sînilor, apoi o trase uşor în jos, pe iarbă, pînă ce amîndoi se aşezară în genunchi. Gura lui îi căuta buzele. Înfierbîntat şi flămînd, domolea forţa ei, limba lui penetrîndu-i apărarea, cucerindu-i cea mai tainică rezistenţă – sufletul.

Cînd, în final, se trase deoparte, ea se luptă să-şi recapete respiraţia; dar şi-o pierdu din nou cînd simţi buzele lui alunecîndu-i pe piele. Jurămintele pe care le făcuse altuia, în urmă cu şapte ani, îi apărură batjocorind-o. Îşi recăpătă controlul şi-i apucă mîinile.

– Nu. Ai spus...

El îngheţă. Rămase o clipă nemişcat. Fără să respire. Oftă lung şi-şi sprijini fruntea de pieptul ei.

– Ştiu ce-am spus, recunoscu el, aspru. Încet, se ridică în picioare, ochii lui întunecîndu-se cînd îi întîlniră privirea. Dar data viitoare n-am să mai fac nici un fel de promisiuni.

Dacă va mai fi o dată viitoare, ea nu va mai dori ca el să mai promită ceva. Îşi lăsă capul pe spate şi respiră adînc, rezistînd dorinţei de a-l chema înapoi, de a se elibera de jurăminte aşa cum, evident, făcuse soţul ei. Dar ea nu putea. Dar deja ai făcut, îi aminti vocea lăuntrică. Şi totuşi, nu putea s-o facă. De data asta îşi ţinu firea. Ameţită, cu privirea în jos, se ridică de pe iarbă şi se îmbrăcă.

Un mocasin îi apăru în faţa ochilor şi o făcu să-şi

ridice privirea. Shadow stătea în faţa ei cu o bucată de carne uscată.

– Acum vei mînca.

Incapabilă să-i întîlnească privirea şi fiind sigură acum că hrana nu avea nimic de-a face cu slăbiciunile ei, încuviinţă din cap şi-i acceptă oferta, deşi se îndoia că prin gîtul încordat putea să mai treacă ceva.

– Mulţumesc.

Îşi puse mîncarea în poală şi se uită fix la aceasta, apoi, fără să-l privească, începu să mănînce.

Shadow întrebă, trist:

– Ce te frămîntă, *neewa?*

Un alt fior nenorocit îi îmbujoră obrajii.

– Nimic.

Ea mesteca cu încăpăţînare, rătăcind aiurea cu privirea.

Se apropie de ea, îi ridică bărbia şi o privi drept în ochi.

– Atunci, de ce roşeşti?

– Ştii tu de ce.

O chicoteală înfundată bubui din pieptul lui.

– Eşti ruşinată de pasiunea ta debordantă.

– Nu este deloc amuzant. Mă simt ca o... o tîrfă.

Expresia feţei lui se schimbă imediat.

– Nu eşti o tîrfă.

– Oricum, mă simt ca şi cînd aş fi. Ea îşi încleştă pumnul şi întrebă: Ce femeie normală s-ar purta cu tine aşa cum m-am purtat eu?

Gura lui se destinse.

– Victoria, nu este nimic rău cu tine, îi spuse, mîngîindu-i obrazul. Toate femeile posedă pasiune, dar puţine şi-o eliberează. Ele nu mai permit altcuiva să le cunoască adevăratele dorinţe, vulnerabilitatea lor. Eu nu mi-am pierdut controlul cu tine? Sau crezi că-mi deschid inima la fiecare femeie cu care împart rogojina?

Ea îi observă, atent, frumuseţea şi trăsăturile puter-

nice. Nu. Nu îşi pierdea controlul aşa, cu orice femeie.

– Ce este atît de special în legătură cu mine?

Shadow se aşeză lîngă ea şi, sprijinindu-se cu spatele de cedru, privi spre orizont.

– Nu ştiu. Tot ce ştiu este că îmi atingi sufletul aşa cum nimeni altcineva nu a mai făcut-o.

Se întoarse să o privească şi ea nu putu să nu observe cum lumina focului dansa pe colţurile feţei lui.

– N-am să te las să pleci niciodată, Victoria.

Pierdută în adîncul acelor ochi strălucitori, ea se topi odată cu cuvintele lui.

Brusc, el sări în picioare şi arătă cu mîna spre păturile întinse lîngă foc.

– Vino, *neewa*. Este timpul să ne culcăm.

Buimăcită, ea puse resturile mesei deoparte şi, lăsîndu-l să o ajute să se ridice în picioare, îl urmă spre aşternut. Stătea ca o sclavă ascultătoare în timp ce el o coborî pe pătură.

Îi privi atent faţa, apoi, tandru, îi fură o sărutare şi se ridică.

– Noapte bună, micuţo.

Oftînd, se depărtă de ea şi-şi aşternu pătura de partea cealaltă a focului.

Dar Victoria abia sesiză nobilul gest. Gîndurile ei nu trecuseră dincolo de jurămîntul lui de a nu o mai lăsa să piece sau de faptul că ea îşi dorea cu atîta disperare ca totul să devină realitate.

Capitolul 17

Voia să rămînă cu Shadow. Aceste ultime zile, pe care le petrecuse călătorind spre satul lui, o făcuseră să nu se mai îndoiască de acest lucru. Deşi era ruptă de oboseală, deşi murea după o baie, deşi o durea tot corpul, din cap pînă-n picioare, n-ar fi schimbat nimic din toate astea, atît timp cît s-ar fi aflat cu el. Nici chiar teama de pădure nu mai părea aşa de înspăimîntătoare cîtă vreme el era acolo s-o protejeze.

Mergînd în urma lui, nu putea să nu observe lăţimea umerilor şi încordarea muşchilor lui. Şi pentru a suta oară se întrebă de unde oare dobîndise acele cicatrice care-i marcaseră acel spate perfect.

– *Neewa*, priveşte.

Shadow se opri şi arătă cu mîna.

Victoria îi urmări braţul.

La nici zece picioare depărtare, un cerb tînăr şi o frumoasă cerboaică păşteau la marginea unei perdele de copaci.

– Sînt superbi, murmură ea, dar probabil că sunetele fuseseră purtate de vînt, deoarece cerboaica ridică brusc capul şi sări într-un tufiş, imediat urmată de puiul ei.

Shadow se întoarse spre Victoria şi zîmbi.

Inima ei se topi. Bărbatul o privise încîntător cînd îi afişase acel surîs răutăcios. Uitîndu-se numai la el şi devenea înfometată, dar nu de mîncare.

Ca şi cînd i-ar fi citit gîndurile, ochii lui se întunecară şi se aplecă spre buzele ei.

– Dacă ai să continui să mă priveşti aşa, micuţo, nu vei mai ajunge să vezi surpriza care o am pentru tine.

Ea îşi compuse o figură inocentă.

– Cum să nu te mai privesc?

El o atinse uşor peste vîrful nasului.

– Vrăjitoareo!

– Şi ce surpriză ai?

El începu să meargă.

– Dacă îţi spun, atunci nu mai este surpriză. Se uită apoi în spate şi adăugă: Haide, femeie, că altfel nu vom mai avea timp suficient.

– Timp pentru ce?

– Ai să vezi!

O oră mai tîrziu, auzi susurul unei ape, înainte de a trece de perdeaua deasă de arbuşti. Exclamă surprinsă:

– Oh, Shadow, este minunat!

Victoria se afla în faţa unei stînci acoperite cu muşchi, la baza căreia şuviţele de apă, care se rostogoleau peste ea, sfărîmîndu-se de nenumăraţii bolovani întîlniţi în cale, formau un bazin limpede, cristalin. Razele soarelui de după-amiază străluceau pe firele curgătoare în timp ce ei se îndreptau spre mai.

– N-am văzut ceva mai frumos!

Ea privea uimită la un arţar singuratic, căzut pe unul din maiuri, cu ramurile sfărîmate în bucăţi, cu o rădăcină puternică ieşită din apă şi cu vîrful tăiat scurt. Chiar în spatele acestuia, în dreapta cascadei, era săpată, în stîncă, o grotă, bine mascată de o lespede de piatră netedă.

Shadow ridică mîna gesticulînd invitaţia.

– Baia dumneavoastră.

Deşi abia aştepta să se cufunde în răcoarea reconfortantă, ea nu se putu stăpîni să nu-l tachineze puţin:

– Hmm! Nu cred că este bine să încerc. Creaturi îngrozitoare s-ar putea să mişune dincolo de această suprafaţă. Ceea ce era, evident, ridicol din moment ce se vedea totul clar, pînă la fundul neted şi nisipos al bazinului.

Ochii lui străiuciră neastîmpăraţi.

– Nu-ţi fie teamă, *neewa*. Am să mă scald cu tine, ca să te protejez, desigur.

– Ce elegant din partea ta, replică ea, surîzătoare, deşi gîndul că ar putea fi împreună cu el, în acelaşi bazin, o încurca şi o înspăimînta.

Ca şi cînd i-ar fi simţit tulburarea, el se apropie de ea şi-i puse un deget sub bărbie. Îi ridică faţa. Privirea lui îi căută ochii; apoi, cu un glas calm, îi porunci:

– Dezbracă-te.

Cuvintele acelea merseseră direct la sufletul ei.

– Shadow, nu pot. Se înăbuşi, încercînd să-i explice: Ştiu că Hawk şi cu mine n-am trăit împreună ca soţ şi soţie, dar nu pot să-l trădez. Te rog, înţelege. Ceea ce simt eu pentru tine nu este corect. Şi indiferent cît de mult te-aş dori, el este încă soţul meu.

Ceva în privirea lui Shadow se linişti. Ceva asemănător mîndriei. Apoi se aplecă în faţă şi o sărută uşor pe gură.

– Există atîtea pe care încă nu le înţelegi, *neewa*. Cu degetul mare îi contură buza de jos. Tu eşti a mea.

Stăpînindu-şi lacrimile, ea încuviinţă din cap.

– Cu inima, da. Dar jurămintele mele pentru Hawk...

O apucă de umeri şi o scuturâ.

– Ajunge! Hawk nu merită devotamentul tău. Nu după cîte ţi-a făcut. Durerea umbri privirea lui, iar în-

lănţuirea lui se strînse. Îţi mai spun o dată, *neewa,* şi gata: Ceea ce se întîmplă cu noi nu este o trădare.

Încet, ţinîndu-i privirea captivă, el îi ridică cămaşa grea din piele de căprioară peste piept. Ochii lui păreau să se roage, să nu comande, iar Victoria ştia că nu-i putea rezista. Tot ce era legat de acest bărbat îi stîrnea emoţiile, simţurile, visele. Nu ştia cum avea să-i explice toate acestea soţului ei atunci cînd va veni vremea, dar acum nu mai conta decît Shadow.

Cîteva clipe mai tîrziu, cînd amîndoi stăteau dezbrăcaţi, ea tremurînd, el puternic şi impunător în goliciunea lui, o ridică în braţe şi se avîntă cu ea spre adîncurile cristaline. Apa lovea spatele ei, se ridica apoi peste abdomen şi-i cobora lin printre picioare, încordîndu-i pîntecul şi sînii.

Mersul lui şovăi, iar ea îşi ridică ochii surprinzîndu-i privirea care îi devora sfîrcurile tari. Un fior de căldură o străbătu prin tot corpul, iar mîna începu să-i tremure pe gîtul lui.

El ridică capul şi un zîmbet ciudat i se arcui pe buze.

– Dacă trupul tău nu se comportă cum trebuie, baia va trebui să aştepte pînă mai tîrziu. Privirea lui se întoarse din nou la sînii ei. Mult mai tîrziu.

Nedînd atenţie pulsului care începuse să-i crească rapid, ea zîmbi, neputincios.

– Am să încerc să-l controlez.

Insuficient convins, el îşi continuă drumul. Avansînd tot mai departe în micul lac, stropi de apă acopereau obrajii ei, iar apa îi gîdila umerii.

Dar cu cît mergea mai departe, cu atît teama o cuprindea mai mult. Apa se izbea de umerii lui, trimiţînd fiori de groază în tot corpul ei. Devenise mult prea adîncă pentru ca ea să poată sta în picioare.

Îl strînse puternic pe după gît.

– Te rog, întoarce-te.

El se opri brusc.

– De ce?

– Nu ştiu să înot.

– Atunci, am să te învăţ.

– Nu! zise ea şi se agăţă tare de gîtul lui. Nu vreau să învăţ. Du-mă înapoi la mai.

Ea încerca să-şi ascundă spaima din glas.

Shadow o privi, o clipă, şi se îndreptă apoi spre o lespede de piatră. Ajuns acolo, o scoase afară din apă, o aşeză pe stîncă şi, trecîndu-şi o mînă prin spatele ei, îşi sprijini palmele de roca netedă.

– De ce îţi este teamă de apă?

I se făcuse rău. El nu va înţelege niciodată. Pădurea, rîurile, lacurile erau casa lui. Probabil că învăţase să înoate înainte de a merge. Privea în jos, la adîncurile sclipitoare, incapabilă să răspundă.

– Din cauza mamei tale? întrebă el calm.

Ea încuviinţă din cap.

– Îmi pare rău, *neewa*. Ai suferit mult. Ochii lui erau plini de compătimire. Dar dacă ea ar fi ştiut să înoate, poate că nu ar fi murit. O apucă de umeri. Voi avea grijă ca ţie să nu ţi se întîmple aşa ceva. Nimic nu mi te va lua. O trase în braţele lui şi se cufundă cu ea în apă.

Se lipi de el, neştiind sigur dacă de frică sau de dorinţă.

Îi eliberă uşor spatele, ţinînd-o de ambele mîini.

– Nu este atît de greu pe cît pare. Mai întîi va trebui să înveţi să te reiaxezi. Îi dădu drumul încet.

Cînd picioareie ei atinseră pămîntul, respiră uşurată.

– Mergi cu mine pînă cînd n-ai să mai simţi pămîntul sub picioare, îi spuse zîmbindu-i liniştitor. N-am să-ţi dau drumul pînă nu ai să fii pregătită.

Niciodată nu voi fi pregătită, se gîndi ea agitată, fără să-şi exprime părerea cu glas tare. În schimb, încuviinţă din cap. În acea clipă îşi dădu seama că-şi punea viaţa în mîinile acelui bărbat, şi avea încredere în el. Era o

revelaţie şocantă, care fu urmată de o certitudine şi mai evidentă. Îi iubea.

Temîndu-se să nu-i întîlnească privirea, pentru a nu se trăda, ea îşi concentră atenţia asupra apei, păşind înainte.

El mai făcu un pas.

Ea îl urmă. Apa îi lovea bărbia, dar o ridică şi mai făcu un pas. De acum, apa îi intra în gură şi-n nas. Îşi arcui capul pe spate şi inspiră adînc, ştiind că următorul pas avea să o conducă undeva, sub apă.

Mîna lui îi înlănţui spatele, în timp ce cealaltă îi ridică trupul.

– Relaxează-ţi muşchii, *neewa*. Lasă-te pe spate.

Spre uimirea ei, făcînd aşa cum o învăţase, nu se scufundă. Plutea singură. Sau îşi ţinea el palma sub spatele ei?

– Acum, îmi voi lua mîna.

– Shadow, te rog, îmi este frică.

– N-am să las să ţi se întîmple ceva, *neewa*. Degetele lui rătăceau încolo şi-ncoace pe spatele ei, pe sub apă.

– Depărtează-ţi braţele şi ţine-ţi picioarele liniştite, aşa cum sînt acum.

Nu mai putu să scoată un cuvînt, iar cînd simţi palma lui depărtîndu-se, o cuprinse *panica*.

– Nu-ţi încorda muşchii, spuse el, pe un ton poruncitor, sprijinind-o din nou cu mîna. Relaxează-te.

Supunîndu-se, ea se relaxă şi apoi îşi desfăcu larg braţele.

Mîna lui dispăruse.

Iar ea nu se scufunda. Reuşisel Oh, Doamne, plu-

tea, şi era minunat. Nici nu visase cît de senzual era să simţi apa pe pielea goală. Sînii ei se legănau uşor; curenţii rotitori ai apei îi mîngîiau coapsele.

Întoarse puţin capul într-o parte şi văzu chipul plin de dorinţă al lui Shadow, care fixa goliciunea ei. Privirile lor se întîlniră, iar ea îşi umezi cu limba buzele, brusc uscate.

Văpăi se aprinseră în ochii lui şi, îndreptîndu-se spre ea, o apropie de trupul lui gol.

– Ajunge pentru astăzi, murmură el, răguşit.

Sîngele Victoriei se înfierbîntă şi ea se apropie şi mai mult de el, plăcîndu-i senzaţia pe care o simţea cînd pielea lor se atingea, în timp ce trupurile lor se legănau şi lunecau unele pe lîngă altele. Deveni conştientă de fiecare milimetru al corpului lui. De felul în care sînii ei atingeau pieptul lui neted şi musculos. De felul în care pîntecele lor se uneau, de felul în care bărbăţia lui luneca uşor între coapsele ei.

– Te doresc, *neewa,* spuse el.

Victoria simţi din nou un goi în stomac, iar gîndurile legate de Hawk dispărură. Închise ochii şi se arcui pe spate, peste mîna lui, simţind pe cap plesniturile jucăuşe ale apei.

Mîna lui se înlănţui în jurul taliei ei. Auzi respiraţia rapidă şi simţi căldura gurii lui coborîtă pe vîrful rece al sînului ei. Ardoarea neaşteptată aprinse o flacără între coapsele ei.

Ignorînd momentul de luciditate care îi poruncea să înceteze imediat această absurditate, îşi desfăcu braţele şi începu să plutească pe suprafaţa apei, în timp ce Shadow venera rotunjimile care ardeau de dorinţă.

Ca prin vis îi apăreau fragmente din imaginile de altădată, din timpul furtunii, simţea senzaţia produsă de atingerea trupului lui. Îşi pierdu total controlul asupra raţiunii ei.

Se dăruise pasiunii lui chinuitoare.

El continua să păşească în faţă. Cînd apa deveni mică, o ridică în picioare. Îi mai ţinea încă talia strîns înlănţuită cu o mînă, în timp ce cu cealaltă îşi lăsa mîngîierile pe fundul ei. Buzele lui o posedau, iar degetele îi coborau tot mai jos, între picioare, mîngîind tandru locul dintre coapsele ei.

Ea gemu. Muşchii i se încordară. Nu mai simţise niciodată ceva atît de erotic.

Îşi coborî capul, atinse uşor cu dinţii sfîrcurile ei, după care le mîngîie uşor cu limba. Mîna îi luneca încet pe pîntecele ei, strecurîndu-se din ce în ce mai jos.

Simţurile ei deveneau sălbatice.

Degetele lui reveneau mereu şi iar mereu în acel loc intim, plin de vibraţii, care-i aştepta atingerea.

Fiorii dintre coapse o învăluiau tot mai tare, creîndu-i senzaţii de plăceri ameţitoare, greu de suportat.

– Oh, Shadow. Te rog. Nu mai rezist.

Disperarea din vocea ei probabil că îl impresionă, căci, împotriva voinţei, îşi retrase mîna şi lipi trupul ei mlădios de pieptul lui. O duse pe o stîncă netedă şi o urcă pe ea. Ochii lui nu o părăsiră o clipă în timp ce, ieşind din apă, se aşeză lîngă ea şi o cuprinse în braţe. Lacom, gura lui îi devora buzele. Se lăsă pe spate şi o trase deasupra lui, netulburînd nici un moment contactul buzelor lor.

Trupul ei răspunse nebuneşte la vibraţiile dintre ei. Se simţea ameţită de dorinţă.

– Fă dragoste cu mine, *neewa*, spuse el *colţuros*, degetele lui afundîndu-se în carnea moale a fundului ei.

Ea îşi ridică genele privind la bărbatul care stătea întins pe lespedea de sub ea. Ochii lui erau închişi, muşchii feţii încordaţi, iar buzele, întredeschise, absorbeau aerul în pieptul tensionat. Doamne, cum îl iubea. Cît îl dorea.

Ridicîndu-se, ea îşi sprijini palmele pe pieptul lui şi se aşeză deasupra lui.

Shadow îi cuprinse mîinile, i le ridică apoi, ţinîndu-i-le la distanţă pentru a o echilibra.

Carnea ei părea să se topească în timp ce ea se cufunda în bărbăţia lui pulsatoare. O pătrunse complet. Atît de deplin. Atît de adînc.

Geamătul lui de plăcere răsună în grota din spatele lor şi el o străpunse din nou. Impactul o lăsă fără răsuflare. Îşi împleti degetele cu ale lui şi-şi înfipse unghiile în dosul palmelor lui. Depărtîndu-se puţin, aşteptă o clipă şi apoi se afundă din nou.

Respiraţia lui se eliberă într-un suspin.

Iarăşi şi iarăşi îl chinuia, oprindu-se şi afundîndu-se apoi din nou, pînă cînd propriul ei trup se epuiză. Mişcările ei, iniţial simple, deveneau mai frenetice, pe măsură ce contopirea dintre ei era mai profundă. Tot mai profundă. Ea se răsucea, se împlînta, se afunda în el.

El acţiona violet. Îşi arcui spatele. Apucă mîinile ei, puternic, făcîndu-le să tremure.

Dar ea nu voia să înceteze atacurile virulente. Dragostea ei, aprigă, se domolea chinuitor, intensificîndu-se apoi cu o frenezie sălbatică.

El îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-şi-l de lespedea lucioasă, venele gîtului lui devenind proeminente. Degetele lui se încordară, cufundîndu-se aproape în netezimea mîinilor ei.

Tortura ei nu înceta. Se retrăgea şi se oprea, apoi revenea, lunecînd în jos, rotindu-şi şoldurile în cercuri senzuale.

Un geamăt răguşit scăpă din pieptul lui.

Ea se trase înapoi şi aşteptă o clipă, încercînd să-şi controleze propriile simţuri.

Dar el nu voia ca ea să se oprească. O trase aproape şi se contopi cu ea, cu o asemenea forţă, încît ea ţipă de parcă realitatea s-ar fi sfărîmat într-un milion de fragmente.

În culmea extazului, ea simţi braţele lui cuprinzînd-o

şi apropiind-o strîns de el. O pătrunse puternic, trupul lui cutremurîndu-se violent, odată ce energia sa fusese eliberată. Corpul ei radia căldură.

Vreme îndelungată, Hawk îi mîngîie uşor spatele, ştiind că leşinase din nou, aşa cum o făcuse şi în noaptea furtunii. Inima lui bătea nebuneşte, iar lipsa aerului îi rănea plămînii. Dar era mulţumit. Ea luase ce era mai rău din mînia lui, fierbinţeala îngrozitoare a pasiunii sale, şi-şi înfrînsese temerile pentru el. Ştia acum că ea nu era capabilă de atrocităţile de care o învinuise.

Îşi furişă degetele în părul ei lung şi ud, întrebîndu-se de ce nu era în stare să-i dezvăluie adevărata lui identitate.

Mîna lui se opri. Pentru că o iubea... şi se temea să nu o piardă, de asta. Ea căpătase acum încredere în el, dar dacă va afla că a înşelat-o...

Victoria gemu şi se trezi. Îşi ridică uşor capul şi privi spre el. Se îmbujoră.

– Am leşinat, nu-i aşa?

El zîmbi.

– Meritai odihna.

Obrajii ei se colorară mai tare.

– Totdeauna va fi aşa?

Hawk îi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi şi-i mîngîie obrazul.

– Sper. Îşi trecu degetul mare pe buzele ei senzuale, tînjind să le atingă cu limba. Faptul că atunci cînd sînt parte din tine, leşini de plăcere, are mare importanţă pentru vanitatea mea.

Ea îşi ţuguie buzele.

– Dar eu *n*-am reuşit să-ţi fac asta ţie. Tu nu-ţi pierzi

controlul.

Hawk îşi stăpîni un zîmbet.

– *Neewa,* din ziua în care te-am întîlnit, eu mi-am pierdut firea. O sărută uşor, respectuos. Iar ceea ce trupul tău îmi face, este dincolo de plăcere. Limba lui îi atinse buzele. Dincolo de păcat. Felul în care mă atingi mă face să-mi pierd minţile şi, deseori, mă întreb dacă nu cumva eşti cu adevărat vrăjitoare. Îi atinse spatele gol. Acum, sus, femeie. Încă nu ţi-am oferit surpriza mea.

– Dar am crezut că bazinul...

– N-ai crezut bine. Haide, sus.

Victoria se simţi, o clipă, încurcată. Se duse şi se aşeză lîngă el, ţinîndu-şi picioarele lipite, pe-o parte.

Shadow îşi ridică trupul impozant, ud şi măreţ după care plonjă uşor în bazin. Uimită, ea îl privea cum luneca prin apă. Îi zări apoi ieşind pe mal.

Zîmbi în sinea ei văzînd priveliştea. Dezbrăcat în faţa unui decor format din pini şi stînci, părea un animal maiestuos şi sălbatic. Surîsul ei păli cînd îi văzu dispărînd în pădure. Era atît de contopit cu natura. Asemeni lui Hawk. Un sentiment de vinovăţie i se furişă în inimă, dar îl forţă să lasă. Lui Hawk nu-i păsa de ea; mai degrabă s-ar spînzura decît să se căiască pentru acest lucru pur şi frumos, de care ea şi Shadow se bucuraseră împreună.

Fixînd copacii, încercă să-şi imagineze cum ar fi să trăiască cu Shadow în codri, ştiind că, oricît de mult l-ar iubi, nu ar fi niciodată pe deplin fericită în vecinătatea pădurii. Şi asta unde ar conduce? Nu-i putea cere lui să renunţe la pămîntul pe care îl iubea. Şi, în plus, mai era şi o altă problemă: să-l facă pe Hawk să o elibereze.

Nici nu apucă să-şi sfîrşească gîndul, că Shadow apăru din pădure aducînd ceva. Ochii lor se întîlniră. Măreţ, iubitul ei se îndreptă spre ea, lumina palidă a soarelui strălucind în stropii de apă de pe trupul lui

arămiu. Se opri în mijlocul bazinului, apa rotindu-se, jucăuşă, în jurul umerilor lui.

– Haide, micuţo, vino la mine, o chemă el încet.

Refuzînd să se mai gîndească la Hawk şi la pădure, Victoria inspiră adînc şi se lăsă uşor în apă. Ştiind că ar fi vrut să vină plutind spre el, se întoarse cu spatele şi-şi desfăcu braţele. Împinse cu picioarele în stîncă şi începu să alunece pe suprafaţa apei. Încă o dată se depăşise pe sine.

Cînd braţele lui Shadow o cuprinseră, inima ei tresări. Reuşise! Îşi învinsese teama de apă. Răsucindu-se cu faţa spre el, îl îmbrăţişă.

– Te iubesc.

O clipă, chipul lui arătă de parcă ar fi fost modelat în piatră. Nici pieptul nu i se mai mişca. Se uită fix la ea. Apoi o strînse tare. O înlănţui sălbatic în încleştarea lui şi-şi îngropă faţa în gîtul ei.

Nu se clinti o bucată de timp, iar atunci cînd o făcu, îi acoperi gura cu sărutări flămînde şi înfocate. După cîteva momente încîntătoare, o depărtă puţin şi o privi în ochi.

– *Nihaw kanahqa, ni kitehi.*

– Poftim?

Shadow părea că nu se poate controla; făcu apoi un pas în spate.

– Nu era ceva important. Ridică o mînă, cu un buchet de frunze şi de flori albe cu nervuri roşii. La capătul lor, atîrnau numeroşi bulbi.

– Uite. Asta este surpriza.

Nevrînd să-l ofenseze, Victoria le luă şi zîmbi uşor.

– Sînt foarte drăguţe.

Buzele lui se ţuguiară zeflemitor.

– Sînt un fel de liliac. Bulbii se folosesc ca săpun.

– Săpun! Oh, Shadow, mulţumesc. Am crezut că surpriza era cascada, oh, nu are nici o importanţă. Astea sînt minunate!

După ce se întoarseră pe mai şi după ce îi arătă cum să folosească planta-săpun, Shadow o lăsă să se spele şi se aşeză pe iarbă. Îl privi cum îi studia atent cămaşa din piele de căprioară pe care o purtase, după care, aruncînd-o deoparte, se întinse lîngă ea.

Îi era aproape imposibil să se concentreze, ca să-şi spele trupul şi părul, avînd în faţa ochilor formele acelea măreţe, încălzite de umbrele aurii ale după-amiezei. Bărbatul nu-şi dădea seama cît de frumos era. Atît de puternic, o bărbăţie atît de primitivă.

Simţind că se înfierbîntă totul în ea, se întoarse cu spatele la el.

Cînd îşi termină baia, ieşi din apă şi se îndreptă spre el.

Ridicîndu-şi leneş pleoapele, el o privi atent. Ochii lui arzători îi ţintuiau faţa, după care coborîră să exploreze trupul ei ud.

Fiori de gheaţă o cuprinseră, topindu-se apoi într-o căldură arzătoare. Fără nici un cuvînt, se cuibări în braţele lui.

Capitolul 18

Hawk o urmări pe Victoria cum aruncă o ultimă privire îndurerată spre adăpostul lor tainic, din bazin. Ea oftă cu greutate şi se întoarse cu faţa la el.

– Cred că, de vreme ce trebuie să plecăm, sînt cît se poate de pregătită.

El aprobă din cap, ascunzîndu-şi atent propria părere de rău. Şi îi părea într-adevăr rău. După noaptea pe care o petrecuseră, după nenumăratele călătorii pe care le făcuseră în paradisul plăcerilor, cui nu i-ar fi fost? Dîndu-şi seama că, dacă va mai stărui mult, va lua totul de la început, chiar din acel moment, el îşi concentră gîndurile la călătoria ce o avea de terminat... şi la ceea ce avea să-i spună înainte de a-şi atinge destinaţia.

Privirea i se întoarse la soţia lui şi se întrebă cum va accepta ideea că el este soţul ei. O cercetă atent. Arăta atît de adorabil în cămaşa lui de mătase şi în haina din piele de căprioară a lui Jed, mai ales acum după ce el îi îndepărtase mînecile, pentru a-i asigura mai multă libertate de mişcare. Se înmuie cînd îşi aminti cît de mulţumită fusese de acel gest simplu, şi cît de profund îşi arătase ea recunoştinţa.

– Cît mai avem pînă ajungem în sat?

Hawk respiră adînc şi privi drept înainte, imaginîndu-şi mental drumul pe care trebuia să-l urmeze.

– Cîteva ore. Satul lui Flaming Wing este de partea cealaltă a muntelui, spuse el, indicînd cu mîna creasta muntelui.

– Oh!

Glasul ei sunase deznădăjduit şi ciudat, iar Hawk ar fi vrut să o scuture, să-i poruncească să nu o mai îngrijoreze soarta pe care o avusese cu soţul ei, să o asigure că nu avea de ce să se teamă. Ar fi vrut să facă toate acestea, dar, temîndu-se de reacţia ei, îi întoarse spatele. Nu-i va distruge amintirile plăcute din bazin. Îi va spune cînd vor ajunge pe creastă.

– Shadow? De unde ai cicatricele astea? întrebă ea.

Deşi îşi simţi muşchii spatelui încordîndu-se, Hawk se forţă să se relaxeze.

– Am fost vîndut în sclavie, acum cîţiva ani. Cicatricele sînt urmele biciului paznicului.

– Oh, Doamne! Vocea ei tremură, de parcă se lupta să-şi înăbuşe lacrimiie. Apoi simţi palma ei mică şi rece atingîndu-i spatele. Cît de mult trebuie să fi suferit. Buzele ei atinseră încreţiturile spatelui lui.

Hawk înţelesese compasiunea din afirmaţia ei cutremurătoare, iar dragostea lui pentru ea se înălţă pe noi culmi. Ştiind că dacă se va întoarce cu faţa către ea, va profita din nou, păşi înainte.

– A trecut mult timp de atunci.

Forţîndu-şi un mers rar, pentru ca paşii ei mici şi mai puţin exersaţi să facă faţă, începu urcuşul.

Cu cît înaintau mai sus, Hawk îşi formula în gînd cuvintele pe care avea să le spună soţiei sale. Cuvinte prin care să-i explice de ce a părăsit-o. Cuvinte de dragoste, cu care, spera el, îi va obţine iertarea.

Nu mai avea nici o îndoială. Victoria nu era vinovată

de atrocităţile pe care le suferise el. Văzuse în sufletul ei, îi văzuse bunătatea. I se dăruise în întregime, pură... şi complet. Pentru prima dată avea încredere într-o femeie, în această femeie.

Dar se temea de supărarea ei, deşi ar fi fost justificată. O privea fix, întrebîndu-se dacă ar putea transforma cumva mînia ei în pasiune, dacă ar putea să o lase să-i folosească trupul pentru a se descărca. Sîngele i se înfierbîntă, iar mersul i se încetini. Pentru o ciipă, îi trecu prin minte să nu se mai ducă în sat. Mai putea încă să o ducă pe Victoria la cabana lui...

Îndepărtă însă planul laş, întrebîndu-se ce anume îi produsese această slăbiciune. Nu se temuse niciodată de mînia altuia. Păşea nesigur. Dar nici nu fusese niciodată îndrăgostit. Nici chiar de Samantha. Supărat, dar neştiind sigur pe cine, iuţi pasul, aproape copleşit de nevoia de a putea pune la spate neliniştea lui.

Cînd îşi ridică privirea din nou, îşi dădu seama că erau aproape de vîrful culmii. Lăsînd deoparte teama, îşi concentră atenţia asupra a ceea ce urma să găsească la poalele muntelui, dacă indicaţiile lui Jed fuseseră corecte – satul tatălui lui. Şi probabil că fuseseră. Hawk ştia că sînt urmăriţi. De vreo jumătate de oră simţea acest lucru.

O umbră de tristeţe se aşternu pe chipul lui. Omul alb gonise oamenii poporului lui de pe pămînturile străbunilor, le furase recoltele şi vînatul, obligîndu-i, pe ce mai mulţi, să se retragă în munţii de dincolo de Mississippi. Hawk se tot întrebă cum reacţionase tatăl lui, şi dacă mai trăia. Jed nu amintise nimic despre Flaming Wing, iar Hawk nu îndrăznise să întrebe despre acesta de teamă să nu afle ceva rău.

Ştiind că toate întrebările lui îşi găseau răspunsul dincolo de munte, iuţi pasul.

Croindu-şi drum prin pădurea de pini, inima lui deveni tot mai grea. Un sentiment nemaiîntîlnit de multă

vreme îl cuprinse. O presimţire nefastă, foarte asemănătoare cu cea pe care o avusese în ziua în care îl părăsise mama lui. Încercă să-şi limpezească gîndurile.

Se uită înapoi la soţia lui, care se chinuia, din răsputeri, să ţină pasul cu el, şi ştia clar că nu va îngădui ca supărarea ei să-i despartă. O va face să înţeleagă, o va ţine cu forţa, dacă va trebui, pînă îl va crede.

Cînd panta de sub picioarele lui se nivelă, Hawk se opri. Deşi se mai aflau încă în desişul pinilor, el văzu jos, de partea cealaltă a muntelui, fumul şi vîrfurile ţugulate de *wegiwa,* din satul tatălui lui. Emoţia îl înăbuşi. Era acasă.

Nevoia de a-l vedea pe Flaming Wing era aproape la fel de profundă ca dorinţa de a face dragoste cu Victoria. Cercetă atent chipul drag al soţiei care privea, minunată, la vîrfurile locuinţelor acoperite cu piei de animale şi la valea Shenandoah, care se desfăşura la poalele munţilor.

Hawk zîmbi văzînd expresia îngrijorată a soţiei. Ştia că ea se temea de întîlnirea cu Hawk, de faptul că el, Shadow, avea să o dea altui bărbat. Fericirea lui era imensă dar, dîndu-şi seama că sosise momentul adevărului, nu dură mult.

Victoria îi atinse braţul.

– Acela este satul tău?

Muşchii lui se încordară sub mîna ei.

– Da.

Se întoarse cu faţa spre ea şi aproape că uită de hotărîrea lui. Era atît de frumoasă în cămaşa imensă a lui Jed, cu acel păr castaniu-roşcat care îi încadra faţa mică. Dar ochii ei albaştri, conturaţi de genele dese şi mătăsoase, aveau o privire agitată şi îngrijorată. Şi el ştia că destinul era motivul preocupării ei.

Furişîndu-şi mîna în jurul taliei ei, o trase mai aproape de el, însetat de nevoia de a o mai ţine puţin, de a-i

mai savura buzele darnice, încă o dată, înainte de a-şi descărca sufletul.

Încet, îşi coborî sărutările mai întîi pe fruntea ei, apoi pe vîrfui puţin cîrn al nasului, pentru ca, în final, să se cufunde în buzele ei. O sărută lung şi profund, făcînd-o să vibreze în braţele lui. Ea îl dorea la fel de mult ca şi el.

Oftînd cu glasul stins, el se trase înapoi.

– *Neewa,* trebuie să-ţi spun ceva înainte de a ajunge în sat. Îşi drese vocea şi continuă: Este în legătură cu soţul tău.

Deodată, un mîrîit ameninţător străpunse văzduhul.

– Ce-a fost asta?

Victoria se răsuci brusc.

– Sst!

Ei îi făcu un semn cu mîna să tacă, rugîndu-se ca ursul să nu-i adulmece. Pentru orice eventualitate, îşi scoase cuţitul din mocasin.

Mormăitul se auzi din nou mai tare, mai aproape.

Victoria suspină.

– Oh, Doamne!

Hawk înjură. Erau în direcţia vîntului. Animalul îi va simţi în orice clipă.

Rotindu-şi rapid privirea în jur, Hawk zări o ascunzătoare în spatele unor stînci. Trebuia să o salveze pe Victoria. O apucă strîns de mînă.

– Vino.

Mai mult tîrînd-o, ajunseră la lespezile de piatră şi o împinse prin deschizătura îngustă. Ştiind că statura lui solidă nu va încăpea prin crăpătură, îi porunci aspru:

– Să nu ieşi afară pînă nu-ţi spun eu. Ezită o clipă. Ai înţeles? Indiferent ce se întîmplă, indiferent ce auzi, nu ieşi afară.

Îl privea cu ochii speriaţi, iar bărbia începu să-i tremure.

– Unde te duci? îl întrebă, apucîndu-l de mînă şi

strîngîndu-l tare. Nu poţi rămîne acolo.

Îi zîmbi liniştitor.

– *Neewa,* cea mai mare parte din viaţă am trăit-o în aceste păduri. Nu am să păţesc nimic. Nu-ţi face griji pentru mine.

Ea nu păru deloc convinsă.

– Te rog, nu pleca.

Îl impresionă grija ei. Incapabil să se abţină, se aplecă şi o sărută repede şi apăsat.

– Rămîi aici, îi mai porunci el încă o dată şi se depărtă.

Tocmai cînd dădu colţul stîncii după care se ascunsese ea, se trezi faţă-n faţă cu ursul. Mormăitul lui fioros îl înfioră. Fiara stătea la mică distanţă, avînd pe puţin şase picioare înălţime, aşa cum era ridicată pe labele din spate, corpul masiv fiindu-i acoperit cu o blană mătăsoasă.

Hawk înjură printre dinţi. Dintre toţi urşii din pădure, acesta trebuia să fie tocmai grizzly, cel mai fioros din cîţi existau.

Cu spatele spre panta muntelui, Hawk coborî uşor, momind, disperat, ursul departe de locul unde se ascunsese Victoria.

Hawk nu încerca să se păcălească singur. Şansele de a scăpa teafăr din această întîlnire erau minime. De fapt, se situau cu puţin deasupra inexistenţei.

Ursul mîrîi din nou şi-şi coborî capul gata de confruntare.

Hawk se mai retrase un pas, supraveghind continuu animalul. Spatele lui se lovi de un bolovan şi o durere îi străbătu tot corpul. Era încercuit!

Ursul se repezi spre el.

Îl lovi cu forţa unui copac în cădere. Gheare ascuţite despicară umărul lui Hawk şi-l trîntiră la pămînt.

Se ridică în picioare.

Ursul se întoarse din nou spre el şi-l atacă.

Hawk sări într-o parte şi-i înfipse cuţitul în pîntece.

Un răcnet puternic răsună între munţi.

Ca prin vis, Hawk auzi un alt sunet. Un ţipăt. Sări în picioare şi o văzu pe Victoria fugind spre urs, agitînd un băţ gros. Nu! Blestemata, o s-o omoare!

Înainte ca Hawk să facă vreo mişcare, ea îşi aruncă arma în ceafa animalului.

Ursul mormăi sălbatic şi se întoarse spre ea.

Hawk nu cunoscuse niciodată o frică atît de mare ca cea din acel moment. Se avîntă înainte, sări pe spatele fiarei şi-şi înfipse cuţitul în gîtul acesteia.

O armă de foc detună şi masivul corp al ursului se zgudui.

O altă explozie răsună şi o durere fierbinte fulgeră tîmpla lui Hawk. Simţi senzaţia de prăbuşire a ursului sub el.

Hawk atinse pămîntul şi căzu de pe animal. De departe, auzea un suspin sleit. Îşi scutură capul încercînd să-şi adune gîndurile. Victoria! Se răsuci. Privirea îi zbură spre soţia lui.

Masivul animal stătea nemişcat în faţa ei, cu sîngele ţîşnindu-i din gît şi cu o gaură mare în piept. Cine îl împuşcase?

Victoria îngenunche lîngă urs, legănîndu-se cu mîinile strînse în jurul abdomenului. Plîngea isteric, ochii ei strălucitori privind undeva departe, în gol.

Impresionat de sacrificiul pe care-l făcuse pentru el, atacînd ursul, îşi forţă picioarele de plumb să se mişte. Se tîrî spre ea, abia conştient de sîngele care-i şiroia din cap.

Cînd ajunse lîngă ea, îi atinse braţul.

– *Neewa?*

Ea nu-i răspunse. Nici măcar nu se uită la el.

– Victoria? O apucă de unul din umeri şi o scutură. Victoria, la naiba, răspunde-mi!

Privirea ei nu se ridică. Plîngea în hohote.

Durerea ei cumplită îi zdrobi inima. Îşi forţă trupul rănit să se ridice şi o trase în braţele lui, luptînd din răsputeri cu lacrimiie care îi împăienjeneau şi lui ochii. O ţinu strîns, o legănă, temîndu-se ca mintea ei să nu fi plecat cumva spre acel loc inaccesibil lui. Îşi afundă fruntea în umărul ei. Din ziua în care plecase mama lui, nu-i mai venise să plîngă ca acum. Se frecă de pielea ei moale.

– Nu mă părăsi, micuţo. Am nevoie de tine.

– Nu l-am omorît, Shadow.

Vocea ei e slabă, dar mintea e zdravănă, mulţumesc lui Moneto, se gîndi el.

– Am încercat, continuă ea. Am crezut că o să te omoare. Atunci nu-mi mai păsa de mine. Voiam şi eu să mor. Lacrimiie ei cădeau pe umărul lui. Dar nu l-am omorît. Se agăţă de braţul lui. Oh, Doamne. Atît de mult sînge!

Hawk îşi simţea ochii arzînd şi-şi strînse îmbrăţişarea.

– Ştiu, *neewa*. Ştiu.

O legăna, încercînd să-şi ţină conştiinţa trează. Lumini şi umbre jucau în faţa ochilor săi. Oh, Moneto, nu mă lăsa să o părăsesc acum. Nu acum! Dar gîndurile lui se învălmăşiră şi simţi cum îşi pierde cunoştinţa. De ce ţipă ea? Îşi scutură capul încercînd să-şi revină. Durerea aproape că-l orbi şi totul dispăru...

Victoria ţipă din nou, lacrimiie înceţoşîndu-i vederea în timp ce-l privea pe Hawk prăbuşindu-se, cu sîngele curgîndu-i din tîmplă. Nuu! Oh, Doamne, nu. Fusese împuşcat!

De cine? Cum? Legănîndu-şi capul, privi în jur. Privirea ei fulgeră coasta. Dacă l-ar putea duce pînă în sat. Cu siguranţă că indienii Shawnee ar şti cum să-l ajute. Îl trase de umăr încercînd să-l ridice, dar nu avu suficientă putere. Dumnezeule din ceruri, ce putea să facă?

Îşi sprijini palma de tîmpla lui şi căută, disperată,

ceva cu care să-i încetinească sîngerarea. Dacă ar putea să-i oprească sîngele, ar alerga pînă în sat să aducă ajutoare. Imagini ale clipelor petrecute de ea, la han, cu Adam, îi veniră în minte. Presiunea. Avea nevoie de ceva, o pînză, care s-o pună pe rană.

Căută tivul cămăşii pe care-o purta.

– Ria! Oh, dragoste, credeam că te va omorî!

Victoria întoarse capul şi-l văzu pe vărul ei venind spre ea.

– Collier? Bragen? spuse ea în timp ce bărbatul înalt se ivi în spatele vărului ei. Oh, mulţumesc lui Dumnezeu. Ajutaţi-mă. Repede, a fost rănit.

Collier trînti întrebarea:

– Cum adică, vrei să spui că nu a murit?

Victoria suspină.

– Şi nu mulţumită ţie, Parks, răspunse, cu dispreţ, Bragen, în timp ce îngenunche lîngă Hawk şi-i puse o batistă pe rana sîngerîndă.

– Nu am încercat decît să omor ursul, se apără imediat Collier. De unde să ştiu că fiara se va întoarce exact cînd o să trag eu?

– Deja îl nimerisem eu, spuse Bragen. Ai tras cînd ursul se prăbuşea.

Înmărmurită şi furioasă cum nu mai fusese vreodată în viaţa ei, Victoria sări în picioare. Se îndreptă direct către Collier.

– Tu l-ai împuşcat? Îl pocni puternic şi adăugă: Blestematule!

Collier se clătină şi-şi duse mîna la gură. O privi uimit.

– Doamne, Ria! Cuvintele îi curgeau printre degete. De ce m-ai lovit? N-am vrut să-l împuşc pe ticălos! Am ochit ursul!

Dîndu-şi seama că vărul ei nu încercase decît să-i salveze, rămase, instantaneu, contrariată.

– Oh, Collier, iartă-mă. Îi atinse obrazul. Numai că...

Îşi coborî privirea spre Shadow, urmărindu-l pe Bragen bandajîndu-l. El reprezintă mult pentru mine.

– Poftim?

– La naiba, Parks, dă-mi o mînă de ajutor, strigă un alt bărbat spre vărul ei.

Collier se întoarse aruncînd o privire mînioasă.

Solidul bărbat, cu barbă roşie şi cu o banderolă pe un ochi, urcă ţinînd patru cai de căpăstru, între care Victoria recunoscu şi armăsarul lui Shadow.

– Descurcă-te singur, O'Ryan. N-o să-ţi car eu fundu' ăla gras...

Collier îngheţă, ochii lui fixînd noile apariţii.

Bragen Alexander înjură încet.

Victoria se întoarse şi suspină. Doisprezece bărbaţi de culoare arămie stăteau în faţa lor, unii purtînd numai un petic de pînză, alţii pantaloni de piele ca ai lui Shadow. Toţi aveau arme, de la flinte, la arcuri cu săgeţi. Şi toţi păreau extrem de ameninţători.

În orice altă împrejurare ea ar fi leşinat la apariţia sălbaticilor, dar grija care o purta pentru Shadow îi înăbuşi frica.

– Vă rog, ajutaţi-ne. Ea îngenunche şi mîngîie sprînceana lui Shadow. Este rănit.

Unul din indieni păşi în faţă şi Victoria simţi un fior străbătînd-o din cap pînă-n picioare. Purtînd pe cap o podoabă cu pene albe, de felul celei de care Alaina nu se despărţea niciodată, era evident căpetenia, fiind exact versiunea mai vîrstnică a lui Shadow.

Nimeni nu mai respiră cînd ochii bărbatului, negri, catifelaţi, cu mici riduri la colţuri, alunecară de la Bragen la O'Ryan, de la O'Ryan la Collier. Privirea lui se îngustă puţin spre vărul ei, apoi se mută către ea.

Căpetenia o fixă o bună bucată de timp, apoi se uită spre trupul nemişcat al lui Shadow. Buzele bine conturate ale indianului se strînseră într-o linie înverşunată.

– Dacă fiul meu... Cuvintele i se înăbuşiră în gît. Dacă Shadow Hawk moare, veţi merge după el.

Collier scăpă un suspin.

Privirea Victoriei se îndreptă spre bătrîn, apoi spre bărbatul întins pe pămînt. Fiul căpeteniei? Shadow? Inima începu să-i bată puternic. Shadow Hawk!

Capitolul 19

Hawk. Tot drumul către sat, Victoria merse alături de targă, nedeziipindu-şi ochii de la bărbatul rănit. Îngrijorarea intensă se împletea cu supărarea ei, puternic motivată. Shadow era Hawk. Era rănit. Era soţul ei. Putea să moară.

Îşi strînse braţele în jurul corpului şi încercă să-şi liniştească tremuratul care o apucase, gîndindu-se că ar putea să-l piardă. Se afundă în mînia ei. O minţise. Evident asta voia să-i explice pe munte. Asta sau voia să-i spună că-i dădea divorţul pe care i-l ceruse.

Se împiedică. O folosise pentru a-şi satisface plăcerile trupeşti, ştiind foarte bine că, de fapt, îşi exercita drepturile de soţ. Totul nu fusese decît un joc ca să treacă mai repede timpul călătoriei pînă în satul Shawnee. Şi, într-adevăr, trecuse mult mai uşor decît dacă ar fi tîrît-o în spatele calului.

Furia ei crescu gîndindu-se la chinurile la care o supusese. Pentru toate acestea ar fi vrut să-i tragă un pumn în nas. Nenorocitul. Ticălos mizerabil! Dar amintindu-şi-l zăcînd acolo neajutorat, cu ochii închişi, cu bandajele înfăşurate în jurul capului şi cu umărul livid, comparativ cu restul pielii arămii, uită mînia. Îl voia să-

nătos, pentru ca să-l poată omorî ea.

– Vine Flaming Wing! ţipă cineva în engiezã.

Victoria îşi concentră atenţia asupra împrejurimilor şi-şi dădu seama că intraseră în sat. Pentru o clipă, uită de sentimentele ei confuze pentru Shadow Hawk şi cercetă atentă privelişte a şi miresmele din jurul ei.

Cîinii lătrau, iar copiii ţopăiau. Mirosul înecăcios de fum şi de carne friptă umplea aerul. Adăposturi acoperite cu piei de animale, avînd agăţate, la intrare, cîte o piele de bizon, formau un cerc inegal în jurul unei poieni. În mijiocul acesteia, carnea atîrna deasupra unui foc aflat în faţa unui cort mult mai mare. De-a lungul pereţilor lungi ai corturilor, la nivelul ochilor, găuri micuţe serveau de ferestre.

La început, Victoria simţi o frică teribilă privind la sălbaticii cu chipuri primejdioase care apăreau din toate părţile.

O femeie suspină.

– Shadow Hawk!

Şoaptele murmurate de mulţime se stinseră într-o tăcere cumplită.

Căpetenia spuse ceva, în graiul shawnee, unui grup de războinici şi-şi întoarse privirea înfricoşătoare spre Collier. Mai spuse ceva care păru destul de urît.

Victoria se încruntă şi se întoarse spre Bragen care stătea lîngă ea.

– Ce înseamnă *cut-ta-ho-tha?*

Se aplecă către ea şi-i spuse cu voce joasă:

– Condamnat.

– Ce vrei să spui? Teama lui Collier o fulgeră. Ce au de gînd să-i facă?

Un războinic se apropie, iar Bragen îşi îndreptă spatele şi nu răspunse.

Înnebunită de frică, apăsată de confuzia şi îngrijorarea prin care trecuse în ultima oră, Victoria privi cum Hawk este dus într-un adăpost separat, după care,

ameţită, îi urmă pe ceilalţi într-o construcţie mai mare.

– Se numeşte sfatul bătrînilor, explică Bragen trecînd prin cadrul de lemn al uşii. Conducătorii tribului se întîlnesc aici.

Ea abia îi auzi comentariul. Gîndurile ei erau prea haotice. Grija pentru Hawk se confrunta cu teama pentru Collier şi pentru ceilalţi. Nu credea că indienii îi vor face ei vreun rău. Cel puţin, aşa se ruga.

Avu nevoie de cîteva momente pentru a se acomoda cu întunericul din casa sfatului. Încet, începu să distingă încăperea. Era mare şi răcoroasă, cu raze fine de lumină care pătrundeau prin ferestrele înguste de pe părţi. La fiecare colţ al adăpostului, prăjini subţiri, aranjate într-o structură încrucişată, susţineau acoperişul triunghiular. Sus, în mijloc, un orificiu mare se deschidea exact deasupra unor pietre aşezate în cerc, evident o crăpătură pentru evacuarea fumului.

Bragen se îndreptă spre unui din stîlpii susţinători, se aşeză jos şi se sprijini cu spatele de el.

– Încearcă şi tu să-ţi găseşti un loc confortabil, Ria. Probabil că vom sta ceva timp aici.

O'Ryan o apucă spre una din ferestre şi privi afară, ochiul lui zbătîndu-se nervos.

– Păgînii ăştia blestemaţi plănuiesc probabil să ne mănînce la cină.

– Nu sînt canibali, răspunse Bragen.

Victoria se întrebă de unde dobîndise el atîtea cunoştinţe despre indienii Shawnee, dar considerînd gîndul lipsit de importanţă, îl abandonă repede. Îşi frecă mîinile înfiorate şi se mută în calea unei raze de soare.

– Să fiu al naibii, veniţi să vedeţi! exclamă O'Ryan. Îl dezbracă pe Parks.

Victoria fugi la fereastră. Îngrozită, îl privea pe Collier zvîrcolindu-se sălbatic şi strigînd obscenităţi în timp ce doi războinici îl ţineau şi un al treilea îi sfîşia hainele de pe corp.

– Doamne!

Bragen se ridică şi, venind lîngă ea, înjură încet.

– Mă temui că aşa o să se întîmple de vreme ce căpetenia îl văzu pe Collier împuşcînd pielea aia roşie, bombăni O'Ryan.

Victoria suspină.

– Ce au de gînd să facă?

– Să-l treacă prin furcile caudine; răspunse Bragen.

Pe măsură ce vorbea, un grup de femei şi copii formară două rînduri între vărul ei şi casa sfatului. Fiecare ţinea un băţ, o nuia, un ciomag sau un toiag, unele aproape de şase metri lungime. Panica o cuprinse.

– O să-l omoare!

– Nu dacă fuge suficient de repede, spuse Bragen, grav.

Năucită, Victoria privi pe unul din războinici ridicînd mîna şi indicînd spre casa sfatului.

– *Msi-kah-mi-qui,* mormăi el, continuînd apoi cu alte cuvinte de neînţeles.

– Ce spune?

– Războinicul i-a spus lui Collier să alerge pînă la casa sfatului, răspunse Bragen. Dar dacă se împiedică şi cade, va trebui să o ia de la început.

Trupul gol al lui Collier tremura. Apoi cineva îl împinse în faţă.

El ţipă şi se îndreptă spre şirul ameninţător. Cineva îl lovi în ceafă. Faţa i se schimonosi de durere, apoi, făcînd nişte paşi mari, săltaţi, încercă să evite atacatorii furioşi. Reuşise aproape să ajungă la finiş cînd o femeie solidă îi ieşi în cale cu un ciomag.

Victoria ţipă cînd femeia îl lovi cu ciomagul exact între ochi, îngenunchindu-l. Sîngele îi ţîşni, şi el îşi prinse capul văicărindu-se ca un copii, în timp ce ceilalţi se apropiară, aplicîndu-i lovitură după lovitură pe spatele gol şi pe umeri. Apoi îl tîrîră înapoi la linia de start.

– Opreşte-i! Oh, Doamne, să-i oprească cineva! urlă

isteric Victoria.

Bragen o trase de la fereastră şi o îmbrăţişă, îngropîndu-i faţa la pieptul lui.

– Nu te uita.

Ea se agăţă cu mîinile de cămaşa lui şi plînse pînă îi secară lacrimile. Îi ura pe aceşti sălbatici, iar pe Hawk cel mai mult dintre toţi.

I se păru că trecuse o eternitate pînă cînd ţipetele şi rîsetele încetară. Înnebunită de groază, îşi ridică pleoapele şi privi spre ochii compătimitori ai lui Bragen.

Zîmbi către ea, liniştitor.

– S-a terminat.

Ea se răsuci spre fereastră, genunchii aproape înmuindu-se de bucurie cînd îşi văzu vărul pe picioare, sprijinit de doi războinici Shawnee. Stomacul i se întoarse pe dos, zărind sîngele şi corpul lui cotonogit.

În timp ce Collier se zbătea neputincios, un alt războinic se apropie şi începu să mînjească trupul vărului ei cu un lichid negru, pe care îl avea într-un castron.

– Ce face acum?

Ea spera că fluidul acela negru să fie vreun leac.

– Îl însemnează ca pe un condamnat, spuse Bragen.

O'Ryan se mişcă şi, înfigîndu-şi degetele în pielea din jurul ferestrei la care stătea, privea înspăimîntat.

– Oare mie ce-mi vor face sălbaticii?

– Nimic. Parks este cel care l-a împuşcat pe Remington. El este singurul pe care-l vor.

Bărbosul respiră uşurat. Apoi se încordă brusc.

– Ce fac acum?

Victoria îşi întoarse privirea spre fereastră. Collier era acum răstignit de doi stîlpi. Sîngele şi vopseaua neagră picurau în praful de sub el, iar capul îi atîrna în jos, epuizat şi lipsit de cunoştinţă. Arăta jalnic. Lacrimile începură să curgă pe obrajii ei.

– Au terminat cu tortura, deocamdată, spuse Bragen. Abia mîine vor începe din nou.

– Şi apoi, ce va urma? întrebă Victoria.

Mila se citea în ochii lui.

– Nu ştiu sigur. Cred că multe depind de viaţa lui Hawk. Bragen ridică din umeri. Dacă Hawk moare, atunci Collier va trebui să treacă din nou prin furcile caudine. Iar apoi va îndura orice tortură vor alege ei. În final, îl vor omorî. Pînă atunci, însă, îl vor chinui cu agonia morţii.

Camera începu să se învîrtească cu ea, iar Victoria se sprijini de braţul lui Bragen. Acest lucru nu era posibil.

În acea clipă, auzind zarvă afară, Victoria sări la fereastră. Exclamaţia ei de uimire răsună în încăpere:

– Alaina!

Uşurată, îşi zări soacra, pe Paddy şi pe un bărbat extraordinar de atractiv, pe un armăsar negru, intrînd călare în tabăra Shawnee. În treacăt, se gîndi că probabil lăsaseră trăsura la Halcyon.

Privirea ei se îndreptă spre străinul cu părul negru. Acesta era Jason Kincaid? Îi studie formele puternice, îmbrăcate în pantalonii confortabili, de culoare cafenie, observînd, sub cămaşa de olandă, lăţimea umerilor lui.

Era atît de prinsă în cercetarea ei, încît îi luă ceva timp să-şi dea seama că, pentru a doua oară în acea zi, satul se cufundă în tăcere. Toţi păreau că îngheţaseră, nedezlipindu-şi ochii de la frumoasa lady Remington.

Victoria privea uimită pe măsură ce Alaina se apropia de cortul în care fusese dus, mai devreme, Hawk.

Mulţimea murmură, iar numele Sand Blossom[1] se auzi de mai multe ori.

Una din femeile Shawnee păşi în faţă, strigă pe cineva şi apoi fugi.

---

1. Floare-de-nisip.

Flaming Wing se ivi din spatele uşii acoperite cu piele, se opri şi privi, uimit, la Alaina.

Victoria îl văzu trecînd, pe rînd, de la starea de şoc, la bună dispoziţie şi apoi la furie, pentru ca, în final, chipul să i se cufunde într-o totală inexpresivitate. Îşi încrucişă mîinile la piept şi privi drept în faţă, de parcă Alaina n-ar fi fost acolo.

Un licăr de durere sclipi în ochii femeii bătrîne, înainte de a se limpezi într-o privire sobră. Se aplecă în faţă pe cal şi spuse ceva căpeteniei.

El se încordă, iar trăsăturile lui, după ce rămaseră un moment indecise, deveniră din nou rigide.

O clipă, nimeni nu făcu nici o mişcare; nici măcar păsările nu mai îndrăzneau să ciripească. Apoi Flaming Wing încuviinţă din cap şi intră înapoi înăuntru.

Calmul Alainei nu se deranjă. Cu capul sus, descălecă şi-l urmă.

Cînd dispărură în spatele uşii de piele, satul îşi reluă activitatea, toţi vrînd să pară ocupaţi şi să evite astfel locuinţa căpeteniei.

Paddy şi celălalt bărbat rămaseră pe caii lor.

Îi păru că trecuseră ore întregi pînă cînd Flaming Wing şi Alaina apărură din nou. Fără să vorbească, şeful de trib urcă pe calul lui lady Remington, o ridică şi o aşeză în faţa lui, cuprinzîndu-i cu braţul talia subţire. Indienii îşi pierduseră răsuflarea cînd, fără să dea nici o explicaţie nimănui, cei doi o apucară spre pădure.

Bărbatul atrăgător, aflat lîngă prietenul Victoriei, îi spuse ceva acestuia, apoi vorbi către unui din indieni şi-şi deplasă statura înaltă spre adăpostul lui Hawk.

Paddy se îndreptă spre casa sfatului, cu paşi apăsaţi.

– Ah, Ria, mormăi el intrînd şi strîngînd-o în braţe. Nu vei şti niciodată prin ce griji am trecut. Se trase în spate şi o privi. Eşti teafără, fetiţă? Nu ţi-au făcut nici un rău?

Cu ochii împăienjeniţi de iacrimi, Victoria se ghemui la pieptul lui Paddy.

– Sînt în regulă, Paddy. Adevărat. N-am nimic.

Un fior străpunse trupul bătrînului înainte de a o elibera.

– Slavă cerului. Se uită spre ceilalţi bărbaţi din încăpere. De ce Parks este legat?

O'Ryan nu-l băgă în seamă şi se uită pe fereastră.

Bragen explică cît putu de repede.

Paddy se încruntă.

– Vrei să spui că a tras asupra ursului, după ce îl doborîseşi deja? Şi l-a atins pe fiul căpeteniei?

– Da, a tras după, dar nu a intenţionat să omoare pe nimeni, adăugă Victoria, apărîndu-şi vărul. Şi după ceea ce nemernicul meu soţ mi-a făcut, lăsîndu-mă să cred că am fost răpită de un sălbatic, după felul în care... Ei bine, îmi pare rău că Collier nu a ţintit mai precis.

Paddy îşi îngustă privirea, dar nu comentă.

Neplăcîndu-i acea căutătură a lui, Victoria schimbă subiectul.

– Cum de m-ai găsit?

– Alaina îşi închipui că fecioru-su te va duce în tabăra Shawnee. Dar cînd ajunserăm la Halcyon, Jason Kincaid, băiatul care ne însoţi, ne zise că Flaming Wing fusese silit să-şi mute satul. Ducesa se supără tare. Şi înainte ca să ne dezmeticim bine, ea se şi pregăti de plecare spre satul Shawnee. Lui Kincaid nu-i plăcu treaba asta deloc. Îi spuse că Flaming Wing suferise deja destul. Paddy zîmbi. Ziceai că era gata să explodeze. Dar lady Remington îi spuse, liniştită, ceva, care îl potoli pe tînărul Kincaid. Păru într-adevăr surprins de ceea ce aflase şi ne promise că ne va duce în sat.

– Mă întreb ce i-o fi zis?

Paravanul, care acoperea intrarea, se dădu la o parte şi apăru o tînără femeie, atrăgînd atenţia tuturor.

O'Ryan se răsuci, avînd o expresie înspăimîntată.

Fata vorbi rar şi, deşi se străduí să pronunţe cu grijă fiecare cuvînt, Victoria nu înţelese o iotă.

– Spune că ne va duce la locuinţele noastre, explică Bragen.

Frumoasa indiancă ridică paravanul de piele şi îi invită să iasă. Ieşind afară, în lumina soarelui, Victoria îşi îndreptă automat privirea spre vărul ei, care atîrna încă între cei doi stîlpi. O cuprinse mila văzîndu-l atît de nenorocit. Dar nu avu timp să plîngă suferinţa lui, deoarece se apropie de ea o drăguţă femeie în vîrstă. Purta o rochie din piele, strînsă pe corp, prinsă în faţă cu un şiret. Numai că şiretul nu era legat. Se deschidea larg, etalînd sînii îndrăzneţi, plini şi maturi.

Femeia privi tăcută, un moment, fixîndu-i insistent pe Bragen şi Paddy. Apoi, eliberînd un oftat, se întoarse spre O'Ryan.

– Tu vii cu Winter Flower[1], spuse ea într-o engleză stricată.

Pieptul lui O'Ryan se umflă de aer, iar ochii lui aruncară o privire superioară celor doi bărbaţi.

– Indianca poate să deosebească un bărbat adevărat de ceilalţi.

Victoria sesiză în ochii femeii un licăr de silă, pe care repede şi-l ascunse, luîndu-l de braţ pe O'Ryan. Ea zîmbi afectuos, dar fals, şi-l conduse spre un cort.

– Unde se duc? întrebă Victoria fără să se gîndească.

Bragen părea să-şi caute cuvintele.

– Să împartă o rogojină.

Victoria simţi că faţa îi ia foc, mai ales atunci cînd Paddy chicoti. Neruşinatul!

După ce O'Ryan şi femeia dispărură în locuinţa ei,

---

1. Floare-de-iarnă.

fata care îi luase de la casa sfatului ridică mîna şi arătă spre cortul aflat lîngă cel al lui Flaming Wing. Indică apoi spre Paddy şi Bragen.

Bragen îl privi pe Paddy cum se îndreaptă spre cort, dar el nu se clinti.

– Vreau să vorbesc mai întîi cu Kincaid, îi spuse el Victoriei, înainte de a repeta cererea în shawnee pentru ghida lor.

Fata ridică un umăr îngust şi porni mai departe, atenţionînd-o pe Victoria să o urmeze. Se îndreptară către o altă locuinţă.

O femeie tînără, bine făcută, cu păr drept, negru, mătăsos, păşi afară. O îndepărtă pe cealaltă fată Shawnee şi apoi îşi îndreptă capul spre Victoria.

– Tu împarţi *wegiwa* cu Summer Wind[1]. Ea îşi atinse pieptul. Şi *nykyah,* mama, Cooing Dove[2]. Ridică paravanul de piele şi arătă spre o femeie bătrînă, slabă, care stătea aplecată deasupra unui coş pe jumătate împletit, aflat în poală. *Nikyah* fără auz.

Bătrîna, simţindu-le prezenţa, îşi ridică privirea speriată şi începu să facă gesturi rapide din mîini.

Summer Wind intră în cort şi se aşează, graţios, pe o rogojină.

– Care este nume?

– Victoria.

Ea repetă numele rar.

– Vic-to-ri-a. Drăguţ. Fata întinse mîna după un castron de lemn, cioplit rudimentar, umplut cu un fel de terci. Vrei mănînci?

Victoriei i se întoarse stomacul pe dos numai la gîndul că ar putea mînca aşa ceva.

---

1. Vînt-de-Vară.
2. *Gîngurit-de- Porumbel.*

– Nu, mulţumesc. După o clipă de tăcere, Victoria începu să se simtă stingherită. Privi în jurul locuinţei. Cum au învăţat oamenii poporului tău engleza?

– Sand Blossom învăţat Shawnee mai multe răsărituri de soare.

– Sand Blossom?

– Al-ai-na. Fata pronunţă numele cu greu. *Nykyah* lui Shadow Hawk.

– Cum de a căpătat numele de Sand Blossom?

– Părul culoare de nisip.

Summer Wind ridică din umărul slab.

– Micuţul Shadow Hawk aduce multe flori la *nykyah.* Sand Blossom pune aici. Şi arătă cu mînă spre părul ei.

Imaginea soţului ei, băieţel fiind şi aducînd flori mamei sale, o impresionă puternic. Cum trebuia să o fi iubit atunci! Tristă, nu putu să nu se întrebe ce anume îi provocase atîta aversiune împotriva Alainei.

– Căpetenia spuse tu *neewa,* soţie, pentru Hawk.

Victoria se înăbuşi într-o respiraţie bruscă. *Neewa* însemna soţie! Ticăios nenorocit, neruşinat, ordinar, infam! În tot acest timp, o numise soţie! Îşi strînse tare maxilarul. Oh, va plăti pentru asta.

– Da. Sînt *neewa* lui.

Gura frumoasă a lui Summer Wind se arcui într-un zîmbet.

– Femei din sat nu bucuros. Multe seri Shadow Hawk căutat plăcere în multe *wegiwa.* Zîmbetul ei se lăţi. Winter Flower învăţat bine. Hawk foarte frumos.

Victoria nu putea să nege acest lucru, dar nici faptul că ardea de gelozie. Simplul gînd că Hawk fusese în braţele sufocante ale lui Winter Flower, fără a le mai

socoti pe celelalte, o aducea în stare să ucidă. Simţind, deodată, că se înăbuşe, se uită spre deschidere.

– Am voie să ies afară?

– Tu nu prizonier.

– Atunci, dacă nu te superi, aş vrea să mă plimb puţin.

Summer Wind aprobă din cap, avînd o figură îngrijorată, de parcă şi-ar fi dat seama că spusese ceva ce n-ar fi trebuit.

Victoria tocmai se îndrepta spre ieşire cînd cineva din afară încerca să intre.

Summer Wind trecu pe lîngă ea şi dădu la o parte paravanul de piele de la intrare.

– Scuzaţi vă rog, cuconiţă. Da' fetiţa mea, Ria, este cumva înăuntru?

Victoria se grăbi spre uşă, nerăbdătoare să vorbească cu Paddy, să afle cum se simte Hawk. Dar nu se aşteptase să-şi vadă prietenul atît de tensionat şi de obosit. Îşi drese vocea, apoi vorbi încet către ea:

– Trebuie să-ţi vorbesc, fetiţă.

Frica o făcu să-şi simtă muşchii încordîndu-i-se.

– Despre Hawk este vorba, nu-i aşa? I s-a întîmplat ceva.

– Ce? Nu. Nu, fetiţă, băiatul îi bine.

Înmuindu-i-se genunchii de bucurie, ea îl invită să intre înăuntru.

El ezită.

– Nu putem să ne plimbăm? Ce vreau io să-ţi spun nu-i şi pentru urechile altora.

– Bine. Năucită, Victoria părăsi cortul şi merse cu Paddy pînă la marginea pădurii. Ce este?

El nu-şi găsea locul, stătea cu mîinile adîncite în buzunare şi privea, în jos, la un morman de ace de pin. Părea atît de agitat, încît ea abia îşi stăpîni zîmbetul.

– Ria, nu ştiu cum să încep, aşa că o să intru direct în subiect. Respiră adînc. Richard Townsend nu era ta-

tăl tău.

Dacă ar fi pocnit-o, n-ar fi fost atît de uimită.

– Poftim?

– Cum ai auzit, fetiţă.

– Dar dacă el nu era tatăl meu, atunci cine este?

Mintea ei încercă să-şi aducă aminte de vreunul din bărbaţii pe care îi văzuse în compania mamei ei. Nu-şi aminti de nici unul, cu excepţia lui Paddy. Inima începu să-i bată repede.

– Paddy? Privirile lor se întîlniră şi ea ştiu. Îşi dădu seama. Tu?

– Nu te uita la mine aşa, fetiţă. Voiam să-ţi spun de mult timp. Dar mama ta nu voise să te supere. El închise ochii. Dar cînd mi te răpi, nu mă gîndii decît că s-ar putea să mori. Ochii lor se întîlniră. Eu n-aş mai fi putut să trăiesc dacă ţi se întîmpla ceva şi n-ai fi ştiut adevărul.

Încă uimită, ea îl privea fix, observînd, pentru prima dată, lucruri pe care nu le mai văzuse pînă atunci. Părul lui castaniu-închis, deşi sur la tîmple, se asemăna cu al ei, dealtfel şi culoarea albastră a ochilor era la fel. Sentimente contradictorii se luptau în ea. Toţi cei la care ţinuse o înşelaseră. Îl iubea pe Paddy. Acum îl ura. Dar după chinul pe care îl îndurase cu Hawk, nu-l va judeca pe Paddy decît după ce va şti totul.

– Cum de eşti tu tatăl meu şi nu este Richard Townsend? întrebă ea cît putu de calm.

El îşi drese glasul.

– Îi o poveste lungă, Ria.

– Am timp suficient.

Paddy se întoarse cu spatele şi privi, pierdut, spre vasta sălbăticie. Cînd începu să vorbească, vocea lui tremură:

– Mă îndrăgostii de mama ta, cînd eram nişte puştani, spuse el, cu un ton grav. Eram lancheu pe-atunci la tatăl ei, la grajduri. Am crescut iubind-o de la distanţă,

ştiind că era totul fără de speranţă. Nu se putea mărita cu unui de condiţia mea.

Îşi scărpină ceafa.

– Cînd se căsători cu contele, aproape că mi se frînse inima. Dar mă luă cu ea la Denwick, ca grăjdar al ei. Acest lucru nu-i plăcu lu' aide Richard, dar nu avu motiv să o refuze. Eram bucuros să fiu lîngă iubita mea.

Se întoarse cu faţa spre Victoria, privind-o cu ochii îndureraţi.

– Dar ea nu era fericită cu el. Vedeam cum se purta cu ea, auzeam cuvintele lui grele, vedeam pumnul lui tare... Închise ochii şi inspiră adînc. O vedeam cum suferă. Îl urăm şi ştiam că şi ea îl ura. Şi totuşi, ea nu se îndepărta de nemernicia lui. Îşi dorea atît de mult un copii. Dar după aproape zece ani, îşi dădu seama că nu putea să aibă unui de la conte şi atunci se hotărî să-l părăsească.

Îşi înghiţi saliva şi clipi pentru a-şi limpezi ochii înlăcrimaţi.

– Puse la cale acea călătorie în colonii, sub pretextul că-şi vizitează sora, dar nu mai avea de gînd să se întoarcă. Toţi, împreună chiar cu bătrîna Louise, servitoarea, trebuia să plecăm cu aceeaşi corabie. Numai că regele trimise după conte, iar noi nu mai puturăm să-l aşteptăm. Plecarăm înainte.

Scoţîndu-şi din buzunar cealaltă mînă, şi-o trecu pe deasupra frunţii.

– Slujnica, Louise, avea rău de mare. Aşa că rămase în pat, lăsîndu-ne pe mine şi pe mama ta mai tot timpul singuri. Prea mult. Înainte de a ajunge în colonii, mama ta ştia deja că aştepta copilul meu.

Ea îi întîlni privirea plină de un amestec de căldură şi tristeţe.

– Cînd ne întîlnirăm mai tîrziu cu contele, ea nu putu să-i spună adevărul. Ar fi însemnat moartea mea. Aşa că îl mînţi. L-a convins că erai din coapsele lui.

– Te-a iubit? întrebă Victoria, cu o voce încordată.

El încuviinţă din cap, tristeţea citindu-i-se pe fiecare linie a feţei lui chipeşe.

– Mi-a declarat-o pe corabie. Mi-a spus că mă iubea mai mult decît viaţa.

Victoria simţi durerea lui Paddy, de parcă ar fi fost a ei. Ştia cum este atunci cînd iubeşti pe cineva... fără să ai nici o speranţă. Nesigură pe picioare, se îndreptă spre tatăl ei. Tată! Cuvîntul îi răsună în inimă. Ea îi atinse tandru obrazul, amintindu-şi de timpurile în care el avusese grijă de ea.

– Ai fost întotdeauna tată, mai mult decît a fost Richard Townsend. Îl sărută. Nimic nu s-a schimbat.

Paddy îi apucă mîna şi o strînse tare. Ochii lui se umplură de lacrimi, iar umerii i se zguduiau.

– Doamne, cum te iubesc, fetiţă.

Un suspin izbucni din pieptul ei şi-şi afundă faţa în umerii lui puternici.

Cînd, în final, Paddy şi Victoria se întoarseră în tabără, bătrînul o îmbrăţişă puternic şi se îndreptă către *wegiwa*. Urmărindu-i poziţia mîndră a umerilor şi uşorul şchiopătat, Victoria se simţi impresionată. Discutaseră aşa cum nu mai făcuseră niciodată pînă atunci. Ea îi povestise despre Hawk şi despre dragostea ei pentru el, dinainte de a-şi fi dat seama că o minţise. Îşi explica acum de ce se simţise mai apropiată de Paddy decît de Richard, deşi niciodată nu-i trecuse prin minte că el ar putea să-i fie tatăl adevărat. Ştia doar că Paddy o iubea, la fel de mult ca şi ea şi niciodată nu o înşelase intenţionat, şi nici nu o părăsise. Rămăsese să-şi vadă copilul crescînd, chiar dacă asta însemnase să vadă femeia iubită, zi de zi, cu un alt bărbat.

Victoria privi spre cortul lui Summer Wind, amintindu-şi durerea provocată de inocentele povestiri ale fetei despre celelate femei din viaţa lui Hawk. Cît de rănit trebuie să fi fost Paddy în toţi aceşti ani. Şi totuşi, ră-

măsese la Denwick pentru ea.

Nemaivrînd să se gîndească la mizeria îndurată de tatăl ei şi la îndemînarea sexuală a soţului, începu să se uite, prin sat, după vreo figură cunoscută. Nu voia să vorbească din nou cu Summer Wind. Nu acum. Şi nici pe Hawk nu voia să-l vadă. Nu pînă nu va fi suficient de refăcut ca să poată face faţă mîniei ei.

Bragen nu era pe nicăieri. Evident, era încă în cort, cu Hawk şi Jason Kincaid. Victoria îşi stăpîni impulsul de a merge acolo, ca să se convingă că într-adevăr soţul ei era bine. Se îndreptă în schimb spre Collier. Nu-i mai păsa de Hawk. Era un mincinos şi un mojic şi un afemeiat lipsit de scrupule.

Apropiindu-se de vărul ei, observă că-şi recăpătase cunoştinţa şi că vorbea cu O'Ryan. Nu, se certa cu el, cu voce joasă. Omul cu un singur ochi îi mormăi ceva şi se depărtă zgomotos. Plecă spre cortul lui Winter Flower, unde extraordinara femeie îl aştepta în uşă, afişînd un surîs ademenitor pe buze.

Victoria aproape că se înecă într-un val de gelozie, gîndindu-se la Hawk şi la femeie.

O'Ryan grăbi pasul; apoi amîndoi dispărură în cort, lăsînd în jos paravanul de piele argăsită, de la intrare.

– Ria! strigă Collier, răguşit. Vino aici.

Victoria se grăbi spre vărul ei, uşurată că putea să vorbească şi mulţumită că putea să-şi îndrepte gîndurile în altă parte.

– Doamne, Ria, trebuie să mă ajuţi. Căpetenia crede că i-am împuşcat fiul intenţionat. Ochii lui Collier se agitau înspăimîntaţi. I-am spus că am ochit ursul, dar nu vrea să mă creadă.

Sudoarea, amestecată cu sînge, picura pe sprînceana vărului ei.

– Mă vor omorî. Trupul lui tremura. Mi-a spus unui din războinicii care vorbeşte englezeşte. Mi-a spus chiar şi ziua... şi cum. Ridică din umeri, iar tonul i se trans-

formă într-un ţipăt nervos. Mîine, la răsăritul soarelui, voi trece iar prin şirul de bătăuşi. Cînd se vor plictisi de asta, vor începe să-mi jupoaie pielea de pe corp. Privirea lui era săibatică. Dacă voi supravieţui la toate astea, mă vor arde de viu.

Stomacul Riei se întoarse pe dos şi-şi duse repede mîna la gură.

– Te rog, Ria, imploră Collier. O'Ryan s-a întors împotriva mea. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să mă ajuţi.

Ispirînd adînc pentru a-şi reveni, Victoria înghiţi în sec.

– Cum?

– Eliberîndu-mă.

Victoria privi la indienii care se învîrteau prin preajmă.

– Acum?

– La noapte. Cînd toată lumea doarme. Tot ce trebuie să faci este să furi un cuţit.

Victoria se apucă cu mîinile de gît. Pulsul îi bătea nebuneşte. Oare ce va face Hawk dacă ea îl elibera pe Collier? Ce va spune Flaming Wing? Putea ea oare să facă aşa ceva? Doamne! Trebuia să facă.

– Am să încerc.

Uşurarea se aşternu pe chipul lui Collier.

Se întoarse repede cu spatele, înfiorîndu-se de descrierile vărului ei legate de torturile ce aveau să urmeze, şi se grăbi să intre în cortul lui Summer Wind.

Hawk se uită ameţit spre Jason, care stătea cu picioarele încrucişate, jos, lîngă rogojina lui, dorindu-şi să se poată ridica şi să-şi îmbrăţişeze prietenul. Dar nu putea. Şi pentru prima dată blestemă ierburile tămă-

duitoare ale vraciului care îl făceau atît de neputincios. Ştia că rana la cap şi tăietura de la umăr nu erau grave. Dar bătrînul vraci voise să-l facă să stea lungit toată ziua. Şi să se asigure că îl va asculta. Blestematul!

– Te doare, Hawk? Vrei să te lăsăm singur ca să te poţi odihni? întrebă Jason, încet, aruncînd o privire spre Bragen care se sprijlnea de stîlpul central.

Hawk încercă să scuture capul negativ, dar se crispă de durere.

– Nu, frate. Vreau să mă ridic. Şi vreau să-mi văd soţia. Trebuie să-i explic.

Jason zîmbi.

– Evident, vraciul şi-a adus aminte cît de greu de dirijat eşti. Ţi-a dat atîta licoare de frunze macerate, că o să stai întins o săptămînă.

Hawk respiră zgomotos şi privi în jur.

– Unde este *neewa*?

– Soţia ta este în alt cort, răspunse Bragen.

– Este foarte supărată?

Surîsul lui Jason se mări.

– După cum mi-a povestit Alaina că ai răpit fata, n-ar fi de mirare. Dacă ar fi Samantha, mi-aş păzi fundul.

Hawk rîse, amintindu-şi de frumoasa, înfocata Samantha Fleming Kincaid.

– Ar fi foarte înţelept din partea ta, frate dragă. Dar, din fericire, *neewa* a mea nu este la fel de oştilă ca Samantha ta. Se răsuci sub aşternuturi. Cel puţin sper să nu fie.

– De ce ai făcut-o? întrebă Bragen, rece.

După ce răsuflă, obosit, Hawk le povesti despre căsătoria lui forţată, despre răpirea lui, despre anii petrecuţi în minele de sare, despre cum o crezuse pe Victoria vinovată de toate cele întîmplate. Înainte să termine, Paddington McDaniels intră în cort.

– Unde îmi este *neewa*? întrebă Hawk.

– Într-unu' din corturi.

Hawk îşi fixă privirea înceţoşată pe bătrîn.

– Trimite-o la mine.

Ochii lui McDaniels se înmuiară.

– Ştiu că vrei să descurci încurcătura, băiete. Dar io aş mai lăsa fetei puţin timp. Afişă un zîmbet înţelegător. Este încă supărată că o minţişi atît de rău.

– Cum a minţit-o? întrebă Bragen din colţul lui din spate.

Paddy ridică din umeri.

– Ei bine, n-o minţi propriu-zis, se corectă el. Cînd Alteţa, aci de faţă, o răpi pe Victoria, uită pur şi simplu să-i spună că era soţul ei. Ea crezu că o înşfacă un păgîn sălbatic. Privirea lui o întîlni pe a lui Hawk. Îi veni greu fetei să se îndrăgostească de un bărbat, ştiindu-se măritată cu un altul. Fuse o adevărată lovitură pentru principiile ei morale conservatoare.

Bragen aruncă o privire dezgustată lui Hawk, dar nu spuse nimic.

Jason se îmbufnă.

– Ce naiba, McDaniels, doar ştii prin ce a trecut Hawk. Eu, dacă aş fi crezut că femeia m-a răpit şi m-a trimis să sufăr în minele de sare, aş fi omorît-o în prima clipă în care aş fi văzut-o.

Hawk îşi ascunse un zîmbet, ştiind că Jason aproape că murise, de două ori chiar, de mîinile unei femei şi sfîrşise prin a se căsători cu ea. Hawk se gîndi la splendida Samantha şi pentru prima dată amintirea ei nu-i mai produse nici o durere. Samantha va ocupa mereu un loc în inima lui, dar era soţia lui Jason... şi nu era Victoria.

– Ce tot vorbeşti? ţipă McDaniels. Ria n-ar face aşa ceva.

Hawk se uită spre bătrîn observînd ceva schimbat la el. O linişte sufletească. O încredere.

– Mi-am dat şi eu seama abia mai tîrziu.

– Atunci, cine...

– Nu ştiu, îl întrerupse Hawk. Dar am să aflu.

– Sînt liber să părăsesc satul? întrebă Bragen ridicîndu-se.

– Da.

Jason se încruntă.

– Te grăbeşti?

Alexander îşi înălţă bărbia.

– Nu, dar mai am nişte treburi de lămurit. Aşa că, dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş vrea să plec înainte de a se întuneca.

– Am să plec şi io, adăugă McDaniels. Trebe să-mi caut ceva de-ale gurii, asta-i.

Hawk încuviinţă din cap şi întinse mîna lui Bragen.

– Mergi sănătos. Şi-ţi mulţumesc că m-ai salvat. Eşti un prieten al indienilor Shawnee şi întotdeauna vei fi binevenit.

Bragen îi întîlni privirea neclintită.

– Nu-mi acorda prea mult credit, Hawk. Am făcut-o pentru Victoria.

– Ştiu, replică grav Hawk.

Îi privi pe cei doi bărbaţi depărtîndu-se, minunîndu-se de ciudăţenia lui Alexander. Avea cunoştinţe amănunţite despre indienii Shawnee şi despre limba lor. Hawk se întoarse spre Jason.

– Îl cunoşti bine?

– L-am văzut de cîteva ori în Richmond şi-n Yorktown. Dar nu ne-am cunoscut personal. Kincaid se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe mîini. Am auzit spunîndu-se cum că ar fi fost căsătorit cu o femeie Shawnee, cu ceva timp în urmă. Ultima dată cînd am auzit despre ei, ea murise.

Jason se ridică şi-şi întinse statura lungă.

– Că veni vorba de moarte, ştiai că o vreme am crezut că eşti mort? Numai după ce am găsit la Crystal Terrace scrisorile expediate de mama ta, am început să gîndesc altfel. Mi-am zis că, dacă ea încă îţi scrie, în-

seamnă că trăieşti pe undeva. Şi le-am păstrat pe toate ca să ţi le dau atunci cînd am să te revăd.

– Nu le vreau.

– Este mai mult decît crezi, insistă Jason. Ea mi-a spus...

– Să nu-mi vorbeşti de ea.

– La naiba, eşti un încăpăţînat!

Jason îşi strînse buzele, inspiră adînc, un muşchi zvîcnindu-i sub tîmplă.

– Cum spui tu, Hawk. Se întoarse spre uşă şi întrebă: Pot să fac ceva pentru tine?

Hawk îşi privi fix prietenul. Ştia că Jason era supărat, dar nu avea nici o importanţă. Hawk nu va vorbi despre plecarea mamei lui. Nici chiar cu fratele lui de cruce.

Avu nevoie de puţin timp pentru a-şi ascunde emoţiile, apoi reflectă la oferta lui Jason. O idee îl fulgeră şi aproape că-i veni să zîmbească.

– Da, prietene, sînt multe lucruri pe care le poţi face pentru mine. De data aceasta chiar că zîmbi şi continuă: În primul rînd, tu ai ceva ce eu doresc să achiziţionez...

Capitolul 20

Alaina şi Flaming Wing nu se întoarseră încă, deşi liniştea nopţii se coborîse asupra satului, iar Victoria începuse să se întrebe dacă aveau să mai revină vreodată.

Vădit incomodată de pămîntul pe care era aşezată rogojina, trase pătura mai aproape şi se întoarse cu faţa spre cele două femei care dormeau lîngă ea. Încercă să nu se gîndească cît de plăcut se simţise în braţele lui Hawk. Cîtă siguranţă simţise. Dar ce senzaţie falsă fusese! Aşa cum era totul în legătură cu Hawk. Fals.

Auzind respiraţia adîncă, ritmică, a gazdelor ei, Victoria se întoarse cu gîndurile la Collier, luptîndu-se din răsputeri să nu tremure.

Era timpul.

Uşor, dădu aşternutul la o parte şi se ridică, regretînd, pe moment, că nu acceptase rochia din piele de căprioară oferită de Cooing Dove. De ce nu voia să se despartă de cămaşa de mătase, pe care o purta, era un mister chiar şi pentru ea.

Refuzînd să se mai gîndească la acest lucru, se furişă spre colţul cortului, unde o văzuse pe Cooing Dove

că-şi lăsase coşurile şi pănuşii de porumb. O grămadă de iarbă de mare şi cîteva cuţite zdravene erau aşezate lîngă acestea.

Luă unui din cuţite, se ridică în picioare şi cu mare grijă se îndreptă către ieşire. Inima îi spărgea pieptul, iar saliva îi umezise buza de deasupra. Dacă era prinsă, Flaming Wing putea decide să i se aplice acelaşi regim ca lui Collier. iar Hawk probabil că îl va susţine!

. Ridicînd o mînă tremurîndă, dădu la o parte paravanul de piele şi aruncă o privire afară. Deoarece, după cum îi spusese Summer Wind, indienii Shawnee nu aveau inamici în zonă, postau o singură santinelă în apropiere de vîrful dealului. Răsuflă cînd văzu, în centrul taberei, lumina pîlpîindă a focului care se stingea.

După ce ieşi din cort, Victoria cercetă zona înainte de a o apuca spre Collier.

Cînd se opri în faţa lui, se simţi cuprinsă de un val de milă. Arăta atît de jalnic, mîinile îi erau răstignite şi legate de cei doi stîlpi, pieptul, acoperit de sînge, capul, lovit, corpul, gol şi vopsit, cotonogit.

Îşi îndreptă privirea de la trupul lui şi continuă să înainteze. Oprindu-se aproape de el, îi acoperi gura cu mîna.

– Collier, trezeşte-te.

Simţi un val de aer printre degete în timp ce el se înăbuşea în propria-i respiraţie. El ridică brusc capul, iar ochii lui sălbatici, la început, se liniştiră atunci cînd o văzură.

– Slavă cerului, murmură el răguşit, în timp ce ea îşi îndrepta mîna.

Victoria îşi duse degetul la gură atenţionîndu-l să tacă. Apoi ridică cuţitul spre legătura care îi strîngea mîna dreaptă. Păru că trecuse o veşnicie pînă reuşi să taie cureaua de piele.

Cînd chinga cedă, Collier stătu o clipă şi-şi scutură braţul, punîndu-şi sîngele în mişcare, după care, apu-

cînd cuţitul din mîna ei, începu să taie, înnebunit, legăturile de la cealaltă încheietură. În fine, pielea se rupse şi rapid îşi desfăcu şi picioarele. Se dezmorţi cîteva minute, ţinîndu-şi mîinile pe genunchi şi capul plecat.

Apoi, inspirînd adînc, îşi îndreptă spatele şi o apucă de mînă.

– Haide. Să plecăm de aici!

Victoria îngheţă. Nu plănuise să piece cu el. Privirea ei alunecă spre cortul în care se afla soţul ei. Să-l părăsească pe Hawk? Simplul gînd de a nu-l mai vedea niciodată îi producea un gol imens. Era foarte, foarte supărată pe el, dar nu putea să-l părăsească.

– Nu. Pleacă fără mine.

Strînsoarea vărului ei se întări.

– Ce spui tu, Ria? Nu se poate să doreşti să rămîi cu un sălbatic.

– Nu este sălbatic. De ce se purta Collier aşa? Încercă să-şi elibereze mîna. Se prea poate să fiu eu supărată pe el, dar nu am să-l părăsesc.

Ceva nebunesc străluci în ochii lui Collier, şi înainte ca Victoria să mai apuce să reacţioneze, îi acoperi gura cu mîna şi o trase spre el, ameninţînd-o cu cuţitul.

– Ba ai să-l părăseşti, mîrîi el, pătrunzător. Eşti a mea. Mereu vei fi a mea. Şi nici un păgîn nenorocit n-o să mi te ia vreodată.

O cuprinse teama. Collier vorbea ca un nebun.

Apăsă cuţitul mai adînc, pătrunzîndu-i pielea.

Ea tresări de durere şi simţi, între sîni, o picătură caldă de sînge. Groaza şi confuzia o făcură să se zbată puternic.

– Nu te lupta cu mine că altfel o să fiu nevoit să-ţi

fac rău, o avertiză, înspăimîntător.

Ignorîndu-i amenințările, ea împinse brațul care ținea cuțitul, zvîrcolindu-se neputincioasă.

El înjură dezgustător. Mîna care îi acoperea gura se mișcă. Îi prinse nasul între degetul mare și arătător tăindu-i astfel orice contact cu aerul. Ea se luptă din răsputeri, îi zgîrie brațele cu unghiile, încercă să-i îndepărteze mîna. Nu mai putea să respire! Un sunet groaznic simți în urechi. Durerea îi usca plămînii. Totul se învîrtea. Trupul ei, învins, se îndoi. Mîna sufocantă apăsă și mai tare. Se prăbuși. Se înăbușea pur și simplu. Imaginile se întunecară, apoi totul se liniști...

Zorii pătrunseră prin orificiul de deasupra cortului, cînd Hawk deschise ochii. Își dădu seama că nu lumina, ci vocea puternică a tatălui său, care împărțea comenzi urgente, fusese cea care îl trezise.

Hawk se sculă și clipi, încercînd să-și limpezească capul. Îi simțea greu. Privi în jur și văzu că încăperea era goală.

Se ridică și începu să se miște nesigur. La naiba cu frunzele alea macerate! Se sprijini de stîlpul din mijloc. Șovăind, se îndreptă spre ieșire și privi afară.

Satul era înnebunit de activitate. Bărbații se grăbeau să adune arme. Femeile își strîngeau în jurul lor copiii.

Hawk se încruntă. Păreau înspăimîntați. Privi prin tabără pînă își zări tatăl. Deodată, le înțelese teama. Figura lui Flaming Wing era demonică. Pînă și Hawk simți un fior de groază.

Pășind afară, își croi drum spre bărbatul înfuriat.

– *Notha*, ce s-a întîmplat?

Flaming Wing se întoarse, făcîndu-l să înghețe. La

început, păruse îngrijorat; apoi trăsăturile lui se încordară şi-şi ridică bărbia.

– Light-hair[1] a scăpat. Muşchii de pe gîtul căpeteniei se tensionară. *Neewa* ta a plecat cu el.

Pentru un moment, lumea lui Hawk se roti nebuneşte.

– Nu! Ea nu i-ar fi făcut aşa ceva. Nu l-ar fi părăsit.

Dar uite că o făcuse!

Îşi adună toate forţele pentru a îngenunchea durerea care îl mistuia inuman. Trase adînc aer în piept şi-şi îndreptă spatele, ignorînd sentimentul rece şi greu pe care îl simţea în piept. Nesigur încă pe glasul lui, el încuviinţă din cap şi, întorcînd spatele căpeteniei, se depărtă.

Dar în timp ce mergea cu paşi mari, spre cortul lui, mii de imagini îi apărură în minte, obsedîndu-l. Victoria dezbrăcată, împiedicîndu-se în spatele calului lui. Victoria în copac, îngrozită de puiul de urs. Victoria agăţîndu-se de el, în pîrîu. Durerea şi spaima din ochii ei, cînd îi povestise trauma copilăriei ei. Felul în care i se dăruise, atît de total, încît îşi pierduse cunoştinţa.

Mai avea încă în minte teama ei de apă şi încrederea pe care o căpătase cînd el o învăţase cum să plutească. Îşi aminti cuvintele ei dulci de dragoste şi o revăzu agitînd acea creangă împotriva ursului, punîndu-se în pericol pentru a salva viaţa lui.

Hawk se opri în mijlocul drumului. Ea nu l-ar fi părăsit. S-ar fi supărat pe el. Ar fi ţipat la el, l-ar fi blestemat, l-ar fi lovit, dar nu l-ar fi părăsit.

Simţi un fior de teamă. Şi dacă fusese luată cu forţa? Se întoarse înapoi spre tatăl său, care vorbea cu Paddy, prietenul Victoriei, şi cu mama lui Hawk.

---

1. Păr-bălai.

Prea îngrijorat de Victoria, ca să mai ia în seamă prezenţa în sat a lui *nikyah,* el grăbi pasul.

– Era şi bărbatul cu un singur ochi cînd i-ai prins?

Flaming Wing aprobă din cap.

– Împarte rogojina cu Winter Flower. Apoi, ca şi cînd ar fi răspuns la următoarea întrebare pe care Hawk voia să o pună, tatăl lui adăugă: Şi nu a evadat.

Hawk se întoarse cu spatele.

– Fiule? McDaniels atinse cu mîna braţul lui Hawk. Las-o să piece. Nu ar fi fericită aici în pădure. Vino în Anglia şi caută să-i intri acolo în graţii.

– Nu, şuieră Hawk, incapabil să-i explice groaza care îl învăluise. Nu a plecat de bunăvoie.

Ochii bătrînului se îmbunară.

– Nu-i adevărat, băiete. Ria fură unui din cuţitele lui Summer Wind şi îl ajută pe Parks să evadeze. Plecă pentru că aşa voise. N-o forţa să se întoarcă. Veţi regreta amîndoi.

Hawk privi mult timp în gol, spre bătrîn, rănit de cuvintele acestuia. Nu putea să creadă că McDaniels avea dreptate. Victoria poate că-şi ajutase vărul să scape, dar nu l-ar fi părăsit. Era sigur de asta, aşa cum era sigur de respiraţia lui.

– Te înşeli, om alb.

Se răsuci pe căicîie şi o apucă spre cortul lui Winter Flower. Cînd intră, îl găsi singur pe O'Ryan, ghemuit într-un colţ.

Hawk se apropie de el.

– Unde sînt?

O'Ryan privi în jur, nervos.

– De unde să ştiu io? Îţi jur, indianule. Nu-i văzui. Nenorocitu' încercă să mă facă să-l ajut az' noapte, dar io nu vrusei. Îşi umezi buzele şi privi fix, neliniştit de ceva ce se afla în spatele lui Hawk. Îi zisei lui Parks că-şi merită soarta. Ticălosu' mă piăti cu două sute de lire ca să vă omor. Da' io n-e făcui. Io nu-s criminal.

Astăzi sînteţi în viaţă datorită mie. Se înghesui şi mai mult în colţul lui. După ce vă luai la bordul acelei corăbii şi aflai cine sînteţi, încercai să spui căpitanului, dar nu voise să mă asculte. Cuvintele i se poticneau în gît. Vă vîndui ca sclav, îhî, la sugestia lui.

Bărbatul grăise adevărul numai pe jumătate. Hawk îşi dăduse seama de acest lucru din fiecare clipit de pleoape.

– Victoria...

– Ce-i cu ea?

– Ea nu ştie nimic. Collier aranjă totul ca ea să nu afle nimic.

După ce respiră uşurat, Hawk se întoarse şi-i văzu pe tatăl lui, pe Jason şi pe Paddy, stînd în uşă. Chipul lui Flaming Wing arăta groaznic, iar Hawk ştia, fără nici o îndoială, că tatăl lui auzise mărturia marinarului. Dooley O'Ryan va suferi cumplit. Aşa cum suferise Hawk.

– Merg cu tine, se oferi Paddy cînd Hawk trecu pe lîngă ei.

– Nu. Se întoarse spre tatăl lui şi privirile lor se întîlniră. Eu îmi voi aduce soţia înapoi.

Flaming Wing nu-şi trădă gîndurile, dar Hawk văzu un licăr îndoielnic în acele adîncuri întunecate.

Jason făcu un pas înainte şi, cu o expresie hotărîtă, atinse cu mîna braţul lui Hawk.

– Eu merg.

– Nu.

Ochii limpezi ai lui Kincaid străluciră şi-şi coborî vocea.

– Nu-mi refuza asta, frate. Tu mereu ai fost lîngă mine cînd am avut nevoie.

Acesta era adevăratul Jason Kincaid, pe care Hawk şi-i aducea aminte. Imperturbabilul şi calmul Jason. Dar Hawk nu va pune viaţa prietenului lui în pericol. Îndreptîndu-şi umerii, Hawk vorbi calm, fără să mai dea posi-

bilitatea altor discuţii:

– Mă voi duce singur.

Victoria simţi, înainte de a deschide ochii, mirosul de pămînt umed şi de stînci granitice înmiresmate. Razele soareiui, furişate prin deschizătura grotei, o orbiră o clipă. Grota. Se ridică şi privi în jur. Era într-o grotă. Cu Collier.

Vărul ei o privi şi-i zîmbi.

– Ei, Ria, în sfîrşit, te-ai trezit. Era şi timpul. Este al naibii de plictisitor aici cînd nu ai cu cine schimba o vorbă.

Aruncă deoparte lemnul pe care îl cioplea şi se ridică în picioare, evident nestingherit că era încă dezbrăcat şi mînjit cu acea vopsea neagră.

– Ţi-am pregătit micul dejun.

Se duse spre un bolovan mare, din spatele grotei, şi se întoarse cu o bucată de carne crudă.

– Este un şarpe. L-am omorît de dimineaţă cînd l-am găsit încolăcit într-un colţ.

Stomacul Victoriei se întoarse pe dos. Doamne Dumnezeule! Trase de cîrpa care îi lega mîinile şi-şi dădu seama că era o fîşie din cămaşa pe care o purta. Oare cînd făcuse el asta? Ca prin vis, îşi aminti cum o tîrîse azi-noapte prin pădure, împotriva voinţei ei, pînă cînd ajunseseră la baza unei stînci. Dîndu-şi seama că voia să o ducă într-o grotă, devenise sălbatică. O durere îi străpunsese maxilarul. Fusese momentul în care o lovise.

– Collier, de ce procedezi aşa? Te rog, lasă-mă să plec.

– Fii înţeleaptă, Ria. Nu pot face asta. Îmi aparţii. Ai

nevoie de mine ca să-ţi port de grijă. Privirea lui crudă exploră trupul ei, sumar îmbrăcat. Ai nevoie de mine ca să te fac fericită.

Niciodată în toţi aceşti ani nu se temuse de vărul ei. Dar acum se temea. Ceva în ochii lui, ceva îngrozitor şi înspăimîntător, îi spunea că era în pragul nebuniei.

Văzuse acest lucru azi-noapte. Văzuse cum o privise pierdut, îi auzise vocea ridicîndu-i-se într-un ţipăt nebunesc. Dar văzîndu-i faţa întunecată, convulsionîndu-se, ochii bulbucaţi, ieşiţi din orbite, o cuprinse groaza.

Îi aruncă în poală o bucată lunecoasă de şarpe.

– Mănîncă micul dejun, iubito. Hai, fii fetiţă cuminte.

Înfricoşată, Victoria se dădu deoparte, scîrbită.

Collier urmări bucata de carne căzînd zgomotos în praf, apoi o fixă cu o privire dezaprobatoare pe Victoria.

– Nu trebuia să faci asta. Pur şi simplu trebuia să-mi spui că nu-ţi este încă foame.

Temîndu-se de instabilitatea lui mentală şi speriată că ar putea să-l supere, ea încercă să schimbe subiectul. Doamne, unde era Hawk, acum cînd avea nevoie de ei?

– Îhî, unde sîntem?

– Nu ştii? El îşi legănă o mînă prin aer. Sigur că nu ştii. Ai dormit tot timpul. Îşi ţuguie buzele, bosumflat. A trebuit să te tîrăsc tot drumul pînă aici. A naibii treabă! Ar trebui să faci ceva în legătură cu greutatea ta, dragoste.

Se îndreptă spre ieşirea din grotă şi se uită peste marginea prăpăstiei.

– Te-am adus aici pentru că era singurul loc sigur pe care îl ştiam. Alexander, McDaniels şi eu am înnoptat o dată aici, cînd vă urmăream pe tine şi pe ticăiosul ăia de indian. Nici nu ne-am odihnit cine ştie ce. Prostul ăla de Alexander era obsedat să ne continuăm drumul. Era aşa de îngrijorat. Collier îi aruncă o privire mînioasă.

Bineînţeles că nu avea de unde să ştie că tu te distrai cu lepădătura aia sălbatică. Ochii lui străluciră. Spune-mi, Ria, ţi-ai desfăcut picioarele pentru el? Păşi ameninţător către ea. A luat ceea ce-mi aparţinea?

– Collier, încetează imediat. Eu nu îţi aparţin. Eu sînt măritată cu Hawk.

– Nu! urlă el isteric. Ochii îi ardeau de nebunie. Eşti a mea. Acum ai trecut de optsprezece ani. Ne putem căsători aşa cum am plănuit. Sălbaticul ăsta mîrşav n-o să te aibă niciodată. Sări în faţa ei şi, cuprinzînd-o de umeri, o scutură puternic. Niciodată! Îl voi omorî înainte de a-l lăsa să mi te ia.

O trase aproape de corpul lui gol şi-şi afundă gura în buzele ei, înecînd-o aproape cu limba lui, care i se avîntase în gît.

Ea îl apucă de păr şi-l trase, încercînd să-l îndepărteze.

El însă o săruta brutal, violîndu-i gura cu saliva şi dinţii.

Încercă să-şi întoarcă faţa, dar el o strînse puternic de păr, pînă gemu de durere. Oh, Doamne, ajută-mă.

Nu-şi dădu seama că nu i se mai împotrivea, decît atunci cînd o eliberă.

– Aşa, fetiţă. Acum ne înţelegem. O trase înapoi spre el. Acum eşti a mea. Respiraţia ei caldă atinse obrazul lui. O să te bucure acest lucru odată ce vom părăsi această ţară. Îi cuprinse unui din sîni în palmă. Vei fi surprinsă de şiretlicurile extraordinare pe care le-am învăţat într-ale păcatelor trupeşti. Rîse pătrunzător. Sînt apreciat în meserie... de ambele sexe.

Sila îi cuprinse întreg trupul şi începu să se roage, aşa cum niciodată nu se mai rugase pentru altceva, ca soţul ei să o găsească.

– Hawk va veni după mine.

– Nu! ţipă Collier. Ticălosul ăsta de metis nu va veni. Ştie că eşti a mea. Ştie că l-aş omorî. Am mai făcut-o o

dată; pot să o mai fac şi a doua oară. Ochii lui se rotiră şi priviră buimăciţi. Da, da, l-am omorît, dar nu a murit. Şi asta numai din cauza chiorului de O'Ryan. A vrut ca Remington să sufere, aşa că l-a vîndut în sciavie. Şi-ar fi fost totul în reguiă dacă sălbaticul tău soţ ar fi murit acolo, în minele de sare, ca toţi ceilalţi.

Collier rîse zgomotos.

– Dar, oh, nu. Nu, Alteţa sa, trufaşul duce de Silvercove, este mult prea sus şi prea puternic pentru o moarte atît de umilă. A trişat moartea. M-a trişat pe mine. Vărul ei îşi scutură capul cu părul blond, încîlcit. Ar fi trebuit să moară. Am tot aşteptat să-i apară cadavrul, ştiind că, atunci cînd se va întîmpla, tu te-ai fi întors la mine. Te-ai fi căsătorit cu mine. Te-aş fi avut şi pe tine şi averea ducelui. Îşi coborî privirea spre ea. Dar m-a trişat, iar timpul meu expirase. Creditorii mei voiau să facă din mine un exemplu şi să-mi ia gîtul. Doamne, ce disperat eram atunci. Se strîmbă ca un băieţel. Dar aveam şi un al doilea plan. Deoarece tatăl tău mă numise unic moştenitor al averii sale, nu-mi mai rămăsese decît să aranjez un mic accident unchiului Richard.

Victoria suspină.

– Tu l-ai ucis?

– Acum, nu te uita aşa la mine. Îşi strînse buzele bosumflîndu-se ca un copii. El nu era tatăl tău adevărat, ştii. Mi-a spus asta în noaptea nunţii tale, noaptea în care te-a dezmoştenit.

Totul în jurul ei se învîrtea. Collier, ucigaş?

– Îl urăsc pentru asta, continuă el. Dar cel mai mult mă urăsc pe mine, pentru că a fost vina mea că unchiul Richard a aflat de acest lucru. Îi luă mîinile şi i le puse pe pieptul lui lovit. Nu ştiam că se va întoarce împotriva ta. Dacă aş fi ştiut, nu i-aş fi spus niciodată că am văzut-o pe mama ta împreună cu bărbatul acela, la grajduri.

– Despre ce tot vorbeşti?

Collier îi aplecă capul pe umărul lui şi i-l mîngîie, consolator.

– Desigur, era în ziua în care mama ta a murit. Venisem să-i cer unchiului Richard un împrumut. Nu era în casă cînd am ajuns eu, aşa că m-am dus la grajduri, crezînd că ar putea fi acolo. Atunci am găsit-o pe mama ta în braţele altui bărbat.

Victoria suspină.

– Ce tot spui?

Collier o sărută pe creştet.

– Acolo, acolo, iubito. Oricum, m-am strecurat neobservat. Şi probabil că nu i-aş fi spus nimic unchiului Richard, pe care l-am găsit moţăind, în grădină. Dar a refuzat să mă împrumute. Doamne, Ria. Îmi trebuiau banii neapărat. El chicoti. Aşa că l-am corupt. I-am spus că, pentru cincizeci de lire, îi voi da nişte informaţii care îi vor schimba viaţa. Cînd i-am spus, parcă înnebunise. A fost un adevărat şoc şi mi-a trebuit mai bine de o oră ca să-l potolesc. Dar am reuşit şi mi-am încasat banii. Abia mult mai tîrziu, în noaptea nunţii tale, am aflat ce s-a întîmplat în acea zi, după ce am plecat.

Ceva înspăimîntător o fulgeră pe Victoria, dar trebuia să ştie.

– Ce?

Collier mai slăbi puţin strînsoarea.

– Unchiul Richard s-a dus la grajduri, mi-a spus că a făcut destul zgomot ca să nu-i surprindă, şi, cu zîmbetul pe buze, i-a propus mamei tale să facă o plimbare cu trăsura. A aşteptat pînă au ajuns la stînca de deasupra lacului şi acolo a început să o chestioneze asupra iubitului ei. Cînd i-a mărturisit că îl iubea de ani de zile pe Paddington McDaniels, că tu eral copilul acestuia şi că voia să divorţeze, tatăl tău a devenit violent. A lovit-o. A bătut-o pînă a omorît-o...

Victoria amuţi. Totul se rotea în jurul ei.

– Cînd Richard şi-a revenit în fire şi-a dat seama de

ceea ce făcuse, a aruncat trupul mamei tale în lac. După aceea a coborît, s-a scufundat în apă şi a scos cadavrul la mai, vrînd ca toată lumea să creadă că fusese un accident şi că el încercase să o salveze. Simulînd isteria, a alergat la Denwick, dar, văzîndu-l pe drum pe McDaniels, l-a fugerat un gînd. L-a doborît, încercînd să-l omoare, aşa cum o ucisese şi pe mama ta. Collier o strîngea acum mai tare. Apoi ticălosul s-a întors împotriva ta. Pentru asta îl urăsc. Îmi pare bine că a murit.

Victoria nu mai avu nici măcar forţa să-şi ridice capul. Totul secase în ea. Mama ei fusese omorîtă de către soţul ei, Richard Townsend. Iar ea era încă sub influenţa veştii că tatăl ei adevărat era Paddy.

Prea multe emoţii, prea multe gînduri adunate deodată. Toţi cei pe care îi iubise, toţi cei în care avusese încredere, toţi o înşelaseră. Chiar şi Hawk. O ceaţă deasă, albă, o învălui, iar ea o primi cu braţele deschise.

Collier o lăsă pe pămînt, privindu-i faţa dulce. Doamne, cum o mai iubea! Totdeauna o iubise. El zîmbi. Acum nimeni nu i-o mai putea lua. Vor trăi... şi vor muri... împreună.

Îi mîngîie sînul pe deasupra mătăsii albe şi lăsă un sărut pe vîrful lui. Totul va fi perfect, odată ce va poseda acel trup minunat. Ea nu-şi va mai dori niciodată vreun alt bărbat. Niciodată. Un zîmbet apăru pe buzele lui. Îi va arăta lucruri la care indianul ei nici nu visase.

Victoria plutise peste coline întunecate. Deschise ochii încercînd să recunoască în jur. Grota! Oh, Doamne. Nu fusese un vis. Se ridică în picioare, clătinîndu-se.

– Uşor, iubire. Fii fetiţă cuminte. Vărul ei o bătu uşor

cu palma pe umăr.

Ea se făcu mică şi se depărtă pe furiş.

– Ţţţ, Ria. Nu ai motiv să-ţi fie frică de mine. Nu am să-ţi fac nici un rău.

O cuprinse teama. Ochii lui Collier erau sălbatici şi strălucitori.

– Te rog. Lasă-mă să plec. Ea încercă şă-şi ascundă suspinul disperat. Dacă mă iubeşti cu adevărat, lasă-mă să plec.

– Doamne, cum mă mai excită rugămintea ta. El îşi trecu mîna pe pieptul gol. Ştii ce-mi face suspinul ăsta al tău?

Victoria ridică din umeri.

Collier îi luă mîna şi i-o puse pe inima lui.

– Simţi?

Dîndu-şi seama că îi dezlegase mîinile, ea încercă să-l îndepărteze, dar el o ţinea strîns.

– Collier, încetează, încercă ea să pară autoritară.

Rîzînd nebuneşte, el îi ridică mîna şi şi-o puse pe buze. O sărută şi apoi o muşcă răutăcios.

Ea ţipă şi-o trase repede înapoi.

– Pleacă de lîngă mine!

– Nu, gemu el. Nu vorbeşti serios. Tu mă iubeşti. Ştiu asta. Îngenunche în faţa ei. Ne vom căsători. Doamne, Ria, plănuiesc asta de cînd erai copii.

Victoria încercă să se înţeleagă cu el.

– Collier, trebuie să mă asculţi. Eu nu mă pot căsători cu tine. Eu am deja un soţ şi îl iubesc foarte mult.

– Nu! El nu te poate avea! Eşti a mea! A mea! Mă auzi? Se repezi spre ea şi o trînti jos. Îi fixă mîinile deasupra capului. Eşti soţia mea. O sărută brutal. Gemînd sălbatic, îşi lipi de ea partea de jos a trupului lui.

Gura lui coborî de pe obraz, pe gît. O muşcă şi apoi umezi cu limba locul.

– Ne va fi bine împreună, iubire. Vei vedea.

Îşi cufundă dinţii în rotunjimea sînului ei.

Durerea aproape că o orbi. Ţipă şi se răsuci.

Îşi lipi şoldurile de ea atît de tare, încît ea ţipă.

El îşi lăsă capul pe spate şi rîse. Îi desfăcu apoi picioarele şi, nebuneşte, îi smulse cămaşa de pe ea.

Cu mîiniie eliberate, se zbătea sălbatic, lovindu-l în faţă şi-n piept.

El chicoteа înfiorător.

– Nici n-am visat că o să fie atît de bine cu tine. Ai mai mult nerv decît mi-am imaginat. O apăsă pe sîni. Atingerea ta este atît de plăcută.

– Nu! Ea îi apucă mîna încercînd să i-o îndepărteze.

Ceva îl trase pe Collier în spate.

Victoria suspină şi, ridicîndu-şi privirea, văzu pumnul fatal care izbi faţa vărului ei.

Collier urlă şi se îndoi de durere.

Ochii lui Hawk, strălucind de furie, sfredeleau chipul vărului ei, în timp ce pe ea o cuprinse uşurarea, cu forţa unei inundaţii de primăvară.

– Ridică-te, Parks, porunci Hawk cu o voce mortuară. Ia să vedem cît de mult îţi place atingerea morţii.

Ochii omului, scos din minţi, se bulbucară, apoi luciră şi Victoria ştiu, în acea clipă, că el îşi pierduse orice simţ al realităţii. Se clătină, nesigur pe picioare.

– N-o vei avea niciodată. Am s-o omor mai întîi.

Faţa lui Hawk păli.

Collier zîmbi în timp ce cu o mînă apucă, din praf, cuţitul pe care îl furase Victoria.

Hawk nici măcar nu se clinti. Cu o viteză pe care ea nu o mai văzuse vreodată, el apucă mîna lui Collier şi i-o suci, forţîndu-l să arunce arma.

Collier ţipă, apoi începu să trăncănească ca un nebun:

– Îţi este frică de mine, indianule? Frică că aş putea s-o fac să mă dorească? Se uită spre Victoria şi chicoti. Ştii că pot. Te pot satisface cum el nu a putut niciodată. O atinse. Am să-ţi arăt.

Greaţa o ameninţa şi se trase înapoi.

Icnind înfuriat, Hawk îl izbi cu pumnul în burtă, făcîndu-l să se depărteze de ea.

Collier gemu de durere şi, împleticindu-se, se retrase cu spatele, ţinîndu-se de abdomen.

– Tot îţi mai este teamă că aş putea să o satisfac? întrebă el, hlizindu-se el cu răsuflarea întretăiată.

– Eşti nezdravăn.

Collier chicoti sălbatic.

– Nezdravăn? Numai pentru că vreau să-i arăt bucuriile sexului, dincolo de plăcerile lumeşti? Asta nu este nezdrăvenealâ. Îşi ridică mîinile spre cer. Este un dar. Un dar măreţ. Îşi plecă privirea spre Hawk. De la mine, pentru Victoria.

Soţul ei era în stare să ucidă. O apucă de braţ şi o tîrî după el.

– Vino. Privi apoi spre Collier şi adăugă: Pe el îl lăsăm pradă urşilor.

Hawk se îndreptă spre ieşirea grotei, luînd-o şi pe ea după el.

– Nuuul scoase Collier un ţipăt ca de nebun. Este a mea! Cu ochii sticlind de sălbăticie, se aruncă asupra lui Hawk.

Hawk o împinse pe Victoria într-o parte, tocmai cînd Collier se năpustise asupra lui.

– Hawk! ţipă Victoria în timp ce cei doi bărbaţi se rostogoleau în prăpastie.

Capitolul 21

Cînd Victoria începu să recunoască lucrurile care o înconjurau, se afla în cortul lui Summer Wind, faţă în faţă cu soacra ei, îngrijorată. Clipind pentru a-şi limpezi imaginea, Victoria încercă să privească atent la femeia în vîrstă.

– Te simţi bine, dragă?

Încercă să se gîndească, dar nu avea puterea necesară. Stătea întinsă pe o cuvertură din piele de căprioară.

– Cum am ajuns aici?

Alaina îi acoperi umerii cu o pătură.

– Jason te-a găsit hoinărind, fără nici o ţintă, la poalele unui munte. Îndepărtă o şuviţă de păr din ochii Victoriei. Cînd te-a adus în sat, spunea că erai năucită şi mormăiai continuu ceva în legătură cu Hawk.

Închizînd ochii, Victoria încercă să se gîndească, să-şi reamintească de ceea ce fusese în munţi. Amintirile ei erupeau ca un vulcan furios. Se ciătină şi ţipă tare:

– Unde este Hawk?

Chipul schimonosit al Alainei păli.

– Nu ştiu, Victoria. Nu l-au găsit încă.

Durerea explodă într-un şuvoi necontrolat de lacrimi.

– Oh, Alaina, este mort! Hawk şi Collier au căzut în prăpastie. Amîndoi au murit. Ştiu asta!

– Nu. Nu ştim asta... Vocea ei se stinse. Cel puţin, nu despre fiul meu.

Speranţele Victoriei erau pierdute şi se agăţă de mîna femeii în vîrstă, ca de un fir de viaţă.

– Ce tot vorbiţi?

– Au găsit numai corpul vărului tău, nu şi pe al lui Adam. Rămăşiţele lui Collier erau printre stînci, nu departe de o grotă în preajma căreia Jason te-a găsit. Pieptul ei se ridică tremurînd. Flaming Wing şi ceilalţi îl caută acum pe Adam.

Victoria închise ochii, durerea din sufletul ei fiind aproape de nesuportat. Hawk era mort. Era numai o chestiune de timp pînă aveau să-i găsească trupul zdrobit. Inima ei era mistuită de o durere atît de cumplită, încît se ruga ca propria-i moarte să-i uşureze suferinţa. Se lăsă pe pielea de căprioară şi se ghemui într-o parte.

Jason îşi înălţă privirea spre soarele fierbinte şi, după ce luă o înghiţitură din bidonul lui, i-l întinse lui Paddy. Îşi trecu apoi mîneca cămăşii pe deasupra sprîncenei şi se uită la Flaming Wing.

– Nici urmă de el pînă acum?

Căpetenia, privind fix la războinicii care scotoceau rîpele, scutură negativ din cap.

– Pe toţi sfinţii! exclamă Paddy. Un corp nu se ridică şi pleacă la plimbare, după ce cade de pe stînci. Băiatu' trebe să fie aci.

Jason rămase neclintit la remarca lui McDaniels. La naiba! Hawk nu murise.

– Îl vom găsi. Privi spre trăsăturile încordate de pe

chipul lui Flaming Wing şi sublinie: Şi îl vom găsi viu.

– Pe cine să găsiţi? întrebă o voce obosită şi răguşită din spatele lor.

Ochii lui McDaniels ieşiră din orbite şi mormăi ceva neinteligibil.

Jason se răsuci, şocat.

– Hawk!

Indianul stătea în faţa lui, palid ca o umbră, cu bandaje de mătase la cap şi la umăr, privindu-l cu nişte ochi strălucitori.

– Doamne!

Jason îşi strînse tare prietenul, îl îmbrăţişă puternic şi apoi îl depărtă, supărat.

– Unde naiba ai fost? Aproape că ne-am ieşit din minţi de îngrijorare. Îşi încleştă pumnul. Blestematule! Să nu mai îndrăzneşti să mai faci aşa ceva vreodată! Mă auzi? Niciodată!

Lacrimiie împăienjeneau ochii lui Jason, cînd acesta îl trase înapoi pe Hawk în braţele lui.

Flaming Wing îşi drese glasul şi-şi sprijini mîna de umărul lui Hawk.

– Eşti rănit, *neequithah?*

Hawk se dezlipi din îmbrăţişarea lui Jason şi apucă braţul tatălui lui.

– Voi supravieţui.

Mîna căpeteniei tremura; ochii lui deveneau tot mai strălucitori. Liniile de îngrijorare dispărură încet de pe faţa lui, iar gura i se arcui într-un surîs uşor. Apoi, în faţa spectatorilor uimiţi, Flaming Wing îşi trase fiul spre el.

Singură în cort, Victoria nu se clinti din poziţia ei, de pe aşternutul din piele, nemaipăsîndu-i dacă ar fi rămas

aşa pentru totdeauna. Hawk era mort. Nu mai avea nici o îndoială acum. Îi văzuse cum murise... în braţele ei.

Respiraţia i se tăie cînd un licăr de memorie o fulgeră. Îl văzuse murind. Se ridică în şezut şi se forţă să se concentreze. Cu o claritate orbitoare amintirile îi reveneau în minte. După ce bărbaţii căzuseră în prăpastie, ea coborîse nebuneşte panta... şi-l găsise pe Hawk întins lîngă trupul zdrobit al lui Collier.

Stomacul îi fremătă şi-şi puse pe frunte mîna tremurîndă. Hawk îşi pierduse cunoştinţa, iar umărul şi rana de la tîmplă îi sîngerau. Îngrozită, se întorsese la grotă şi revenise cu cămaşa de mătase, ca să o folosească drept bandaje. Ca prin ceaţă, îşi aminti cum rupsese două fîşii, înainte de a îmbrăca resturile zdrenţuite.

După ce îi bandajase capul şi umărul, Hawk deschisese ochii şi îi zîmbise atît de frumos. Respirase uşurată. Doamne, ce liniştită fusese că-l găsise trăind. Împreună, coborîseră nesiguri pe picioare cam jumătate de milă, pînă la pîrîu.

Pulsul îi creştea puternic, amintindu-şi cele întîmpiate, iar sudoarea îi umezi sprîncenele. Traversarea apei era prea mult pentru el. Faţa ei deveni lividă, apoi cadaverică. Victoria îşi duse mîna la gură în timp ce retrăia acele clipe. Îi ceruse să-l ierte şi apoi închisese ochii, murind.

Un alt val de durere o cuprinse şi se prăbuşi pe rogojină.

– Oh, Doamne. Nu.

Hohote de plîns, cu suspine, îi zguduiau trupul, durerea pe care o simţea nemaiîntîlnind-o niciodată pînă

atunci. Plîngea pentru Hawk, pentru viaţa vibrantă atît de nedrept distrusă. Plîngea pentru ea, pentru mulţii ani de singurătate pe care îi mai avea de acum încolo, pentru copiii frumoşi pe care ea şi Hawk nu-i vor avea niciodată. Durerea ei, vecină cu moartea, o epuiza.

– Lacrimile tale mă omoară, *neewa.*

La început, Victoria crezu că-şi imaginase tonul vocii lui.

– *Neewa?*

Sări în picioare şi-şi răsuci capul.

– Hawk! exclamă şi se ghemui în braţele lui. Oh, Doamne. Am crezut că ai murit.

Îl îmbrăţişă şi-l sărută sălbatic.

Înlănţuindu-şi mîiniie în jurul ei, el răspunse, înflăcărat, pasiunii ei. Îi cuceri gura, i-o pustii, i-o devoră, în timp ce mîiniie îi rătăceau neobosite, de parcă ar fi vrut să atingă totul dintr-o dată.

Simţurile ei explodară într-un torent de dorinţă arzătoare. Dorinţa de a-l îmbrăţişa, de a se reasigura că este real. Îi cuprinse mijlocul zvelt şi-i sărută gîtul, pieptul, nevrînd să lase nici un milimetru care să le separe corpurile.

Hawk se înăbuşi respirînd adînc, vibrînd în timp ce-şi cobora mîinile pentru a cuprinde în palme rotunjimile fundului ei.

– Ah, *neewa*. Ai să mă omori cu pasiunea ta.

Instantaneu, Victoria se trase înapoi.

– Te rănesc!

El chicoti încet.

– Numai pentru că nu sînt suficient de puternic pentru a face dragoste cu tine.

Un val de ruşine o cuprinse cînd îi privi ochii cenuşii, obosiţi. El părea gata să se prăbuşească. Victoria se trase în spate, apucîndu-l de mînă.

– Vino aici. Trebuie să te întinzi.

El se legănă uşor şi zîmbi către ea.

– Numai dacă te aşezi şi tu lîngă mine.

Înfiorată de cuvintele lui, ea încuviinţă, îl conduse la rogojină şi-l ajută apoi să se întindă. Ea se aşeză cu faţa în sus, punîndu-i capul pe pieptul ei, mulţumindu-se numai să-l ţină şi să-i mîngîie sprînceana bandajată. Un sentiment de linişte o cuprinse, îndepărtîndu-i supărarea... pe care dispariţia lui i-o produsese. Dar el era în siguranţă şi era al ei.

Devreme, în dimineaţa următoare, Victoria şedea culbărită lîngă soţul ei, în cortul lui Summer Wind, recunoscătoare celor două femei că dormiseră în altă parte. Căscînd, deschise ochii la timp pentru a vedea paravanul de piele de bizon dîndu-se la o parte.

Ea respiră speriată.

Hawk deschise instantaneu ochii.

– Ce este?

Flaming Wing intră, neanunţat, în cort, împreună cu Alaina. Întîlni mai întîi privirea uimită a Victoriei, apoi pe cea întrebătoare a lui Hawk. Fixă ochii fiului lui.

– *Nikyah* vrea să-ţi vorbească.

Victoria văzu muşchii de pe umerii lui Hawk tensionîndu-se în timp ce se ridica de pe rogojină, arătînd extraordinar de atractiv în această postură semiadormită. Dar duritatea din vocea lui dezminţi înfăţişarea răvăşită:

– Tu ai iertat-o, *notha*. Eu nu pot.

Flaming Wing respiră zgomotos, enervat.

– Vorbeşte, femeie. Pe mine m-ai convins. Linişteşte acum şi mintea fiului nostru.

Alaina întîlni privirea rece a lui Hawk şi-şi coborî pleoapele.

– Aş vrea să-ţi spun de ce te-am părăsit. Ea îşi încrucişă mîinile pe abdomen.

Falca lui Hawk se încleştă.

– Nu are nici un fel de importanţă.

– Ba da, şopti Alaina.

– Nu...

– Shadow Hawk!

Căpetenia se uită furios.

Respirînd adînc, Hawk aprobă din cap spre mama sa.

Părînd oarecum uşurată, ea aruncă o privire rapidă spre soţul ei, de parcă i-ar fi mulţumit de sprijin, apoi vorbi liniştit:

– Tatăl meu l-a adorat pe fratele meu, Stephan, iar pe mine abia dacă m-a suportat. N-am să intru în toate amănuntele vieţii mele nefericite, dar cînd mi s-a ivit ocazia să evadez din Anglia şi să vin în colonii, la prietena mea Lucinda, mama lui Jason, nu am ratat-o. Prin ea l-am cunoscut pe tatăl tău, m-am îndrăgostit de el şi m-am căsătorit cu el, după legile shawnee.

Ea aruncă o privire tandră soţului ei, apoi continuă:

– Timp de unsprezece ani am fost nespus de fericită. Iubeam satul, oamenii, pe Flaming Wing... pe tine. Apoi, într-o zi, am primit un mesaj de la tatăl meu, prin intermediul vînătoruiui Jed. Tu erai la lecţii, la Jason, iar Flaming Wing era la vînătoare. Biletul tatălui meu suna atît de dureros, încît m-am dus să-l întîlnesc. Era într-o mică vale, nu departe de locul unde ţi-ai construit tu cabana.

Ea se înăbuşi, de parcă cuvintele o înecau.

– Tatăl meu mi-a adus la cunoştinţă moartea fratelui meu şi m-a informat că-l lipseam de moştenitori direcţi, dacă nu mă întorceam în Anglia şi nu mă căsătoream. Desigur, am refuzat. Şi am făcut greşeala să-i spun de soţul şi fiul meu. Buza ei de jos începu să tremure. Devenise furios şi mi-a poruncit să mă întorc cu el. Cînd

l-am refuzat categoric, a ordonat unuia din soldaţii cu care călătorea să-şi pregătească oamenii şi să atace satul, să omoare căpetenia şi pe fiul acestuia.

Liniştea sufletească a Alainei se prăbuşi.

– Nu puteam să-i las să vă facă rău. Vă iubeam pe amîndoi atît de mult! Am căzut de acord să merg cu el, cu o singură condiţie: să pot trimite un mesaj, prin Jed, lui Flaming Wing, în care să-i explic că eram nefericită în sat şi că doream să mă întorc în Anglia. Ea surîse soţului ei printre lacrimi. Îl cunoşteam destul de bine pe tatăl tău ca să-mi dau seama că, dacă fără veste, aş fi dispărut ar fi venit după mine, pînă în Europa. A trebuit să vă rănesc pe amîndoi ca să fiţi în siguranţă. O lacrimă se rostogoli pe obrazul ei. Dar tatăl meu nu a obţinut niciodată de la mine ceea ce voise. Am refuzat să fiu curtată şi nu m-am mai dat niciodată altui bărbat. În final, cînd tatăl meu era pe moarte, a trimis după avocatul lui şi te-a desemnat pe tine, Adam Remington, din colonii, ca moştenitor al lui.

– De ce nu mi-ai spus asta mai demult? întrebă Hawk cu o voce ciudată.

– Ţi-am trimis zeci de scrisori de-a lungul anilor, sperînd că ai să citeşti vreuna din ele. Nu puteam să-i spun tatăiui tău, dar voiam ca tu să ştii. Dar nu ai citit nici una din ele. Singura scrisoare care se pare că a ajuns la tine a fost cea în care te rugam să vii în Anglia, după moartea tatăiui meu. Ea şi Flaming Wing schimbară o privire. Am fost surprinsă că ai venit, dar acum ştiu de ce ai făcut această călătorie. Oricum, îţi mulţumesc. Trebuia să te mai văd, să te ating, să fiu lîngă tine, chiar dacă tu nu suportai să fii în aceeaşi cameră cu mine.

Hawk stătu neclintit o bună bucată de timp, uitîndu-se pierdut drept în faţă. Victoria întîlni privirea lui, în care citi îndoiala, toată durerea îndurată de băieţelul de odinioară.

Prin ochii plini de lacrimi, ea îi oferi suportul moral, privind apoi trupul lui care se relaxă vizibil, de parcă abia îi fuseseră îndepărtate pietrele de moară de pe umeri. Cînd se uită din nou spre Alaina, ochii lui erau plini de milă. Încet, aproape ezitînd, întinse mîinile spre ea.

Alaina îşi ascunse în braţele lui trupul zguduit de suspine.

Flaming Wing se întoarse pentru ca Victoria să nu-i poată vedea expresia feţei.

După un moment încordat, îl văzu pe Hawk îmbrăţişîndu-şi încet, aproape prudent, mama, mîinile lui tremurînd pe spatele acesteia. Închise ochii de parcă ar fi simţit o mare durere şi-şi îngropă faţa în părul ei. O strînse tare la pieptul lui.

Lacrimiie începură să şiroiască pe faţa Victoriei, văzînd tremurul umerilor mari ai soţului ei. Apoi, cu o voce stinsă, îl auzi şoptind:

– Mi-a fost dor de tine, *nikyah*.

În dimineaţa următoare, Hawk se trezi primul, avînd timp să-şi facă şi o baie pînă a deschis ochii soţia lui. Părul îi era încă ud şi strălucitor, legat la spate. Pete de apă marcau pantalonii lui mulaţi pe corp. Victoria gemu. Ar trebui să fie o lege care să interzică astfel de pantaloni.

Ochii soţului ei licăriră în timp ce o priveau, iar ea avu ciudata senzaţie că-i citeau gîndurile.

Ea îşi întoarse privirea.

– Bună dimineaţa.

– Este o dimineaţă frumoasă, replică Hawk, uşor, între pereţii acestui *wegiwa*.

Semiconştientă, ea îşi dădu la o parte o şuviţă de păr din ochi şi încercă să schimbe subiectul:

– Probabil că este devreme. Satul este atît de liniştit.

Expresia de pe faţa lui Hawk se transformă într-una de neplăcere, în timp ce se uita spre paravanul de la intrare.

– Ce este? S-a întîmplat ceva rău?

– Nimic rău, *neewa,* o asigură el. Numai neplăcut.

– Ce?

Îngenunche lîngă ea şi-i mîngîie o şuviţă de păr, de pe umăr.

– O'Ryan. Liniştea înseamnă... că pedeapsa lui a luat sfîrşit.

Toate ţipetele şi rîsetele zgomotoase, care le auzise, îi reveniră în minte, obsedînd-o. Crezuse că indienii sărbătoreau întoarcerea Alainei şi a lui Flaming Wing. Uitase de marinar. Se cutremură. În tot acel timp îl torturaseră pe O'Ryan.

– Ce i-au făcut?

– N-ai vrea să ştii.

Avea dreptate. Nu voia. Chipul lui îi spusese destui. Tremurînd, se ridică în picioare. Ştia că marinarul meritase, pentru răul pe care i-l făcuse lui Hawk, tot chinul la care îl supuseseră indienii şi, totuşi, nu-şi putea stăpîni senzaţia pe care o simţea în stomac. După ce îmbrăcă rochia de piele de căprioară, pe care i-o împrumutase Summer Wing, simţi că pereţii cortului o sufocă.

– Eu ies să mă plimb puţin.

Şi zbură spre uşă.

– Victoria, aşteaptă! strigă Hawk.

Dar era prea tîrziu. Deja ridicase paravanul şi apucase să vadă ceea ce el nu ar fi dorit.

În mijlocul satului, O'Ryan era răstignit între cei doi stîlpi, capul atîrnîndu-i într-o parte. Fusese dezbrăcat pînă la brîu. Răni adînci, sîngerînde, îi marcau spatele, acolo unde fusese continuu biciuit. La picioarele lui era

un colac negru de piele, pe care ea îl văzuse încins, mai devreme, la cureaua lui.

Victoria îşi împreună mîinile la gură şi se răsuci. Îl simţi pe Hawk trăgînd-o în braţele lui şi mîngîind-o pe spate.

– N-am vrut să vezi imaginea asta, *neewa*. Nu voiam să crezi că indienii Shawnee sînt oameni cruzi. Nu au vrut decît să-l tortureze, aşa cum am fost eu torturat. Nu au vrut să-l omoare. Nu-i învinui pe ei pentru slăbiciunea lui O'Ryan.

Îşi înlănţui mîinile în jurul lui, încercînd să alunge sălbăticia la care fusese martoră, dar degetele ei atinseră cicatricele spatelui, carnea care fusese nemilos biciuită, iarăşi şi iarăşi, pînă să se vindece. Imaginea lui, chircit de durere, zi după zi, sub loviturile biciului, o străpunse ca lama unui cuţit. O'Ryan făcuse acest lucru. Dar suferinţa lui fusese scurtă, comparativ cu cea a lui Hawk.

Respirînd adînc, ea se trase înapoi.

– Poporul tău nu este crud. Este drept, zise ea, zîmbind încurajator. Nu îi învinuiesc.

Hawk nu părea convins. Atinse obrazul ei.

– Dacă ar fi supravieţuit acestei torturi, aşa cum am făcut eu, *neewa,* ar fi fost liber. Deşi suferinţa mea a fost mai mare, eu încă trăiesc.

– Şi pentru asta, îţi voi fi veşnic recunoscătoare. De data aceasta, zîmbetul ei era radios. Dar eu tot mai vreau să merg la plimbare.

Un zîmbet de mulţumire se arcui pe buzele lui, iar ochii lui cuprindeau toată dragostea pe care ea sperase să o vadă vreodată. Ea era încă copleşită de modul în care mărturisirea Alainei vindecase ceva dinăuntrul lui. Ceva tandru şi minunat.

Punîndu-şi o mînă pe umărul ei, o conduse pe munte, dincolo de locul de unde văzuseră, pentru prima dată, satul, şi unde se întîlniseră cu ursul. Amintindu-şi

cele întîmplate acolo, ea avu un moment de slăbiciune, dar prezenţa lui Hawk îi dădu curaj. Şi, în plus, ştia că ursul nu mai era aici. După cum spusese Alaina, indienii conservaseră carnea şi pregătiseră blana. Uşurată, Victoria îşi domoli pasul.

Cînd ajunseră în vîrf, Hawk îngenunche pe iarbă şi o trase pe *neewa* alături. Cu o privire plină de veneraţie, studie chipul ei, iar cînd, în final, hotărî să vorbească, glasul lui sună ciudat:

– Şi eu, *neewa*, îmi aştept pedeapsa. Te-am nedreptăţit.

Uitîndu-se fix în acei ochi cenuşii, senzuali, ştiind prin ceea ce trecuse îşi dădu seama că îndoiala ei dispăruse. Dar voia să-i cunoască motivele.

– De ce m-ai răpit? Voiai să-mi faci rău?

Hawk inspiră adînc şi începu să rotească pe deget una din buclele ei.

– Am venit în Anglia din cauza unei femei, care se numeşte Samantha. Simţeam pentru ea... ceea ce n-ar trebui să simtă cineva pentru soţia prietenului cel mai bun

– Soţia lui Jason? Numele Sam, pe care l-ai strigat cînd delirai?

El aprobă din cap.

Victoria încercă o senzaţie de gelozie, dar se străduí să nu şi-o afişeze.

– Cînd am plecat din colonii, continuă el, Jason tocmai aflase de existenţa unei surori vitrege. La scurt timp după sosirea mea la Londra, el a descoperit că acea copilă fusese dusă în Anglia. M-a rugat să încerc să o găsesc.

– Şi ce avea acest lucru de-a face cu mine?

Hawk surîse.

– Din cauza a ceea ce mi-a făcut mama mea, eu nu mai aveam încredere în femeile albe. Am decis să mă căsătoresc cu tine numai pentru că crezusem că eşti

sora lui Jason. Altfel nu m-aş fi căsătorit. A fost o greşeală nefericită, dar binevenită.

Îşi furişă mîna pe spatele ei.

– Dar asta nu a fost singura greşeală pe care am făcut-o. Vocea lui deveni mai dură, mai încărcată de reproşuri adresate sieşi. În noaptea în care am fost răpit, în noaptea nunţii, O'Ryan a pretins că tu erai responsabilă pentru capturarea mea, iar eu l-am crezut. Îşi împleti degetele în părul ei şi adăugă: Timp de şapte ani ura pentru tine m-a ţinut în viaţă, iar cînd am scăpat din sclavie, am vrut să mă răzbun.

Zîmbi către ea.

– Dar curînd, după ce te-am răpit, mi-am dat seama că nu pot să-ţi fac rău. Nu că nu aş fi încercat. Ba da. Apoi m-am urît pentru slăbiciunea mea. Am dat vina desigur şi pe tine. Şi totuşi, undeva, între această ură şi furie, m-am îndrăgostit de tine.

Victoria crezu că va exploda de dragoste pentru acest bărbat.

O trase în braţele lui.

– De la O'Ryan am aflat că Parks a fost cel care a pus la cale omorîrea mea. Trăiesc numai pentru că marinarul m-a vîndut în sclavie, în loc să mă ucidă.

Oh, Doamne, cum trebuie să fi suferit! Ochii ei se înecară de lacrimi gîndindu-se la toate pe care le îndurase, la cum o dispreţuise crezînd că-i făcuse acele lucruri îngrozitoare. Apoi se gîndi la vărul ei. Banii şi lăcomia îl aduseseră în pragul disperării, îl făcură să-şi piardă minţile. Inima ei suspină după cel care fusese, odinioară, vărul ei.

– Collier nu a fost totdeauna aşa, Hawk. Sincer, nu a fost aşa.

Hawk se trase înapoi, privirea lui liniştindu-i-se.

– Ştiu. Dacă n-ar fi fost aşa, nu ţi-ar fi păsat de el.

– Ce l-a schimbat oare?

– Războiul.

Văzînd-o că se încruntă, el explică:

– Am vorbit cu Winter Flower. Din porunca tatălui meu, l-a luat pe O'Ryan în cortul ei pentru a-l trage de limbă. Şi a aflat destul. Marinarul şi Parks vorbiseră mult despre o călătorie aici. Se pare că, înainte de război, Colller nici nu putea să ucidă. Plătea pentru asta, atîta vreme cît nu era obligat să la parte direct. Dar în război a fost obligat să ucidă nu numai inamicii, dar şi pe ceilalţi, de cele mai multe ori pentru profit. Asta l-a distrus. Nu poseda forţa necesară să ia viaţa unei fiinţe, aşa că, în mintea lui, a transformat aceste fapte în cu totul altceva. Nu ştiu de ce şi nici cum, dar, într-un fel, s-a convins că fiecare crimă era necesară. Singurul lucru care i-a ţinut minţile a fost dragostea pentru tine. Cînd şi-a dat seama atunci, în grotă, că tu nu-l iubeşti şi nu-l vei iubi niciodată, a pierdut orice legătură cu realitatea.

Victoria se cutremură, amintindu-şi privirea vărului ei, şi se rugă să nu-i mai fie dat să o mai cunoască vreodată. Senzaţia de vinovăţie o copleşi şi îşi îngropă obrazul în umărul lui Hawk.

– Este vina mea. Toată. Eu i-am convins să se înroleze.

– Nu, *neewa,* o corectă, tandru, soţul ei. Vărul tău era dezechilibrat de mai demult. Dacă nu s-ar fi înrolat, nebunia lui s-ar fi manifestat în altă parte, într-o încăierare la vreo cîrciumă, în vreo dispută verbală sau pe vreun cîmp de duel. Ar fi ucis şi rezultatele ar fi fost aceleaşi.

O lacrimă alunecă pe obrazul ei.

– Îmi pare rău pentru ceea ce ţi-a făcut.

– Nu tot ceea ce a făcut a fost rău. În final, chiar mi-a salvat viaţa, întrerupînd căderea mea de pe stîncă.

Ea îşi lipi mîna de pieptul lui, simţindu-i bătăile puternice şi ritmice ale inimii. Apoi închise ochii.

– Cît de mult trebuie să mă fi urît!

– Am vrut, mărturisi el, sărutînd-o tandru. Dar inima mea ştia că vei fi camaradul meu de viaţă, chiar şi atunci cînd aveai numai cincisprezece ani. Îşi frecă nasul de al ei. Iniţial, plănuisem să te părăsesc după nuntă, dar ştiam că n-am să pot. În noaptea în care am fost răpit, mă duceam să-ţi îmbarc bagajele pe corabia care urma să ne ducă în colonii. El întîlni privirea ei caldă. Dacă nu ar fi fost O'Ryan, m-aş fi întors la tine.

Victoria simţi un fior de dragoste.

– Aş fi vrut să fi venit. Pînă acum poate că, în afară de tine, aş fi avut şi un fiu pe care să-l iubesc.

Hawk afişă un zîmbet atît de frumos, că-i tăie răsuflarea. Îşi puse mîna pe pîntecul ei.

– Poate că deja îl porţi pe fiul meu. Îi mîngîie abdomenul. Sau poate pe fiica mea.

Bucuria o învălui pe Victoria. Un copil! Copilul lui Hawk. Cu ochii înlăcrimaţi, ea surîse.

– Am să mă rog să fie aşa. Ea îi atinse obrazul. Doamne, cum îl mai iubea. Dar unde o să locuim? Aici?

Hawk îşi întoarse faţa şi-i sărută palma.

– Nu, *neewa*. Nu vei fi fericită în pădure.

Ea îi mîngîie cu degetul mare buzele ferme.

– Sînt fericită oriunde eşti tu. Chiar dacă acel loc m-ar omorî, se gîndi. Deodată, îşi aminti ceva. Ce mi-ai spus în graiul shawnee, în ziua aceea, la bazin?

Hawk îi contură cu limba buza ei de jos.

– *Nihaw kunahqa, ni kitehi.*

Victoria oftă.

– Şi ce înseamnă?

Îşi trecu gura peste buzele ei.

– Eşti soţia mea, inima mea. Acum, nu cauta să schimbi subiectul.

Cu degetul, ea desenă cercuri pe pieptul lui.

– Care era acesta?

– Unde vom locui. El îi mîngîie obrazul. Am dobîndit, de la Jason, plantaţia Crystal Terrace, sau mă rog, du-

cele Silvercove a reuşit acest lucru. Avu un moment de ezitare. Nu este la fel de mare ca *Silvercove, dar este* pe malul rîului, lîngă Lynch's Ferry... şi nu este prea aproape de pădure.

Victoria îl îmbrăţişă.

– Oh, Hawk, nu trebuia să faci asta. Voi învăţa să iubesc pădurea. Pe cuvînt.

– Atunci, am să te duc la cabana mea dintre pini. El zîmbi şi adăugă: Dar vom trăi în casa de pe plantaţie.

– Sună perfect.

– Şi va fi... cînd va sosi şi calul tău din Anglia.

Ea se înăbuşi, respirînd surprinsă.

– Brady? Cum?

– L-am rugat pe Jason să se ocupe de transportul animalului. El va face toate cele necesare ca armăsarul să fie adus în colonii. O sărută repede. Am aranjat şi finanţarea sătenilor. Şi deoarece sînt capul moşiei, am poruncit ca acel băieţel, Nigel, să fie dus la doctor şi să fie îngrijit corespunzător. Nu va fi înapoiat beţivului de taică-su, ci va fi educat pentru ca, mai tîrziu, să preia în grija sa domeniul *Silvercove.*

Un suspin scăpă din pieptul ei.

– Ai făcut toate acestea pentru mine, nu-i aşa?

– Da. Adevărul este că nu ştiam de săteni. Degetele lui rătăceau haotic pe spatele ei. Am să am grijă ca prietenul tău Paddy să se ocupe de grajdurile de la Crystal Terrace.

Nu credea că era posibil să iubească pe altcineva mai mult decît îl iubea pe Hawk.

– Mulţumesc. Sînt sigură că-i va plăcea. Şi nu este prietenul meu. Este tatăl meu. O lacrimă îi alunecă pe obraz.

– Tata? Hawk zîmbi, apoi, tandru, trecu cu un deget pe obrazul ei umed. Văd că m-am înşelat cu o mulţime de lucruri. O împinse departe de el. Acum, *neewa,* care este pedeapsa mea?

Ochii ei deveniră strălucitori.

– Hawk...

– Pedeapsa mea.

Ea privi trăsăturile lui, încordate de puternica încăpăţînare, apoi oftă. Bărbatul era mult prea mîndru. Ştiind că trebuia să găsească ceva, se gîndi puţin şi apoi hotărî:

– În primul rînd, niciodată nu va trebui să încetezi să mă iubeşti.

Ochii lui deveniră gravi.

– Asta nu este pedeapsă. Este o nevoie care devine tot mai adîncă în inima mea.

Deşi ochii îi erau înlăcrimaţi, ea surîse şi continuă cu o voce tremurătoare:

– Şi în al doilea rînd, chiar din clipa asta va trebui să munceşti neobosit pentru a-mi da... un fiu.

O strălucire de dragoste sclipi în ochii lui. Încet şi tandru, o culcă pe pămînt, buzele apropiindu-se la distanţă de o şoaptă de ale ei.

– Sau o fiică.

Sfîrşit

Mirele Victoriei Townsend, Adam Remington, ducele de Silvercove, a trebuit să se căsătorească cu ea împotriva voinței lui... dar sărutările lui din noaptea nunții au aprins un foc pe care ea nu-l mai cunoscuse pînă atunci. O clipă mai tîrziu Adam o sterge și pleacă spre America... sau cel puțin așa lasă să se creadă. Acum, după șapte ani de la cruda despărțire, Victoria își dorește cu ardoare un soț și o familie. Pentru a se elibera de această falsă căsătorie, începe o căutare îndrăzneață a dispărutului Adam Remington – o călătorie primejdioasă către o iubire și mai riscantă...

Un lord sălbatic care vrea să se răzbune...
Spatele lui era marcat de biciul sclaviei, dar o dorință arzătoare l-a ținut în viață pe Adam Remington timp de șapte ani chinuitori. Dispărut în noaptea nunții, îi mai răsunau în minte cuvintele sarcastice ale răpitorului său, care susținea că frumoasa lui mireasă aranjase totul. Amărît, îndurerat dar nelnfrînt, el reușește să scape din sclavie. Acum se va răzbuna pe femeia care îl trădase... după un plan care s-ar putea să se sfîrșească tragic pentru amîndoi, sau să dea naștere unui început fascinant.